
It was the trip of a lifetime...
until someone ended up dead.
THE
PERFECT
GETAWAY
KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MÜKEMMEL KAÇAMAK

KIERSTEN MODGLIN

Copyright © 2020 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle -yaşayan veya ölmüş- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com
Kapak Tasarımı: Tadpole Designs
Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltme: Kardeşimin Editörü
Biçimlendirme: Tadpole Tasarımları
İlk Baskı: 2020
İlk Elektronik Baskı: 2020

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46

Mükemmel Kaçamağın Keyfini Çıkardınız mı?
Bir sonraki Kiersten Modglin kitabını kaçırmayın!
Teşekkür
Yazar Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

Bu kitap umuda adanmıştır-
Ona sahip olabilir miyiz, onu verebilir miyiz, onun için her şeyimizle savaşabilir miyiz?

"Üç şey uzun süre gizli kalamaz: Güneş, ay ve gerçek."

-BUDDHA

BİRİNCİ BÖLÜM

LAURA

Zarf beyazdı, üstünde isimlerimiz ve adresimiz dağınık bir el yazısıyla karalanmıştı. Posta yığınının içinde ona ulaştığımda durdum.

Artık kim mektupları elle yazıyor?

En son ne zaman el yazısıyla yazılmış bir şey aldığımızı düşünmeye çalıştım.

-hatırlayamadığım için şaşkınlık içindeydim- zarfı yırtarak açtım ve posta yığınını masanın üzerine bıraktım. Brad kafasını kahvesi ve dizüstü bilgisayarından kaldırdı ve yüzümdeki endişeli ifadeyi fark etti.

"O nedir?" diye sordu, tüm dikkatini bana vermek için bardağı yere bıraktı. Dudağımı çiğneyerek zarfı sonuna kadar yırttım.

"Bilmiyorum, sadece önemsiz postalar." İçimi rahatlama ve hayal kırıklığı doldurdu ama bunu saklamaya çalıştım. Zaten ne bekliyordum ki? Tropik bir ada resmi -öndeki çift bembeyaz giyinmiş, kızın sarı saçları erkeği öperken rüzgârda dalgalanıyor ve eli erkeğin sakallı çenesinde- benimle alay ediyordu. "Görünüşe göre kaçmamız gerekiyor," diye takıldım ona göz kırparak, gazeteyi yığına geri atıp elektrik faturasını kaldırırken yüzümü buruşturdum. "Elektrik bu ay neredeyse yüz lira daha fazla. Havalandırmayı açmamız gerekecek."

Faturayı yığının içine geri koydum ve uzaklaştım, posta gelmeden biraz önce bulaşık makinesini doldurduğum lavaboya doğru yürüdüm. Suyu açmadan hemen önce kocamın şöyle dediğini duydum: "Bir saniye bekleyin. Bu aslında bize gönderilmiş."

Omzumun üzerinden baktım ve gözlerimi ona diktim. "Tatil köyü olayı nedir? Evet, ne olmuş? Oradaki ıvır zıvırın çoğu bize gönderilmiş. Bu onları daha az ıvır zıvır yapmaz."

Başını salladı ve broşürün arkasını çevirerek bana baktı. "Bize gönderilmiş. Teklif. Diyor ki," okumak için tekrar çevirdi, "Karayipler'de yeni bir tatil köyü açılıyor ve resmi olarak açılmadan önce bir inceleme karşılığında tamamen ücretsiz, tüm masrafları ödenmiş olarak deneyecek yeni çiftler arıyorlar."

Başımı salladım. "Evet, doğru. Tek ihtiyaçları olan kredi kartı numaralarımız, sosyal bilgilerimiz ve yüz otuz dokuz doksan beşlik on sekiz küçük ödeme." Homurdandım. "Bu bir aldatmaca Brad. Kimse sana bedava tatil *vermez*."

Başka bir şey söyleyemeden, evimizin merdivenlerinden hızla inen minik ayak sesleriyle bölündük. Başımı kaldırıp çocuklarımızın merdivenlerden inişini, açık konseptli oturma odasından mutfağa doğru koşuşturmalarını izledim.

"Elena, tatlım, yüzüne ne bulaştı böyle?" Kızımın mor yanağına dokunmak için eğildiğimde bulaşık yıkamaktan şimdilik vazgeçerek sordum.

"Bu bir işaretleyici," diye itiraf etti. "Ben yapmadım."

Ona şüpheci bir bakış attım, sonra Britta'ya doğru baktım. "Eee?"

Ablası dudaklarını birbirine bastırdı. "Yavru kedi olmak istiyorduk. Ona bunu yapmamamız gerektiğini söyledim."

Kıkırdadım, odanın öbür ucunda bilgisayarında kaybolmuş olan Brad'e baktım ve kızımızı tezgâha doğru kaldırdım, bir kâğıt havlu alıp yanaklarını temizlemek için ıslattım.

Brad'in tekrar, "Sanırım bu yasal olabilir, Laura," dediğini duydum.

"Ne?" diye sordum. Kesintiden önce ne konuştuğumuzu çoktan unutmuş bir halde sordum.

"Tatil köyü. *Isla del Amor* diye arattığımda karşıma bir açılış sayfası çıkıyor, burada açık ve rezervasyona hazır olduklarında haberdar olmak için e-posta girebiliyorsunuz. Önümüzdeki yaz açılacağı yazıyor."

Elena'yı tekrar yere bıraktım ve bana ekranı göstermek için işine ara vermiş olan kocama baktım. Görüntü broşürdekinin neredeyse aynısıydı; güneş ve kumla çevrili mutlu bir çift. Umutsuzca temizlemem gereken mutfağa bakıp iç geçirdim ve daha yakından bakmak için bilgisayara doğru yürüdüm.

"Tatile gitmek istiyorum!" Britta bağırdı. "Büyükannemle büyükbabamı ziyarete mi gidiyoruz?"

Başımı salladım. "Hayır."

Aynı anda Brad de "Belki" dedi.

Britta sevinçle çığlık atarken ellerim kalçalarımda, dudaklarım birbirine kenetlenmiş halde ona baktım. Yüz ifademi görünce bilgisayarı kapattı ve ona hitap etti. "Belki tatlım, ama belki de değil. Annen ve ben sadece konuşuyorduk, tamam mı?"

Omuzları çöktü. "Ama neden yapamıyoruz? Noel'den beri onları görmedik."

"Annen ve ben bu konu hakkında konuşacağız, tamam mı?" Sırıttı. "Şimdi, öğle yemeği için babamın meşhur ızgara peynirine ne dersin?"

Brad dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken kızlar masadaki sandalyelerine tırmandılar ve sohbet bir anlığına kesildi. O öğle yemeğine başlamak için odanın diğer ucuna doğru ilerlerken ben de masadaki postayı alıp tezgâha taşıdım.

Üstteki broşüre baktım ve daha önce hiç dikkat etmediğim tarafını okudum.

Isla del Amor -
khere cennetiniz bizim hedefimizdir

Brad ve Laura,
10-16 Haziran tarihleri arasında yepyeni Isla del Amor'a tüm masrafları karşılanan özel bir geziye katılmaya aday gösterildiniz. Aşk adamızda, okyanusa sadece birkaç adım uzaklıktaki özel cennet kulübelerimizden birinde altı gece konaklamanın keyfini çıkaracaksınız. Gün boyunca zamanınızı şımartılarak, dünyaca ünlü şefimiz tarafından hazırlanan lüks yemeklerin tadını çıkararak, sahilde dinlenerek ve çok daha fazlasıyla geçirin!

Bu gezi her şey dahil ve %100 ücretsizdir.
Sizden isteyeceğimiz tek şey, halka açık olduğumuzda gelecekteki konuklarımız için adamızda geçirdiğiniz zamanı detaylandıran bir inceleme sunmanızdır. Günlük hayatınızdan kopmaya, eşinizle yeniden bağlantı kurmaya ve daha önce hiç olmadığı kadar eğlenmeye hazır olun.
Katılmak istememeniz durumunda yerinizi doldurabilmemiz için 3 Haziran'a kadar yanıt vermenizi rica ediyorum.

Yakında görüşmek dileğiyle!

Amor,
Isla del Amor Ekibiniz

En altta, yerinizi ayırtabileceğiniz bir e-posta adresi ve telefon numarası vardı. Mesajı tekrar okudum. Brad haklıydı; kulağa bir bit yeniği yokmuş gibi geliyordu... ama olmalıydı, değil mi? Bir tatile ihtiyacımız yokmuş gibi değildi. İş ve çocuklar arasında, kocamla yeniden bağlantı kurma şansı inanılmaz derecede cazipti, ama yoğun programlarımızdan arta kalan zamanı karşılayabilir miydik? Ve kızlarla ne yapacaktık? Ayrıca içimde hâlâ bunun bir tür dolandırıcılık olduğundan endişe eden büyük bir parça vardı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Kim tamamen ücretsiz bir tatil duymuş ki?

Bunun yanı sıra, ilk satırı tekrar okudum... Gerçek olsa bile, *bizi kim aday göstermişti?*

İKİNCİ BÖLÜM

NICK

"Günaydın yakışıklı." Beni uykudan uyandıran ellerinin etrafımda dolandığını hissettim. Sertçe nefes aldım, kollarımı gererken omzumun üzerinden baktım.

"Günaydın," dedim gerinerek ve dudaklarını öpmek için uzandım. Ben yuvarlanırken o üstümde kaldı, sarı saçları göğsümün üzerinden aşağı sarkıyordu. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Sırıttı ama sırıtması gözlerinin önüne gelmedi. "Bir süredir ayaktaydım. Gitmeden önce meditasyonumu yapmak istedim. Unuttun mu?"

"Unutmak mı?" Yumruğumla bir gözümü ovuşturdum. Her sabah paylaştığımız birkaç sessiz anda en çok böyle güzeldi - makyajsız, taze bir cilt, dağınık saçlar. Başımı sallamadan önce onu şöyle bir süzdüm. "Tabii ki unutmadım."

"Neden bahsettiğimi biliyor musun ki?" "Eğer

bildiğimi söyleseydim, bana inanır mıydın?"

İnledi, doğrulup oturdu. "Le Crème'de pasta tadımı yapmamız gerekiyordu."

Elini göğsümün üzerinde tutarak saate baktım. "Pazartesi olduğunu sanıyordum?"

"İşe gitmemek zorunda kalmamak için benden bugün için yeniden randevu istemiştin," dedi saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürerek.

İçimi çektim. Elbette haklıydı ve bu sadece benim aklımdan çıkmıştı. "Haklısın. Özür dilerim." Kendimi yukarı iterek yastık yığınıma yaslandım. "Unutmadım, yemin ederim. Sadece yarı uyuyordum."

İkna olmamış görünüyordu ama itiraz etmedi. "Winston'ı yürüyüşe çıkaracağım," dedi, başını şakacı bir şekilde sallayarak. "Senin kalkmanı ve

hazırlanıyor."

Ona alaycı bir selam verdim. "Nasıl istersen."

Bununla birlikte yataktan kalktı. Siyah bisiklet şortunu ve bol pembe tişörtünü giydikten sonra saçlarını şık bir at kuyruğu yaptı. Odayı geçip banyomuza doğru gidişini izledim ve dişlerini fırçalayıp parfüm sıkarken akan suyu duydum - spor yaparken parfüm sıkan tanıdığım tek kadındı.

Odaya tekrar girdi ve bana baktı. "Kalkmalısın..."

Yorganı bacaklarımın üzerinden atarak doğruldum. "Şimdi duş almaya gidiyorum. Bana yirmi dakika ver, sonra tamamen seninim."

Gülümsemesi ısındı. "Buna güveniyorum."

Bununla birlikte, uzun, beyaz şifonyerinin üstündeki yapay elmas tasmasını kaptı ve ayaklarının dibinde küçük, beyaz tüy yumağı bir köpekle kapıdan dışarı çıktı.

Duşa girip sıcak suyun beni uyandırmasına izin verirken, elimdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Bir pasta seçmemiz gerekiyordu, hala bir sağdıç belirlemem gerekiyordu - en iyi arkadaşınız bir kadın olduğunda bu kolay değildi.

O anda aklıma Laura geldi. Eğer ondan isteseydim, bunu benim için yapacağını biliyordum. Benim onun için yaptığım gibi. O benim en iyi *kadınım* olacaktı -*daha* iyi bir isim bulmalıydım-, eğer sorarsam onun onur *adamı* olacaktım, ama umutsuzca sormak istemiyordum.

Haftalardır bundan kaçınıyor, kardeşlerimden birinden bunu yapmasını istemenin daha kolay olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *Pek mümkün değildi.* Biri görevdeydi ve smokin provaları ya da sağdıcım için gereken diğer şeyler bir yana, büyük gün için bile geri döneceğinin garantisi yoktu. Diğeri, Danny, hiç davet etmesem daha iyi olacak bir pislikti. On yılı aşkın bir süredir konuşmamış olmamız ve sadece birkaç mil ötede yaşıyor olması, bu işi yapabileceğine dair bana pek bir güvence vermedi.

Yirmi dakika sonra duştan çıkmış, yüzümü ve saçlarımı kuruluyordum ki hızlı ayak seslerinin hızla bana doğru geldiğini duydum. Bir sorun olduğundan endişelenerek banyonun kapısını açtım ve Megan'ın bir elinde Winston, yerde asılı duran pembe tasması ve diğer elinde beyaz bir zarfla koşarak içeri girmesine bakakaldım. Sırıtışı dayanılmaz derecede neşeliydi.

"Ne-"

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" diye bağırarak sözümü kesti.

"Ben ne yaptım?" Ne olduğunu anlamaya çalışırken zarfı ondan alarak sordum. İçinde bir kartpostal vardı, üzerinde bir çift

Bir tarafında süslü bir yazı olan bir ada: ***Isla del Amor.***

"Bizi balayı kazanmak için yarışmaya soktun, değil mi?" diye bağırdı ve boştaki eliyle kolumu sıktı. "Karayipler'de bir ada. Oh Nicky, bu inanılmaz!"

"Bekle..." *Kahretsin.* Şimdi gerçekten böyle bir şey yapmam gerekecekti. "Ben-" Kartı ters çevirip dikkatle okudum. "*Aday mı gösterildik?* Bekle bir saniye Megan, bunu ben yapmadım. Ne hakkında konuştuğunu bile bilmiyorum. Burayı hiç duymadım."

Yüzü düştü, ama zarfı kendine doğru çekip okurken sadece hafifçe, yeşil gözleri metnin her satırında ileri geri gidip geliyordu. Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu.

"O zaman nasıl kazandık? *Ben* yapmadım."

"Bilmiyorum," dedim kuşkuyla, havluyu belime sararken onun yanında dolaşıyordum. Davetiyeyi birlikte tekrar okuduk. "Bu şu devre mülk şeylerinden biri olabilir mi? Bizi bir adaya götürüyorlar ve günlerce satış konuşmalarını mı dinleyeceğiz?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Bunun ne yararı olur ki? Bunu senin yapmadığına emin misin? Belki de unutmuşsundur."

Alay ettim. "Böyle bir şeyi hatırlamam gerekirdi. Ayrıca, yolculuğa bir aydan az kaldı. O zamana kadar evlenmiş bile olmayacağız. Çok iyi bir balayı olmazdı."

Dudaklarını büktü. "Bence her iki şekilde de gitmeliyiz, sence de öyle değil mi?

Bedava bir tatile hayır diyemeyiz."

Ciddi olduğuna inanamadım. Kulağa saçma geliyordu. İnsanlar sana bir şey olmadan bedava tatil vermezlerdi. *Güzel, saf Megan.* "Bilmiyorum, tatlım. Bu bir aldatmaca olabilir. Biraz araştırma yapmam gerekecek."

Yanağımdan öptü. "Yapacaksın, değil mi? Cevap vermek için birkaç günümüz var. Eğer gerçekse, gidiyoruz, değil mi? Düğünden önce uzaklaşmak ve stres atmak için *mükemmel* bir yol olacak. Buna *ihtiyacımız* var Nicky." Adımı mırıldandı, dudaklarımı öpmek için eğildi ama gözlerim hâlâ elindeki kâğıttaydı.

"Araştıracağım ama söz vermiyorum, tamam mı?"

Dudaklarını büzüştürdü. "Bazen iyi şeyler kendiliğinden olur, tamam mı? Hediye edilen atın ağzına bakmamalıyız." Uzanıp havlumu belimden çekti ve Winston'ı yere bıraktı. "Şimdi, neden hazırlanmayı bitirmiyorsun? Geç kalacağız!" Ciyak ciyak bağırdı.

tekrar zarfı bana uzattı ve telefonunu çıkardı. "Yeni bir mayoya ihtiyacım var... Sen de ister misin? Geçen sene yeni bir tane almamıştın, değil mi?"

Bir şeyler mırıldandım, kağıdı elimde evirip çevirirken ona ne cevap verdiğimden bile emin değildim. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı işte. Ama bunu nasıl kanıtlayacaktım? Ve neden en başta biz seçilmiştik?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATASHA

Ön kapı çarptı ve geri çekildim, vücudum mutfaktan gelen sesle gerildi.

"Nolan!" Beni duyabilmesi için musluğu kapatarak çığlık attım. "Ha?"

diye cevap geldi, pasifti ve onu tanıyıp tanımadığımı zar zor dinliyordu. Hepsi.

"Sana o kapıyı çarpmamanı kaç kere söyledim? Gidiyorsun.
camı kırmak için." Oğlum odaya girdiğinde arkamı döndüm ve ellerimi havluya kuruladım. "Ve evime girdiğinde ayakkabılarını çıkar." İnledim. "Kendim yapmamış olsaydım, seni çiftlik hayvanlarının büyüttüğüne yemin edebilirdim."

Beni izledi, yüz ifadesi ilgisizlikten kızgınlığa dönüştü. "Sanki bunu sadece seni kızdırmak için yapıyormuşum gibi davranıyorsun."

"Bazen öyle olduğunu düşünüyorum," diye tersledim. "Ve sana kemer almamı istemiyorsan pantolonunu yukarı çek."

Sarkan kot pantolonunu öfkeli bir yumrukla yukarı kaldırdı, alnında bir kırışıklık oluştu. "Akşam yemeğinde ne var?"

Alay ettim ve ketçapla kaplanmış tabağı gereğinden fazla ovarken bulaşıklara döndüm. "Kendine ne hazırlamak istersen, sanırım."

"Neyin var senin?"

İçimi çektim çünkü sorun aslında onda değildi ve o da bunu biliyordu ama o anda bunu itiraf edecek değildim. "Sorun şu ki oğlum, yaşaması için para ödediğim bu güzel eve saygılı davranamıyor gibi görünüyor," dedim üst dudağım kıvrılmış bir halde.

"*Güzel* biraz abartılı-"

"Affedersiniz?" Tabağı yere çarptım. Bu çocuk benim ölümüm olacaktı. "Sen ne bilirsin ki-"

"Burada neler oluyor?" Jaren ter lekeli beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş halde odaya girerek sordu. Alet çantasını mutfak masasının üzerine koyarken alnı terden parlıyordu. "İkinizin tartışmasını dışarıdan duyabiliyorum."

"Tartışmıyorduk. Oğlunuza yerlerimde gezinmeden önce ayakkabılarını çıkarması gerektiğini söylüyordum. Halıları daha geçen hafta şampuanladım ve ikinizin arasında," kocamın yağ kaplı ayakkabılarına baktım, "zaten tekrar yapmam gerekecek."

Jaren önce bana, sonra Nolan'a baktı, dudaklarını birbirine bastırarak iç çekti. "Ayakkabılarını çıkar evlat. Annenin dediğini yap. Olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

"Baba, daha yeni girdim. Eğer sadece sorsaydı-"

"Neden sormak zorundayım ki? On yedi yaşındasın! Sana başından beri söylüyorum-"

"Yeter," dedi Jaren, cümlemin ortasında beni durdurmak için elini uzatarak. "Sana söyleneni yap, Nolan."

Nolan'ın başı sinirli bir iç çekişle arkaya yaslandı. "Her neyse, dostum, bu saçmalık-"

"Dil!" Sözünü keserek onu azarladım.

Odadan kayboldu ve yeterince uzaklaştığında Jaren bir sandalyeye çöktü, botlarını çözdü ve yere bıraktı. Kurumuş çamurun yeni süpürülmüş fayansımın üzerine düşmesini izledim. "Biliyor musun, eğer bunu yapmak için gerçekten çaba gösterseydin, o da yapabilirdi."

"Tanrı aşkına Natasha, lanet kapıdan daha yeni girdim. Senin tarafındaydım, tamam mı? Şu an için bu yeterli değil mi?" Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim. "Sana ne oldu böyle? Hâlâ bu sabah için kızgın mısın?"

Güldüm. "Hayır."

Ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü ve buzdolabını açtı. En üst raftan bir kutu bira aldı ve açtı. "İzin almayı göze alamayacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum."

"Yapabilseydik
yapardık." "Sen öyle
diyorsan."

Bir elini açık buzdolabının kapısına dayadı. "Böyle yapma."

Suyu tekrar kapattım, ellerimi kuruladım ve dönüp ona baktım. "Hiçbir şey gibi davranmıyorum Jaren. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz..." Sesimi alçalttım. "İkimiz de onun on sekiz yaşına girmesi için gün saydığımızı biliyoruz. Zaten aptalca bir öneriydi."

Çenesi gerildi. Bu söylenmemiş bir şey değildi - kavga sırasında birbirimize birçok kez yüksek sesle söylemiştik ama belki de ilk kez sakince söylenmişti. Her iki durumda da bu *doğruydu* ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Böyle yapma. O kadar basit değil. İzin almaya gücümüz yetmez," dedi, başını yavaşça sallayarak, sesi yumuşaktı. "Ve bunu yapabilsek bile, biz ülke dışındayken onu burada bir hafta boyunca tek başına bırakabileceğine güveniyor musun?"

Oğlumuzun az önce gittiği yöne baktım, göğsüm sıkışmıştı. Bu fikir bile beni dehşete düşürüyordu. İyi bir çocuk yetiştirmiştik, gerçi son bir yıl içinde onun nasıl biri olduğunu anlayamadığımı hissediyordum ama o artık bir gençti. Genç fikirleri ve genç planları vardı. Onu yalnız bırakırsak ne olacağını biliyordum ve halılarımın kirlenmesi endişelerimin en küçüğü olurdu. "Dediğim gibi, aptalca bir fikirdi." Gerçek şu ki, günlük hayattan uzaklaşma fikri bile beni bunu yapmaya itmeye yetmişti. Beni deli eden bir kocam olsa bile. Döndüğümüzde düzeltmem gereken sorunlara neden olacağından emin olduğum ergen bir oğlum olsa bile. Çıktığımız son tatil o kadar eskiydi ki hatırlamakta güçlük çekiyordum. Uzaklaşma şansını hak etmiştim ama bunu kimse görmeyecekti. Bundan bahsedilmeyecekti. Jaren bunu bana bir ikram olarak sunmayacaktı. Nolan hala odasından çıkmamışken ve kocam hala kanepede oturmuş beklerken, bir saat içinde yemeği pişirenin ben olacağımı bildiğim gibi bunu da biliyordum. Her zaman bendim.

Odanın içinde yürüdüm ve ön yüzünde isimlerimizin yazılı olduğu beyaz zarfı yerinden kaldırdım. "Sadece şey gibi olacağını düşünmüştüm... Bilmiyorum." Sertçe nefes aldım. "Bizim hiç balayımız olmadı. Nolan'ın küçüklüğünden beri tatile çıkmadık. Bunu hak ediyoruz, değil mi? Bir kez olsun eğlenmek için bir şans?"

Jaren bıyık altından güldü. "Orası kesin."

Umutla ona baktım, yüz ifadesinde bunu düşündüğünü gösterecek herhangi bir değişiklik olup olmadığını izledim.

O değildi. Zarfı çöpe attım. "Unut gitsin." Bu sözlerle birlikte odadan çıktım ve kocamı buzdolabının kapısı hâlâ açık, bakışları çöp kutusuna kilitlenmiş bir halde bıraktım.

En başta aptalca bir fikirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ANDY

I Elimde beyaz zarfla eve koştum, neredeyse sevinçten patlayacaktım.

"Tahmin et ne oldu?" Daha yatak odama girmeden sordum. Yatağımın kenarında oturmuş telefonuna bir şeyler yazıyordu, büyük ihtimalle Instagram'da bir şeyler paylaşıyordu. "Tahmin et ne oldu?" Sonunda dikkatini bana çekerek tekrarladım. Başını kaldırdı, koyu renk saçlarını sıkı bir topuzla arkadan bağlamıştı. *Tanrım, o kadar güzel ki.* Her ne kadar bundan bahsetmemden nefret etse de her zaman böyle bir balerine benziyordu. "İşten eve geldiğimde postadan bu çıktı." Gözlerimin, elbisesinin kumaşının göğsünü daralttığı yere gitmesine engel olamadım.

"Ne?" diye sordu, telefonunu yatağın kenarına bırakarak. Bakışları elimdeki zarfa gitti, ayağa kalkarken gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Bu düşündüğüm şey mi?"

Zarfı elimden aldı ve o broşürü göremeden ben sürprizi bozdum. *"Bizi seçtiler!"*

Sırıttı, parmaklarını broşürün ön yüzünde, çiftin ve tesisin adının yazılı olduğu yazının üzerinde gezdirirken yüzünü melankolik bir ifade kapladı.

Isla del Amor-İspanyolca olabilir mi? Ya da Fransızca?

Her iki durumda da umurumda değildi çünkü onu almıştık! Seçilmiştik. Daha doğrusu, *o seçilmişti*. Ben sadece onun artı biri olacak kadar şanslıydım. Mektubu çevirdi ve LCV için talimatları okudu.

"Kulağa mükemmel geliyor. Bizi seçtiklerine inanamıyorum."

Başını kaldırdı, kalın, koyu kirpiklerinin arkasından yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Onun gözlerinde kolayca kaybolabilirdim. "Çok heyecan verici."

"Sen iyi misin?" Gülümsemesinin bu kadar çabuk solduğunu görünce şok olarak sordum. "Hayır, tabii ki iyiyim. Sadece... Şok oldum, sanırım. Yani, yolculuklar yapıyorum
ama seni ve arkadaşlarını yanımda getirebildiğim için kendimi gerçekten minnettar hissediyorum. Büyüleyici olacak." Parmak uçlarına basarak dudaklarımız buluşana kadar eğildi ve beni bal kokusuyla sardı.

Ayrıldığımızda yine gülümsedi, gözleri sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi kapalıydı.

"Sence davetiyelerini aldılar mı? Onları gelebilecekleri konusunda uyarmalıydım."

Başını salladı ve bir elini benimkinin üzerine koydu. "Onları umutlandırmak istemedik, değil mi? Bu tür geziler sadece en büyük blog yazarlarına ve influencer'lara gider-"

"Ki *öylesin*," diye ısrar ettim.

Yanakları pembeleşti. "Şey, haddimi aşmaktan hoşlanmam."

"Peki, onları aramalı mıyım? Çok heyecanlanacaklar! Yine ne zaman?"

Davetiyeye bakmadan, "Dokuz Haziran'da yola çıkmamız gerekecek, bu da onunda adaya varacağımızı gösterir," dedi. "Belki de onları tekrar yemeğe davet etmelisin? Her şeyi yüz yüze konuşabiliriz. Ayrıca, bu akşam beni yine de yemeğe çıkaracaksın, değil mi? O kadar süslenip püslenmeyi boşuna yapmadım."

Dudaklarını tekrar öptüm, neredeyse cümlemi yarıda kesiyordum. Ellerim beline dolandı. Geri çekildiğinde sırıttım ve alnımı onunkine yasladım. "Evet, tabii. Çok seksi görünüyorsun, bebeğim. Ve akşam yemeği harika bir fikir." Onu tekrar öptüm. "Çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

Gülümsemesi katılaşmıştı. "Sana bedava bir şeyler verdiğim için böyle söylüyorsun." Bu bir şakaydı ama kötü bir şakaydı. Emily hakkında hissettiklerimi başka hiç kimse hakkında hissetmemiştim - en azından yıllardır. Onda çok büyüleyici bir şey vardı. Birlikte olduğum en güzel kadın olmasının yanı sıra, o kadar özgür ve eğlenceliydi ki bulaşıcıydı. Hayatı daha ilginç kılıyordu, *beni* daha ilginç kılıyordu.

Omuzlarını kavradım. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" Öyle olmalıydı. "Tüm bunlar olmasaydı bile senin harika olduğunu düşünürdüm." Elimle telefonu ve davetiyeyi işaret ettim. Hayatımda pek çok kadınla çıkmıştım - pek çok kadınla - ama hiç kimse beni Emily'nin yaptığı gibi zorlamamıştı. İlgileri için beni zorlamamıştı. Kovalamacayı takdir etmemi sağladı. Onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istedim ve ada benim için büyük bir adımdı. I

üniversiteden beri geceyi bir kadınla geçirmemiştim, reddetmiştim. Yani bu kadınla neredeyse bir hafta kalmayı kabul etmek büyük bir olaydı. Bunun farkında değil miydi? Tanrım, düşüncelerim bile sinir bozucuydu. *Kime dönüşüyorum ben? Bana ne yapıyor?*

"Evet, biliyorum," diye dalga geçerek omzuyla beni dürttü. Telefonu çaldı ve gözleri büyüyerek aşağıya baktı. "Az önce Insta'm Chenise Taylor tarafından etiketlendi." Ciyak ciyak bağırarak telefonuna sarıldı ve benden uzaklaştı. "Aman *Tanrım!*"

Kimden bahsettiğini detaylandırmadı ama buna gerek de yoktu. Emily'nin seyahat blogculuğunda sürekli büyüyen kariyeriyle birlikte, sektördeki birçok büyük isim tarafından sürekli etiketlenen veya öne çıkarılan büyük bir sosyal medya etkileyicisiydi. Tam olarak anlamasam da ona ayak uydurmak ve hayallerini desteklemek için elimden geleni yaptım. Gençti; benim yaşımdaki çoğu insanın çoktan vazgeçtiği umutlar ve arzularla doluydu. Gözlerinin parladığını her gördüğümde, pes etmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. O her şeye sahip olmayı hak ediyordu.

Elime geri koyduğu zarfa baktığımda odanın diğer ucundaydı.

Bu hayatımın gezisi olacaktı...

Arkadaşlarım bana çok şey borçlu olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LAURA

B Restorana vardığımızda Rad telefonda bir müşterisiyle konuşuyordu. Arkasından yürüdüm, kendi düşüncelerime dalmıştım. O da Yolun çoğunda bir iş arkadaşıyla hararetli bir şekilde tartışıyordu, bu yüzden artık toplum içinde olduğumuz için sesinin sakinleştiğini duyduğuma minnettardım. Arkadaşlarımızla düzenli olarak dışarıda geçirdiğimiz gecelerin tadını çıkarıyorduk ve hepimiz bu gecelere öncelik verdiğimiz için çok minnettardım. Herkesin yoğun programlarına ve hayatlarına rağmen bir araya gelme fırsatını hiç kaçırmadık. Bu kadar az ortak noktası olan bir grubun birbirinin arkadaşlığından bu kadar keyif alabilmesi çok güzeldi.

Brad telefon görüşmesini bitirdiğinde her zamanki yerimizi seçtik ve boş, büyük kabinin etrafından dolaşarak en uçtaki her zamanki yerimizi aldık. Eğer arkadaşlarımı sandığım gibi tanıyorsam, Nick ve Megan bizden birkaç dakika sonra geleceklerdi. Natasha ve Jaren da arkamızdan gelirdi - muhtemelen kapıdan girerken kavga ediyorlardı. En sonda da tabii ki Andy ve bu sefer yanında hangi kızı getirdiyse o olacaktı.

Garson kız bizi fark etti ve sormamıza gerek kalmadan herkese içki getirdi.

"Merhaba Lila," dedim beyaz şarabımı önüme koyarken. "Seni son gördüğümüzden beri saçlarını kestirmişsin."

Kız utangaç bir tavırla elini kısa kumral saçlarına götürdü. "Evet, öyle yaptım. Biraz değişiklik olsun istedim, anlıyor musun?"

"Çok güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedi ve Brad'e bira bardağını uzattı. Natasha için bir gazoz ve bir sürahi bira koyarak Jaren ve Andy'nin oturdukları yerin önüne paylaşmaları için iki boş bardak yerleştirdi. Nick için bir bardak Jack ve Kola, Megan için de kırmızı şarap koyarken, onların seslerini duydum.

"Hey, Lila," dedi Nick, yanımdaki koltuğa kayarak garsonu selamlarken. Ona utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra tepsiyi kaldırdı.

"Hey, çocuklar. Herkes buraya geldiğinde yemek siparişlerinizi almak için geri döneceğim."

Hepimiz birden "Teşekkür ederim," dedik ve ardından güldük.

Nick üzerime eğildi, Brad'in elini sıktı ve bana tek kolla sarıldı. "Selam millet, geç kaldığımız için üzgünüm."

Megan'a el sallamadan önce ona tekrar sarılırken saatime baktım. "Sen değilsin."

Megan başını salladı. "Benim hatamdı. Fırında bir kek vardı ve zamanlamasını doğru yapamadım. Yarın bir bebek partim var ve son dakikada pişirmeye karar verdim."

"Aww," diye mırıldandım. "Bu çok tatlı. Tanıdığınız biri mi? Yoksa bir müşteri mi?" "Bir müşteri," diye onayladı. "Dükkân o kadar yoğun ki Gün içinde alışveriş yapan müşterilerimize yetecek kadar pişirebiliyorum. Özel siparişleri ertelemek zorunda kalmaya başladım ve onları sık sık evde yapıyorum." Şarabından bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre fazladan bir fırın almak zorunda kalacağım, ama sürekli diğer ayakkabının düşmesini ve işlerin yavaşlamasını bekliyorum."

Nick burnunu onun yanağına sokarak, "Ama öyle olmayacak," dedi.

Aşağı bakarak gülümsedim. "Bu harika. Çok fazla sipariş alıyorsun. Kötü bir sorun değil, değil mi?"

Kıkırdadı. "Hiç de değil."

"Pasta tadımı nasıl gitti? Bir lezzette karar kıldınız mı?" diye sordum. Nick'in pastacı olan nişanlısını düğün pastasını başkasına yaptırmaya ikna etmiş olması beni şaşırtmıştı ama eğer nişanlısı çok meşgulse bu mantıklı geliyordu. Sanırım herkes kontrol konusunda benim kadar takıntılı değildi.

Megan Nick'e baktı, yanakları pembeleşmişti. "Sanırım ikisi arasında kaldık. Limonlu ve havuçlu. Ama ben çifte şekerlemeyi de çok sevdim." Güldü. "Ya da kırmızı kadife."

"Bunu düşünmek için zamanın var, değil mi?"

"Kesinlikle. Kararımıza ihtiyaçları olmadan önce en azından birkaç hafta." dedi ve şarabından bir yudum aldı.

"İşler nasıl Brad? Vergi sezonunun bittiğine sevindin mi?" Nick masanın karşısından kocama bakarak sordu.

Brad başını salladı, birasını masadan kaldırırken telefonunu cebine soktu, yerinde kaygan bir yoğuşma halkası vardı. "Tahmin bile edemezsin dostum," dedi içten bir kahkaha atarak. "Her zamanki gibi işime dönmeye başlıyorum... ama gelecek yıl ben farkına bile varmadan gelmiş olacak."

Nick güldü. "Bak ne diyeceğim, senin işlerin yavaşlıyor, sonra biz toparlanıyoruz. Öyle değil mi Laura? İnsanlar gelir vergisini alıyor ve bütün yıl erteledikleri diş işlerini yaptırmaya geliyorlar." Başını salladı.

Başımla onayladım. "Yaz boyunca gelenler için boş yer bulamıyoruz, orası kesin. Çok yazık, biliyor musun? Diş sigortası gerçekten de o kadar pahalı değil."

"Ama pek bir şey örtmüyor, değil mi?" Megan sordu, sonra ağzını kapattı. "Özür dilerim, kabalık mı ettim?" Nick'in yanağını okşadı. "Tatlıya oldukça düşkün biri olarak konuşuyorum, bu konuda hep böyle korku hikâyeleri duydum. Hayatım boyunca cebimden ödedim."

Nick keskin bir nefes aldı. "Eh, bazıları daha iyi-" Hastalarımıza defalarca söylediğini duyduğum saçmalık, Natasha'nın sesinin kalabalık restoranı delip geçmesiyle kesildi. Kalabalık bir odada onun ses tonunu her zaman seçebilirdim. Sanırım o noktada hepimiz seçebilirdik.

"Mesele bu değil Jaren," diye homurdandı. "Mesele şu ki, ona evde olmasını söylediğimizde evde olması gerekiyor. Sokağa çıkma yasağını ihlal etmesine izin vermeye devam edersen, işler daha da kötüye gidecek."

"Çocuk neredeyse on sekiz yaşında, Natasha. Benden ne yapmamı istiyorsun?

Onu cezalandırmak mı? Bunu yapamayız."

"Kesinlikle yapamayız. Neredeyse on sekiz yaşında ve bizim çatımız altında yaşıyor, değil mi? Kırk yaşında olması umurumda değil. Kural kuraldır ve oğlumun günün ve gecenin her saati etrafta koşuşturmasına izin vermeyeceğim."

"Yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Marcus'un zaten taşınabileceğini söylediğini biliyorsun. Çok fazla kural uyguluyorsunuz ve bu tam olarak-"

"O çocuk züğürt arkadaşlarının yanına taşınmayacak, bunu sen de biliyorsun. Bu bir tehdit çünkü bunun olmasını istemediğinizi biliyor. Eğer vermeye devam edersen-"

"Ne yapmam gerekiyor-" Jaren konuşmayı bıraktı, yorgunluktan alnını ovuşturuyordu, çünkü hepimizin onları masamıza yaklaşırken izlediğimizi fark etmiş gibiydi.

"Selam millet, geciktiğimiz için özür dileriz," dedi Natasha. Üzerinde hâlâ kot pantolonu ve siyah polosu vardı; üzerinde çalıştığı restoranın logosu

üst omuza dikilmiş.

Jaren Brad'in yanına kayarken ve Natasha dışarıdaki koltuğa otururken, "Sorun yok, aşkım," dedim. Uzanıp masanın üzerinden elini sıktım. "Seni gördüğüme sevindim."

O da bana gülümserken burnunu kırıştırdı. "Sen de bebeğim." İçini çekti ve grubumuzdaki yerine otururken üzerindeki sakinliği izledim. Asker bir baba tarafından yetiştirilen Natasha sert ve boyun eğmeyen biriydi ama ben onun kırıldığını görmüştüm. Oğlunu hayatının ilk günlerinde nasıl yumuşaklıkla kucakladığını biliyordum; babasını toprağa verdiğimiz gün ağlayışını izlemiştim. O benim Nick'ten sonraki en iyi arkadaşım ve en yakın sırdaşımdı. Onu en çok takdir etmek için sert dış kabuğunu aşmak gerekiyordu.

"İşler iyi mi?" Nick, sürahideki biranın bir kısmını bardağına doldurmakta olan Jaren'a sordu.

"Hm? Oh, evet. Her zamanki gibi meşgulüm," dedi ve sürahiyi yere bırakıp bir yudum aldı. "Siz çocuklar?"

Brad ve Nick başlarıyla onayladılar, yoğun programları hakkında mırıldanıyorlardı. Megan çantasına uzanıp pembe bir poşet çıkardı ve ben gerildim. *Yine mi?*

"Jaren, sana o çok sevdiğin kovboy kurabiyelerinden birkaç tane daha getirdim. Dükkânda fazladan birkaç tane vardı." Tatlı tatlı gülümseyerek çantayı masaya doğru uzattı. Jaren'ın gözleri Natasha'ya kaydı ama bakışmaları yine Megan tarafından kesildi.

"Oh, ve Natasha, küpelerine bayıldım. Nereden aldın onları?"

Jaren pembe kurabiye paketini beceriksizce kendisine doğru çekerken Natasha'nın cevabı tereddütle geldi. "Teşekkürler. Bunlar Target'tan."

"Çok güzeller. Sadeliğine bayıldım."

Natasha başını salladı, eli içgüdüsel olarak küpelerine doğru hareket etti. "Teşekkürler." Megan ne kadar mide bulandırıcı derecede tatlı olsa da, sözlerinde zerre kadar kötü niyet yoktu. O *kadar iyi biriydi işte.* Nick onu bir yıl önce grubumuzla tanıştırdığında, bunun bir oyun olduğunu düşünmüştük çünkü o acemiydi ve bizi etkilemek istiyordu, ama bir yıl sonra, daha önce yaptığı her şeyi yapmaya devam ediyordu. Eşsiz bir tatlı düşkünlüğü olan Jaren'a her zaman denemesi için yeni tatlılar getiriyor, Natasha ve bana iş yerinde çiçek ve şekerleme sepetleri gönderiyor, Brad'in yönettiği hayır kurumuna sürekli bağışta bulunuyor ve tüm arkadaşlarını ve müşterilerini tamire ihtiyaçları olduğunda Andy'nin garajına gönderiyordu. Bazı jestleri büyük, bazıları küçüktü, ama sanki bir içgüdü gibi nazikti ve bu çok açık bir şekilde onun kim olduğuydu.

"Peki," dedi Brad, ses tonundaki mizahla garipliği bölerek, "Andy'nin bu gece kiminle geleceğini düşünüyoruz?"

Hepimiz birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Andy'yi ne kadar sevsek de, onun çapkınlığını inkar edemezdik.

Natasha birasından ilk yudumu alırken, "Ben sarışın olacağım," dedi. "Geçen sefer esmer olan ondaydı."

"Geçen seferkinin kızıl saçlı olduğunu sanıyordum?" Nick masada ellerini önünde kavuşturarak sordu.

"Amber?" Megan teklif etti, gerçi geri kalanımız isimleri hatırlamayı uzun zaman önce bırakmıştık. Artık bunu denemek için bile çok fazla isim vardı. Bir keresinde bir kızı brunch'a, bir diğerini de akşamki barbeküye getirmişti; bir günde iki kız. B u n u nasıl becerdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır," dedi Jaren hızla, "yani, evet, muhtemelen, ama hayır, kızıl saçlı sonuncu değildi. Gerçekten kısa saçlı olandan önceydi. Hatırlayın, Sevgililer Günü'nde kızıl saçlı olanla çıkmıştı."

"İngiliz olan nereye uyum sağladı?" Brad sordu.

"Göle gittiğimizde o da bizimle değil miydi?" Jaren sordu.

"Ahh, evet," dedi Nick, geçmişi düşünürken çenesini okşadı ve erkeklerimizin hepimizin canını sıkacak kadar büyük bir hevesle takdir ettiği küçük bikiniyi hayal ettiğini biliyordum.

Natasha, "Kendinizi çok fazla düşünmeye kaptırmayın," dedi. "Öğrenmek için çok uzun süre beklememize gerek yok." Andy'nin başının, restoranın logosunun koyu renkli şeridinin hemen üzerinde görülebildiği pencereyi işaret etti.

Kapıyı açtı, sevgilisinin içeri girebilmesi için geri çekildi -her zamanki seri randevu beyefendileri- ve ben nefesimi tuttum.

"Bu-"

Nick başını sallayarak, "İmkânı yok,"

dedi. "Vay canına," diye fısıldadı

Natasha.

"Emily!" Megan haykırdı, tanıdık yüz ortaya çıkınca sarılmak için uzandı.

Natasha'nın gözleriyle karşılaştım ve onun şüpheli bakışlarına karşılık verdim. *Bu da ne böyle?* Andy'yi tanıdığım yirmi iki yıl boyunca aynı kızla iki kez çıktığını *hiç* görmemiştim. Bağlılık göstermeyen, kıyafet değiştirir gibi kadın değiştiren biriydi. Bu yüzden onu sadece tanıdık bir yüzle değil, aynı zamanda en son bir araya geldiğimizde gördüğümüz yüzle dönerken görmek beni şok etmişti.

Emily, Andy'yi en sonda bırakarak Megan'ın yanındaki kabine kaydı. "Ne oldu? Hepiniz hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz," dedi Megan'ın kucağından ayrıldığında.

Kendimi nefes almaya zorladım ve grubun geri kalanıyla birlikte güldüm. "Seni görmek çok güzel," dedi Nick.

"İşler nasıl Andy?" Brad masanın karşısından sordu.

"Her şey yolunda." Mutlu bir şekilde başını salladı. "Siz çocuklar? Kızlar nasıl?"

"Harikalar. Küçük otlar gibi büyüyorlar," dedi Brad.

"Emily, nasılsın?" Ona sordum.

Siyah saçlarını arkaya doğru at kuyruğu yapmış, kalın göz kalemi ve denesem bile altından kalkamayacağım koyu, bordo dudaklarıyla oturduğu yerden gülümsüyordu. Yine de neredeyse benim yarı yaşımdaydı ve göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı. Andy'nin genelde çıktığı kadınların çoğundan bile daha güzeldi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Harikayım, teşekkürler Laura. Sen nasılsın? Aman Tanrım, çok güzel görünüyorsun."

Sadece kibarlık yaptığını bilsem de yüzümün ısındığını hissettim. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

Onlar yerlerine yerleşirken, Lila bir anda masamıza geri döndü. "Um," Emily önündeki boş yeri işaret etti. "Sadece ben varım içki alamayan biri."

"Doğru," dedi Lila, Andy'ye rahatsız bir şekilde bakarak. "Kim olduğundan emin değildim, yani ne, pardon, size ne getirebilirim?"

"Ben bir cosmo alayım lütfen," dedi Emily, siyah boyalı tırnaklarını masaya vurarak.

Lila yazmadan başıyla onayladı. "Bunu yazacağım ve siparişlerinizi almak için hemen döneceğim."

Kadın ortadan kaybolduğunda Andy gözleri parlayarak Emily'ye baktı. "Peki... odadaki fil konusuna gelebilir miyiz?"

Dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırdı. "Hazır olduğunu biliyorum. Hazırsın. Anlat onlara."

Aman Tanrım, o hamile. Natasha'nın şok olmuş bakışları tekrar benimkilerle buluştu ve neredeyse içten içe çığlık attığını duyabiliyordum.

Andy ellerini önünde kavuşturarak, "Hepinizin bildiği gibi Emily seyahat blogları dünyasında oldukça önemli bir isim," dedi. Sanki o

patlayacak gibi oldu, yanakları kızardı. Gözleri çemberin etrafında geziniyor, bunu kabul etmemizi bekliyordu.

"Doğru."

"Evet."

"Devam et," diye hepimiz bir ağızdan söyledik, onun beklediğini fark etmiştik.

"Birkaç ay önce Karayipler'de yeni bir özel tatil köyü açılacağı haberini aldı ve oraya kaydolan ilk blog yazarlarından biri oldu. Ama mesele şu ki, açılmadan önce on iki haftalık deneme çalışmaları yapıyorlar ve adaya sadece seçkin grupları birer haftalığına davet ediyorlar, yani bu büyük bir ihtimaldi." Tam ne dediklerini anladığım sırada ona baktı. "Ama az önce kabul edildiğini öğrendik! Ve tabii ki grup istiyorlar, değil mi? Biz de düşündük ki, bundan daha iyi bir grup olabilir mi?" Kollarını açmış, bir tepki bekliyordu.

Grup olarak tereddüt ettik ve etrafta dolaşan gözleri gördüm -Jaren ve Nick, Brad ve ben...

"Bekle, ne?" diye sordum.

Aynı anda Natasha, "Demek o sendin?" dedi.

"Davetiyeler mi?" Megan Nick'e bakarak sordu.

Andy'nin yüzü düştü. "Onları çoktan aldın mı?"

"Bizi davet eden siz miydiniz?" Jaren onları işaret ederek sordu. "Evet!"

Andy heyecanının geri geldiğini söyledi. "Haber alırız diye düşünmüştüm.

Ama bu harika değil mi? Çocuklar, bu özel bir adaya tüm masrafları ödenmiş bir seyahat! Neden daha heyecanlı değilsiniz?"

"Andy, biz," benim hissettiğim kadar rahatsız görünen Brad'e baktım, "bak, bu çok hoş bir teklif Emily. Dürüst olmak gerekirse. Biz sadece, gerçekten zaman ayırmayı göze alamayız-"

"Hadi ama," diye alay etti Andy. "Siz kendi kendinizin patronusunuz. Siz izin alamazsanız kim alabilir ki?"

"Evet dostum," dedi Brad, "ama şu anda işlerimiz çok yoğun. Zaman ayırmak istesek bile-"

"Ne, yapamadın mı?" Andy'nin kaşları çatıldı. "Cidden bana *özel* bir *adada* bedava bir haftayı kaçıracağını mı söylüyorsun? Cennete bedava bir gezi ve hiç talibimiz yok mu?"

"Çocuklarımız var," dedi Brad. "Bir bakıcı bulmamız gerekecek ve bu da bir hafta boyunca kolay olmayacak."

"Laura ve ben de işte çok yoğunuz. Ayrıca Megan çok geride kaldığı için evde yemek yapıyor..."

Andy Jaren'a baktı. "Peki ya sen, dostum? Hep tatile çıkmak istediğinizden bahsediyorsunuz ama hep bir şeyler çıkıyor ve paranız yetmiyor. Her şey dahil! Yemek, konaklama, uçuş, her şey. Ve Nolan'ın bakıcıya ihtiyacı yok." Gözleri parladı. "Hey, belki Nolan senin çocuklarına bakabilir!" Tekrar bize doğru baktı ve midem bu düşünceyle gerildi.

Jaren ağzını büktü. "Evet, yani harika olurdu ama işten izin almaya gücümüz yeter mi? Eğer çalışmazsam, paramı alamam."

Natasha, "Zaten personel sayımız da az," diye belirtti. "Erica doğum izninden dönene kadar izin isteyebilir miyim bilmiyorum."

Andy, "Müdür sensin," diye karşı çıktı.

"Evet, ama personelimiz eksikse ne zaman gelip gideceğimi ben söyleyemem. Orada olmak benim işim," dedi hızla, başını sallayarak. "Özür dilerim Andy."

Jaren'a baktım, kuşkulu bir ifadeyle onu izliyordu. Andy ellerini masaya bıraktı, çenesi açık kaldı. "Tamam, yani... yani, hiçbiriniz gitmek istemiyor musunuz?"

Sağına baktı, Emily'yi geçti, Megan'a, sonra Nick'e, sonra bana, sonra Brad'e, sonra Jaren'a, sonra Natasha'ya. İlk başta kimse konuşmadı. Kendimi inanılmaz derecede suçlu hissederek öne doğru eğildim.

"Gitmek *istemediğimizden* değil," sadece bizim adımıza konuştuğumu göstermek için bir elimi Brad'le aramda gezdirdim, "sadece bunu başaramayacakmışız gibi görünüyor."

"Ama hiç denedin mi?" diye sordu, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. "Hadi ama, üniversitede tanıdığım Brad ve Laura bunu geri çevirmezdi. Yetişkin olmanın bize yaptığı bu mu? Hadi ama çocuklar, hayat kısa, değil mi? Çok kısa ve uygun olmayan şeylere hayır diyerek öylece oturamayız. Bu gezi," diye kuru bir kahkaha attı, "bu gezi hayatımızın fırsatı."

Nick'in, "Pekâlâ, gidiyoruz," dediğini duydum ve bakışlarımı ona yönelttim.

Andy'nin yüzü de Megan'ınki gibi aydınlandı. "Yapacak mısın?"

Nick bir kolunu Megan'ın omuzlarına attı. "Evet, neden olmasın? Bir balayı tatbikatı yapabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Başını onun omzuna yasladı. "Oh, Nicky! Evet, mükemmel olacak." Tekrar ayağa kalktı ve ellerini Emily'nin omzuna koydu. "Teşekkür ederim

Bizi düşündüğünüz için çok teşekkür ederim. Bu deneyim beni çok mutlu etti."

Emily ona gülümseyerek hafifçe başını salladı. "Elbette. Benim için bir zevkti.

Bazı tanıdık yüzlerle seyahat etmek iyi olacak."

"Pekâlâ, başka kimler var? İki kişi var," dedi Andy, Lila Emily'nin parlak pembe kokteyliyle yeniden ortaya çıkarken heyecanla masaya vurarak.

"Kusura bakmayın çocuklar. Siparişlerinizi almak için hemen döneceğim," dedi ve dolu tepsisindeki diğer içeceklerle birlikte karşımızdaki masaya doğru koştu.

Kadın uzaklaştığında Natasha başını yana eğen Jaren'a baktı. "Yani, eğer Nolan'a güveniyorsan, sanırım benim için sorun yok," dedi. "Çalışmadan geçireceğimiz bir hafta için para biriktirmemiz gerekecek."

"Oh, yani şimdi iyi misin? Nick gemiye atladı ve birdenbire iyi mi oldun?" Gözlerini şakacı bir şekilde devirerek Andy'ye döndü. "İş yerindeki ekibimle konuşmam gerekecek, bazı vardiyaların yerini değiştirmeyi düşüneceğim."

"Ama gideceksin?" Andy sordu.

Dudaklarını büzerek uzun bir nefes çekti. Jaren'ın gözleriyle karşılaştığında, şüpheli bir şekilde başını salladı ve Jaren da onu taklit etti. "Gidiyoruz."

Bütün gözler bana çevrilmiş, ne söyleyeceğimizi bekliyorlardı. O anda sayımız inanılmaz derecede azdı. Bir yandan tatile çok ihtiyacım vardı ama diğer yandan da çok kısa bir süre kalmıştı. Ve kızlardan bu kadar uzun süre ayrı kalma düşüncesinden nefret ediyordum.

"Hadi ama," diye takıldı Nick, kolumu kendi koluyla çarparak. "Benim iznime ihtiyacın yok ama sana da bir hafta izin veriyorum. Yarı kapasiteyle çalışacağız, Heather ve Kelsea'nın hafta boyunca temizlik programlarını doldurmalarına izin vereceğiz."

"Bunu yapmaya gücümüz yeter mi ki?"

"Ne istersek yapabiliriz. Patron biziz," dedi göz kırparak. Gözlerimi kaçırdım, sonra Brad'e baktım.

"Ne düşünüyorsun?"

Brad'in kafası karışmış gibiydi. "Peki ya kızlar?"

Düşünceli bir şekilde dudağımı çiğnedim. "Sanırım onları aileme götürebiliriz. Uçağın nereden kalkacağına bağlı olarak yani. Belki arabayla Florida'ya gidip oradan uçabiliriz?"

Başını salladı. "Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok," diye sesini alçalttı, "ama senin için sorun yoksa gitmek zorunda değiliz."

Karnımda büyüyen endişe yumrusuna rağmen gözlerimi kapadım, kumu, güneşi ve denizi hayal ettim. "Tamam," dedim gözlerimi açıp Andy'ye bakarak. "Bunu yapacağız."

"Pekâlâ," dedi, biraz fazla yüksek sesle, avucunu masaya vurdu ve beşlik çakmak için havaya kaldırdı.

Hepimiz güldük, çünkü hayatımızdaki pek çok şeyde olduğu gibi, bu işte de hepimiz birlikteydik. Lila siparişlerimizi almak için geri geldiğinde hepimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibi görünsek de Andy garip bir şekilde beşlik çaktı.

Olduğumdan daha heyecanlı olmalıydım ve belki de bunu bir işaret olarak kabul etmeliydim.

Olabilecek en kötü şeyin kızları çok özlemek olduğunu düşündüm. Ya da kötü bir güneş yanığı. Her şey söylenip bittiğinde belki bütçe o ay biraz daha kısa olacaktı ama sonuçta hayatımızın seyahati olacaktı. Unutulmayacak bir tatil.

Hatırlayacağım bir tatildi, bundan eminim.

Ancak en kötüsü olacağını düşündüğüm şeyin, ortaya çıkmak üzere olan kâbusun yüzeyini bile çizmeyeceğini bilmiyordum.

ALTINCI BÖLÜM

LAURA

İlk adaya olan uçak yolculuğunu, ailemle birlikte Florida'daki sahil evlerinde kalan çocuklarım için endişelenerek geçirdim. Koca bir kıta uzakta. Ailem onlara aşırı şeker yüklememe isteğime uyacak mıydı? Plajda geçirdikleri süre boyunca onları yakından izleyecekler miydi? Elena'nın hassas cildine ekstra güneş kremi sürmeyi unutmayacaklar mıydı? Endişeler ve pişmanlıklar içimi kemiriyor, pencereden dışarı bakıp niyetle bulutları izlerken midemde ağır bir çukur oluşuyordu. Bu bencillik miydi? Sadece ikimizin olduğu bir tatile çıkmak? Kızlar bizim hakkımızda ne düşünüyordu? Büyükanneleri ve büyükbabalarıyla kalmaya çok istekliydiler, bu doğruydu, ama içten içe, Gittiğimiz için bize kızdılar mı?

Brad benim çekincelerimin hiçbirini paylaşmıyor gibiydi. Onların ailemi, ailemin de onları sevdiği konusunda ısrar etti -ki bu doğruydu- ve her şeyin yolunda gideceğini söyledi.

Brad her zaman her şeyin yolunda gideceğini varsayardı ve genellikle haklı olsa da, bu benim çılgın sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yaptı. Biz mükemmel bir yin ve yang gibiydik - her zaman her yelpazenin zıt taraflarındaydık. Ben ateşliydim, o soğuk. Ben endişeliydim, o sakindi. O sinirliydi, ben sakinliğimi korurdum. Ben içkiciydim, o bir biradan sonra biterdi. Her tartışmada zıt uçları tutuyorduk ama yine de bir şekilde, eli benimkine kayarken, işe yarıyordu.

Havaalanından, bizi adaya güvenli bir şekilde götürecek olan büyük bir katamaran kiraladık. Sekiz saatlik uzun bir yolculuktu ama tekne yiyecek ve içecekle doluydu ve kaptan ile mürettebat bütün gün müzik çalmıştı. Her şey yerli yerindeydi ve herkes eğleniyordu. Şimdiye kadar yaşadığım en sorunsuz geçişti. Herkes biz

nazik ve kibardı ve herkes neler olduğunu ve bir sonraki aşamada nereye gönderilmemiz gerektiğini biliyordu.

Katamaranın tepesinde ilerliyorduk, sıcak güneş yüzüme vuruyor, rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Yolculuğumuzun başında sürdüğüm güneş kremine rağmen şimdiden yanmaya başladığımı biliyordum. Brad'in alnı parlak pembeydi ve deniz tutmaması için elinden geleni yaptığını biliyordum. Havadaki tuzun tadını neredeyse alabiliyordum.

"Başardık çocuklar! İşte orada!" Andy oturduğu yerden ayağa kalkıp ileriyi işaret ederek seslendi. Emily onun yanında oturuyordu, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, kendine özgü at kuyruğunu ve transparan beyaz elbisesinin altında siyah mayosunu giymişti. Andy'nin parmağını takip ederek uzaktaki bir adanın şeklini seçebildiğimiz yere kadar gittim; uçsuz bucaksız maviliğin içinde altın bir yumru.

Yaklaştıkça ada şekillenmeye başladı. Ada büyük ölçüde ormandı, göz alabildiğine yeşil palmiye ağaçları vardı. Suyun kenarına doğru, kumun koyu ve ıslaktan açık ve kuruya dönüştüğü yerde, sekiz tane beyaz, uzanmış sandalye vardı, ayakları yoktu, sadece kumun üzerinde düz duruyordu. Bunların arkasında, ağaçların etrafına tek tük yerleştirilmiş düzinelerce hamak vardı.

"Vay canına," dedim nefesimi içime çekerek.

"Woohoo!" Andy ellerini ağzının iki yanına koyarak çığlık attı. "Şuna bakın!" Emily'yi yanına çekerek ayağa kaldırdı ve dudaklarından öptü.

Brad kulağıma "Bu inanılmaz," diye fısıldadı ve gerçekten de inanılmazdı.

Yatakları ve sandalyeleri olan küçük, gölgelik kulübeler açıktı ve bizi bekliyorlardı. Sol tarafta yuvarlak, kapalı bir çardak vardı ve içinde bir avuç beyaz nokta halinde çalışanlar hareket ediyordu. Onun arkasında, kıyının ilerisinde, parlak güneşe rağmen ışıkları parlayan büyük bir yapı vardı ve binanın önünde, binadan sarkan büyük bir tentenin altında kumların arasına serpiştirilmiş masa ve sandalyeleri seçebiliyordum.

Sağımızda, küçük kulübe benzeri yapılar gördüm. Hepsi ahşaptı, ön yarısı kısa kazıklar üzerinde, arka yarısı ise kumun üzerindeydi. Güneş ışığı her birinin ön tarafındaki büyük pencerelerde parlıyordu. Kulübeler dörderli gruplar halinde adanın sağ tarafının tamamına yayılmıştı ve sanki bu amaçla dikilmişler gibi palmiye ağaçları onları ayırıyordu. Kabinler göz alabildiğine uzanıyordu. Kısacası, burası tam bir cennetti-

Havasından tuzuna kadar tropik bir kaçamaktan beklediğiniz her şey burada mevcut. Birdenbire güneş yanığım beni o kadar da rahatsız etmedi.

Karşımda Megan, Nick'in koluna sokulmuştu, yüzünde sıcak ve kaygısız bir gülümseme vardı.

Yanımda Natasha ve Jaren oturuyordu. Ne uçuş boyunca ne de gemiye bindiğimizden beri birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı. Natasha'nın kucağında açık bir kitap vardı, rüzgârla savaşıyor ve yorulmak bilmeden sayfaları çeviriyordu, Jaren ise koyu renk güneş gözlükleri takmıştı, kafası küpeşteye o kadar çok çarpıyordu ki uykuya dalmadığından tam olarak emin değildim.

"Güzel," dedi Brad sessizce, başını sevinçle sallayarak.

Nick daha dik oturdu, bir elini güneşi engellemek için alnına koyarak dışarı bakarken bir kolunu Megan'a doladı. "İşte burası, bayanlar ve baylar. Cennet." Bana genişçe sırıttı ve ben de ona gülümsedim, gözlerimi kolunun Megan'a dolanışından alamıyordum. Brad ve ben yıllardır birbirimize bu şekilde dokunmamıştık. *Gençlik aşkı.* Bizim yaşımızda olsalar da ilişkimiz gençti ve sanırım önemli olan da buydu.

Kıyıya yaklaştıkça enerjimiz değişiyor gibiydi. Hepimiz daha önce de heyecanlanmıştık ama tekne uzun rıhtıma yanaşmaya başladığında hissettiğimiz heyecanla kıyaslanamazdı bile. Natasha kitabını kapattı ve Jaren başını kaldırdı. Bütün gözler adadaydı. Bu gerçekten oluyordu.

"İşte bu kadar çocuklar!" Tekne durduğunda Andy bir elini havaya kaldırarak bağırdı.

"Vay canına," dedi Natasha usulca. "Gerçekten de tıpkı kartpostaldaki gibi görünüyor."

Birkaç dakika içinde kaptan ortaya çıktı ve şapkasını çıkararak bizi selamladı. "Fark etmiş olabileceğiniz gibi, varış noktamıza ulaştık. Artık gemiden inebilirsiniz."

Tek sıra halinde merdivenlerden indik, rampadan ahşap iskeleye doğru ilerlerken mürettebatla vedalaştık ve onlar valizlerimizi indirdi. Teker teker çantalarımızı topladık ve bembeyaz giyinmiş bir adamın bizi beklediği iskelenin sonuna doğru götürmeye başladık. Kalın kahverengi saçları, daha da kalın bir bıyığı ve güneşten bronzlaşmış bir teni vardı ve biz ona yaklaştıkça bir adım öne çıkarak bizi doğrudan kumun iskelenin tahtasıyla buluştuğu yerde karşıladı.

"Selamlar, dostlar. Ada bizi güzel bir günle kutsadı ve bunu paylaşacak yeni gelenler için çok müteşekkiriz. Ben tesisin sahibiyim Manu ve Isla del Amor'da geçireceğiniz bu güzel hafta boyunca her adımınızda yanınızda olacağım." Küçük bir selam verdi ve geriye doğru yürüdü,

Onu kumsala kadar takip etmemizi işaret etti. Öyle yaptık ve hepimiz adaya çıktığımızda önce elini Brad'e doğru uzattı. Brad elini tuttu ama Manu iki elini de Brad'in ellerinin etrafına dolayarak onları tamamen hareketsiz bıraktı ve Brad kendini tanıtırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ben Brad Walker, bu da karım-"

"Brad," diye tekrarladı Manu yavaşça, sonra ellerini Brad'inkilerden benimkilere götürdü. "Ve sen onun karısı mısın?"

Yutkunarak başımı salladım. "Evet. Evet, ben Laura Walker'ım."

"Laura," diye tekrarladı, sesi alçak, sabit bir gürültüydü. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Memnun oldum." Aramızda bir adım atarak sıradaki çifte doğru ilerledi. "Ya siz?"

"Natasha Clemmons," diye cevap verdi, sesi kısıktı ve Jaren'ın elini tutmak için onun elini bıraktığında gözlerini bana dikti. Jaren kendini tanıtırken sırıttım ve sesimi bastırmaya çalıştım.

Ritüele devam etti, her birimizin elini sıkıca tuttu ve son çifte -Andy ve Emily- ulaşana kadar isimlerimizi tekrarladı. Emily kendini tanıttığında, onun hareketlerini taklit etti, her iki elini de kendi elleriyle kavradı, sesi aniden sıcaklıkla doldu.

"Emily," diye tekrarladı, elini bırakırken dimdik ayağa kalktı. "Arkadaşlarını benim cennetime davet eden güzel ruh sensin."

"Evet," diye kabul etti. "Bizi kabul ettiğin için teşekkür ederiz Manu. Hepimiz çok heyecanlıyız."

Küstahça kıkırdadı. "Asıl *benim size* teşekkür etmem gerekir." Hepimizi tekrar görebilmek için arkasını döndü, teknemizin kalkışını ve uzaklaşmaya başlamasını izlerken şimdi sırtı suya dönüktü. Birdenbire günü birlikte geçirdiğimiz mürettebat için nostalji hissettim ve onların da kalmasını diledim. "Adama geldiğiniz için hepinize teşekkür etmeliyim. Bu benim uzun zamandır hayalim, normal beklentilerin ötesinde bir tatil köyü açmak. Benim hayalim başkalarının da kendi hayallerini yaşadığını görmek." Kollarını uzattı. "Ve ne yazık ki bu gerçekleşti. Elbette çözülmesi gereken pürüzler olacak. Hatalar yapılacak. Ama ben gerçekten de konuklarımla ilgilenecek en iyi personeli işe aldığıma inanıyorum." Devam etmeden önce bizi işaret etti.

"Bu hafta boyunca şımartılacaksınız, rahatlayabileceksiniz, oynayabileceksiniz, aktif olabileceksiniz, tembel kalabileceksiniz, beş yıldızlı yemekler yiyebileceksiniz, eşinizle bağlantı kurabileceksiniz, arkadaşlarınızla bağlantı kurabileceksiniz." Durakladı, her şeyin kafasında oturmasına izin verdi.

"Burada adaya sığdırabileceğim her türlü imkâna sahibiz. Bayanlar için bir spa, erkekler için bir spor salonu. Kayıklar, kanolar, plaj sandalyeleri, hamaklar, masajlar... mükemmel bir plaj tatili için aklınıza gelebilecek her şey burada. Garsonlarım emrinize amade olacak, hiç susamayacağınızdan ya da acıkmayacağınızdan emin olacaklar ve tabii ki her şey size yüzde yüz ücretsiz. Her gece yemeklerimizi okyanus kenarındaki pavilyonun altında yiyeceğiz ve siz de okyanusa sadece birkaç adım uzaklıktaki kendi lüks kulübelerinizde uyuyacaksınız. Eğer herhangi bir şey, ama gerçekten herhangi bir *şey*, sizi tatmin etmiyorsa ya da iyileştirme önerileriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum. Sizden tek istediğim yorumlarınızda dürüst olmanız ve tabii ki en önemlisi... keyfinize bakmanız."

Göğsüm gurur ve heyecanla kabardı. İlk defa bu geziye çıkmaya karar verdiğimiz için çok mutluydum. Umduğum her şey oldu ve endişelerim kumun üzerindeki su gibi akıp gitti. "Şimdi, hepiniz arkanızı dönerseniz, kamarotlarınız sizi almak için bekliyor.
bir haftalığına yeni evlerinize. Eşyalarınızı yerleştirin, biraz dinlenin, kendinize çeki düzen verin ve ardından saat altıda akşam yemeği için bize katılmanızı rica edeceğim. Tekrar hoş geldiniz ve bu hafta sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Arkamızı döndüğümüzde hosteslerimizin *tam arkamızda* olduğu gerçeğiyle irkildim. Yarım adım ötede, hepsi de Manu ile aynı kıyafetleri giymiş dört kişilik bir çalışan grubu duruyordu. İki erkek, iki kadın.

"Andy ve Emily?" diye seslendi adamlardan biri.

Mutlu bir şekilde öne çıktılar ve adam çantalarını aldı. Uzaklaşmalarını izledim, adamla sohbet ederken kendilerini kaybettiklerinde derin ayak izleri kumda iz bırakıyordu.

"Brad ve Laura?" diye seslendi ikinci adam. Uzun boylu ve keldi, dostça bir gülümsemesi vardı. Beyaz pantolonu ve diğer çalışanlarla uyumlu, dökümlü, rahat gömleği rüzgârda dalgalanıyordu. Ellerimizi kaldırdığımızda bize doğru ilerledi ve hemen çantalarımızı aldı. "Ben Malik. Bu taraftan. Sizi kulübenize götüreceğim."

Malik'i sıcak kumda takip ettik; sonunda pes ettim ve sandaletlerimi tekmeleyerek çıkardım çünkü her adımda dolmaya devam ediyorlardı ve ayak uydurmam gittikçe zorlaşıyordu.

"Isla del Amor'a hoş geldiniz," dedi, çok geride kaldığımızı fark edince yavaşlayarak. "İlk defa mı bir tatil köyüne geliyorsunuz?"

"Benim için evet," dedi Brad, "ama Laura çocukken ailesiyle birlikte birkaç tatil köyüne gitmişti."

"Evet, bazılarına kendi çocuklarımızı da getirmeyi planladık ama onlar da artık bu etkinliklerden keyif almaya başlayacakları yaşa geldiler."

"Oh, çocuğun mu var? Kaç yaşındalar?" Malik sordu.

"İki kızımız var. Britta altı yaşında ve Elena dört yaşında."

"Çok değerli," dedi Malik başını sallayarak. "On altı yaşında bir kızım var, Oliana." "Bu çok güzel..." Kulübemiz görünmeye başlayınca sözümü keserek ona söyledim.

Andy ve Emily hemen önümüzdeydi, Malik ikinci kulübede dururken üçüncü kulübenin kapısından görevlilerine veda ediyorlardı.

Kulübeler muhteşemdi, duvarları büyük pencerelerden oluşuyordu, çoğunlukla bambudan bir yapıya ve samanla kaplı bir tavana sahipti. Ön tarafları kazıklar üzerine kuruluydu, böylece kumdan sadece birkaç metre yüksekteydiler. Broşürde vaat edildiği gibi, okyanustan sadece birkaç metre uzaklıkta ve birbirlerinden birkaç metre uzaktaydılar. Toplamda dört tane vardı ve uzakta, sık palmiye ağaçlarının arasında bir grup daha görebiliyordum.

"Bu senin," dedi ve ikinci kulübenin açık kapısını işaret etti. Ön verandaya çıkan basamakları tırmandık ve açık sürgülü cam kapıdan içeri adım attık. Odanın ortasında bir yatak vardı, üzerine beyaz gölgelikli çarşaflar örtülmüştü. Sol tarafta, ikinci kata çıkan bir merdiven vardı. Sağ tarafta, oturmak için gömme, minderli bir alan vardı. Onun karşısında da başka bir koltuk vardı. Yatağın tam karşısındaki duvarlar masif camdı ve mükemmel bir okyanus manzarası sunuyordu, ancak mahremiyet için kapatılabilen perdeler vardı.

"İkinci kat," dedi Malik, yukarıyı göstererek, "özel banyonuz ve duşunuz. Yukarıda pencere yok."

"Bu çok güzel," dedim huşu içinde ve bunu gerçekten kastetmiştim. Baktığım her yerde takdir edilecek yeni ve karmaşık detaylar vardı. Burası beş yüz metre kareden daha az bir alan olmalıydı ama her santimetrekaresini kullanmışlardı. Lüks hissettiriyordu.

"Şimdi sizi yalnız bırakayım ve yerleşmenize izin vereyim. Tezgâhınızın üzerine bir kova buz ve bir şişe şarap koydum." Yatağın yanındaki küçük tezgah alanını işaret etti. "Şu anda size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanmıyorum," dedim.

"Burada bir düğme var," dedi, kapının yanındaki kırmızı düğmeyi göstererek. "Bana ihtiyacınız olursa, ona basın. Çağrı alırım ve birkaç dakika içinde burada olurum."

"Çok teşekkür ederim Malik," dedi Brad, elini uzatıp sıkmak için onun.

Malik nazikçe elini sıktı ve sonra beni selamladı. "Konaklamanızdan keyif almanızı sağlayacağım. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Geri çekilirken, sesinde samimiyetten başka bir şey olup olmadığını merak ettim. Telefonumu çıkardım, oturmak ve ailemi aramak için yatağa doğru yürüdüm.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Brad de aynısını yaparak sordu.

Boş ekrana bakarak başımı salladım. "Hayır... Bu garip." "Ne oldu?" diye sordu, ekranıma bakmak için eğilerek.

Şüphelerimde yanıldığımı umarak telefonu kulağıma götürdüm ama arama anında kesilince elimi dudaklarıma götürdüm, endişe duygusu intikam duygusuyla geri döndü. "Brad, cep telefonlarımız burada çalışmıyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

NICK

Görevlimiz Nani bizi yalnız bıraktığında Megan bana yaklaştı, kollarını belime doladı ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Benimkini. Ben de onu öptüm, açık sürgülü cam kapıdan gelen esinti dikkatimi dağıtmıştı. Pencerelerimizden Laura ve Brad'in yan evini belli belirsiz görebiliyordum.

"Neye bakıyorsun sen?" Megan başını omzuma yaslayarak sordu.

"Bizden daha iyi bir kurulum yapmadıklarından emin olmak için kontrol ediyorum," diye dalga geçtim, hızla başka tarafa bakarak.

"Burası muhteşem bir yer," dedi derin derin içine çekerek. "Tuzlu havanın kokusunu buradan alabilirsin Nicky. Ayak parmaklarımı suya daldırmak için sabırsızlanıyorum... Hiç bu kadar mavi bir şey görmemiştim."

Bazen o kadar sinir bozucu bir şekilde mükemmeldi ki, söylediği her şey sanki bir reklamdan alınmış gibiydi. "Bu harika."

"Geldiğimize sevinmedin mi?"

Bir kolumu sertçe ona doladım. "Çok sevindim. Winston'ı kontrol ettin mi?"

"Son zamanlarda değil." Benden uzaklaştı, yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturup çantasını karıştırdı. "Melanie uçağa binmeden hemen önce bana mesaj attı ve onu yürüyüşe çıkardığını söyledi. Bu şartlar altında gayet iyi durumda... Ondan hiç bir günden fazla ayrı kalmamıştım." Alt dudağını dışarı çıkardı ama gözlerim Laura ve Brad'in bir şey hakkında tartışıyor gibi göründükleri pencereye geri dönerken fark etmedim bile. Gergin görünüyordu. *Sorun ne?*

"Nick?"

Sarsılarak Megan'a baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve sanki iğrenç bir şey yaparken suçüstü yakalanmışım gibi nefesim kesilmişti. "Öyle mi?" diye sordum. Sırtımı pencereye dönüp onun endişeli ifadesine bakarak sordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, onun yanına oturarak. "Winston nasıl?" Bana daha önce söylemiş miydi? Hatırlayamadım.

Hâlâ karıştırdığı çantasına bakmadı, gözlerini benden ayırmadı. "Neye bakıyordun?" Genelde sıcak olan ifadesi soğudu.

"Ne?" Cahil numarası yaptım. "Sadece etrafa bakıyordum. Dışarıya. Fark etmediyseniz diye söylüyorum, cennetteyiz."

İç çekti. Kızgın değildi, sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Ne düşündüğünü biliyordum ama söylemedi. Beni yalancılıkla suçlamadı çünkü aramızdaki ilişki böyle değildi. Dürüstlük üzerine bir temel inşa etmiştik. Güven. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye fısıldadı, bir elini koluma koyarak.

Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. Bana verilen bu sabırlı ve anlayışlı kadın için minnettar olmadığım tek bir gün bile yoktu. Keşke asla sahip olamayacağım biri için özlem duymayı bırakabilseydim.

"Onu izlemiyordum," diye yemin ettim, düşüncelerinden sıyrıldım. Gözlerimdeki yalanı göreceğinden korktuğum için gözlerimi kapattım. "Yanımızdan geçen bir tekneyi izliyordum."

İfadesi sert ve inatçı kaldı. "Kumu geçip doğruca Laura'nın kulübesine mi?"

"Suyun karşısında." Dudaklarımı dudaklarına indirdim ve öpücüğün uzun süre kalmasına izin verdim. "Sevdiğim *sensin*. *Seninle* evleneceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başıyla yapmacık bir selam verirken dudakları sert bir ifadeyle inceldi. "Ben de seni seviyorum."

"Aslında düşünüyordum." Elimi onunkine doğru kaldırdım ve avuç içimi parmaklarının altına kaydırdım. "Laura'dan haftada üç gün çalışmasını istesem, ben de diğer üç gün çalışsam nasıl olur?"

Gözleri parladı. "Bunu yapabilir

misin?" "Elbette yapabilirim."

"Nick, bunu benim için yapmanı istemiyorum. Sana güveniyorum, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladım, burnumu onunkine sürterek. "Ama endişelenmeni istemiyorum. Laura benim en iyi arkadaşım ama sen de benim karım olacaksın." O zaman gülümsemesini gizleyemedi. "Ve sanırım Andy'den sağdıcım olmasını isteyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bunu düşünüyordum ve... Laura'yı davet etmeden edemem-

" "Senden bunu yapmanı asla istemem-"

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Biliyorum. Çünkü sen mükemmelsin." Onu tekrar öptüm, duramadım. "Sen mükemmelsin ve o günün hayal ettiğin gibi olmasını hak ediyorsun, bu yüzden *geçmişteki* hislerimi göz önünde bulundurarak onun düğünde olmasından neden rahatsız olduğunu anlıyorum. Ayrıca Andy bana harika bir bekârlığa veda partisi düzenleyecek." Göz kırptım.

Göğsüme şakacı bir şekilde vurarak inledi. "Tüm bunlardan emin misin? Laura'yla aranızda sorun yaratmayacağıma dair sana söz verdim. Onu seviyorum. Ben de seni seviyorum. En iyi arkadaşını kaybetmeni istemiyorum."

Kalçasını sıktım. "Sen artık benim en iyi arkadaşımsın. Bunu kanıtlamaya başlamamın zamanı geldi." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve umut dolu gözlerle bana baktı.

"Seni seviyorum, Nick London."

"Ben de seni seviyorum Megan Graham. Sandığından çok daha fazla." Önce burnunu, sonra dudaklarını öptüm ve konuşmayı bitirdim.

Bu daha önce de yaptığımız bir konuşmaydı, ama hiçbir zaman rahat edemediğim bir konuşma. Megan konuşkan, aşık, iyi iletişim ve yumuşak tonlar altında gelişen bir aileden geliyordu. Ben kaos dolu bir ailede büyüdüm, üç ağabeyim, etrafta dolaşan kediler ve köpekler, öğretmen olan ve geçimini sağlamak için haftada üç gece yerel markette çalışan bir annem vardı. Babam da diş hekimiydi, sonunda devraldığım muayenehaneyi kurmuştu ama o günlerde kâr daha az, çalışma saatleri daha uzundu. Evimizde sevgi vardı elbette ama bunu farklı şekilde ifade ederdik. Bir tartışma olmadığı sürece pek konuşmazdık ve herkes çabuk sinirlenirdi. Bunu ateşli Yunan kanımıza bağlardık.

Ayrıldığımızda yüzündeki endişe tamamen kaybolmuştu. "Laura ile ayrılma konusunda ciddi misin?"

Başımı salladım ama o ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. "İşe zarar vermez ve seninle daha fazla zaman geçirmemi sağlar. Belki fırında sana yardım bile edebilirim."

"Fırınlara yaklaşmadığın sürece sorun yok." Güldü. "Tanrı biliyor ya, sen su yakıyorsun."

"*O kadar* da kötü değilim." Elimi alnımda gezdirdim, tartışmadan kurtulduğum için rahatlamıştım.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. Tereddütlüydü. "İçine sinmeyen bir şeyi yapmanı asla istemem. Sana güveniyorum, Nicky. Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Onun sözleri karşısında kalbim göğsümde sıkışmış gibi hissettim. Onun güven dolu, umutlu ifadesi karşısında fiziksel acı içime yayıldı. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim? Neden karşımdaki melek benden çok daha fazla hak eden biriyle birlikte olmak için beni çoktan kaldırıma atmamıştı? "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapmak istiyorum. Sana da itiraf ettiğim gibi bir zamanlar Laura'ya karşı bir şeyler hissetmiştim ama Brad harika bir adam. Onlar benim arkadaşım. Bunu ya da bunu tehlikeye atacak bir şey asla yapmam." Ellerimi kalçalarına koydum. "Seni seviyorum Megan. Her şeyden ya da herkesten daha çok." Dudaklarımı öpmek için öne doğru eğildi ve gözlerinde bir parıltı gördüm.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, sesinde hiçbir güç yoktu. Ayrıldığımızda çantayı tekrar kucağına aldı ve içini karıştırmaya başladı. Telefonunu bulduğunda yukarı çekti ve açtı. Bir elimi dalgalı sarı saçlarında gezdirdim ve kulağının arkasına sıkıştırdım. Ilık güneş kremi ve hindistancevizi kokuyordu, cildi sürdüğü bronzlaştırıcı yağdan dolayı parlıyordu. Elimi, üzerinde mor, pembe ve mavi çiçekler olan beyaz bir mayo örtüsünün üzerinde gezdirdim. Parlak turuncu bikini üstünü ve altındaki siyah şortu görebileceğim kadar şeffaftı.

"Bir sorun olabilir..." Megan başını kaldırıp bana baktı. Aramayı yapmak için düğmeye bastığında telefonunun ekranına baktım, bu aramayı dolaşım ücreti ödemeden yapabilmek için telefon şirketine bu ay fazladan elli dolar ödemiştik. Ekranı siyah bir kutu doldurdu.

Servis yok.

Çağrı Bağlantısı Kesildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANDY

I Görevlimiz yanımızdan ayrılır ayrılmaz kulübenin en üst katına çıkan merdivenleri koşarak tırmandı. "Bebeğim, burayı görmelisin!" Önümdeki pencereden dışarı baktım ve okyanusun muhteşem manzarasına göz attım. Sanki Cennet burada, bir filmden fırlamış gibi. Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Altımda Emily fotoğraf makinesini rafın üzerine yerleştirmiş, en sevdiği telefon tutucusuna dayamış manzaranın tadını çıkarıyordu. Telefonundaki zamanlayıcıyı kullanma konusunda her zaman çok yaratıcıydı ve fotoğraf fikirleri konusunda da yaratıcıydı. Onu bu şekilde başarıya ulaştıran şey buydu ve ben ondan etkilenmekten asla vazgeçmedim. Parmaklığın üzerinden eğildim, yatağa uzanışını izledim, bir bacağını bükmüştü, dirsekleri vücudunu yukarıda tutuyordu, yüzünde yarım bir gülüş vardı. Birkaç saniye kıpırdamadan durdu, sonra yataktan atladı ve kontrol etmek için odanın diğer ucuna koştu. Ağzını büküşünü izledim, görünüşünden memnun olmadığından çoktan emindim.

Biriyle onu tanıyacak kadar uzun süre birlikte kalmak için söylenecek bir şey vardı. Hareket etme biçimlerindeki, kendilerini taşıma biçimlerindeki, hayal kırıklığına uğradıklarında gözlerinin arasında oluşan kırışıklıklardaki ince incelikleri bilmek. Çıktığım kadınlar konusunda her zaman çok ciddi olmadığım doğruydu ve arkadaşlarım kaç tane olduğu konusunda şaka yapmayı severdi, ama Emily ile durum farklıydı. O bende farklı olma isteği uyandırdı ve ben de bunu ona göstermeye kararlıydım.

Yatağa geri döndü, bu kez bir bacağını diğerinin üzerine atarak kenarda oturdu, bir elinin tersini alnına bastırdı. Gözlerini kapattı ve yüzünün yan tarafını kameraya doğru çevirdi. Bir saniye sonra tekrar aşağı atladı, yüzü hala hoşnutsuzlukla çarpılmıştı.

"Benim almamı ister misin?" Merdivenlerden aceleyle inerek teklif ettim. Çıktığımız haftalar boyunca Emily bana poz verme ve kamera açıları hakkında çok şey öğretmişti. Çoğu zaman yine de yanlış yapıyordum ama denediğim için her zaman mutluydum.

"Sorun değil, bebeğim," dedi, bana orantısız bir sırıtma yaptı ve telefonunda gezinmek için aşağı bakmadan önce yanağımı okşadı. "Sadece buradaki ışıklandırmayı sevmiyorum. Zaten dışarısı çok daha güzel olacak. Belki kulübenin önünde bir resmimi çekersin."

"Belki birisine ikimizin fotoğrafını çektirebiliriz," diye teklif ettim.

Gözleri parladı. "Bu harika! Laura'ya sorabiliriz. Sanırım onu yan odaya yerleştirmişler."

"Gidip ona sormamı ister misin?" Başparmağımla yan kapıyı işaret ettim. "Endişelenme. Akşam yemeğinden önce üstümü değiştirmek istiyorum.

yola çıkıyoruz. Zaten biz gidene kadar hiçbir şey yayınlayamayacağım. Sadece yayınlamak için bir ton malzemem olduğundan emin olmak istiyorum." Sırıttı, yanakları tanıdık bir zevkle pembeleşti. "Takipçilerim bu kadar sessiz olmama alışık değiller."

Gülümsedim ama en iyi ihtimalle zayıf bir gülümsemeydi. Dünyanın öbür ucunda yaşayan ve çoğu hakkında Emily'nin hiçbir şey bilmediği üç yüz bin insanı kıskanmak acınası bir durumdu ama ben yine de kıskanıyordum. Elimde değildi. İlk buluşmamızda beni takipçilerinin her zaman önce geldiği konusunda uyarmıştı. Faturalarını onlar ödüyordu, yaşadığı hayatı onlar sayesinde sürdürebiliyordu ve şimdi bu hayat beni de kapsadığı için minnettar olmalıydım ve gerçekten de öyleydim. Ancak bu, yeni bir yorum için benim yaptığım her şeyden daha parlak gülümsediği her seferinde göğsümün küçük bir miktar acıyla dolmasını engellemedi.

"Bekle," dedim, sonunda sözlerinin kafamda yer etmesine izin vererek. "Ne demek istiyorsun? Biz buradayken telefonunu kapatacak mısın?" Sonunda tüm dikkatini ona verebilecek miydim?

Kolunu yanına indirdi, elinde telefon vardı ve alay etti. "Pek fazla seçeneğim yok, değil mi? Adada hizmet yok. Bu onların markasının bir parçası - çiftlerin günlük dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan yeniden bağlantı kurmalarını istiyorlar." Telefonunu tekrar havaya kaldırdı. "Alo, bir numaralı dikkat dağıtıcı."

Tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla gülümsedim. "Yani telefonlarımızı hiç kullanamayacak mıyız?"

"Yani, eminim bir yerlerde acil durumlar için bir tane vardır ama adanın hiçbir yerinde cep telefonu ya da Wi-Fi yok." Başını yana eğdi. "Bundan bahsetmiştim, değil mi?"

Başımı salladım, boğazım kurudu ve telefonunu bikini üstünün yan tarafına kaydırıp çantasına dönmesini izledim.

Sonunda. Sonunda o tamamen bana ait olacaktı. Bir hafta boyunca onu üç yüz bin yabancıyla paylaşmayacaktım.

Bana kalsa, adadan hiç ayrılmayız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

NATASHA

O Görevli Lei, bizi Andy ve Emily'nin yanındaki son kulübeye götürdü ve hemen ardından gözden kayboldu. Masaya doğru yürüdüm. Bir kova buz ve iki bardakta soğuyan bir şişe şarap.

"Bu çok güzel," dedim ve çantaları yerden yatağa taşıyan Jaren'a döndüm.

"Evet," dedi basitçe, sadece kısmen dinliyordu. "Güneş gözlüklerimi nereye koydun?"

"Onları ben paketlemedim," dedim. "Senin aldığını sanıyordum."

Şarap vidalı kapaklı olduğu için hemen açtım ve kendime bir bardak doldurdum. Şeftalinin yumuşak notalarını ağzımda tutarak bir yudum aldım. Bırakın plajda bedava içki içmeyi, rahatlamayalı bile o kadar uzun zaman olmuştu ki. Tam da ihtiyacım olan şeydi ve ayaklarım kuma değdiği anda omuzlarımdaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyordum.

"Ne demek onları paketlemedim?"

Jaren'ın yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarmasını izlerken gerçekliğe geri döndüm. Görünüşe göre dinlenmekte olduğumuzu anlamamıştı. "Kendi çantanı kendin topladın. Neden özellikle senin güneş gözlüklerini paketleyeyim ki?"

Başını bana doğru çevirdi, gözleri öfkeyle irileşmişti. "Kendi çantamı kendim hazırlamadım."

Kalbim yerinden çıkacaktı.

"Ne?" "Paketlemişsin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Hayır, yapmadım," dedim yavaşça. "Onları yatağın üzerine koymuşsun... mayolarımızı yıkamışsın." Döndü bavulunu yırtarak açtı. Açmasını dehşet içinde izledim,

Sadece mayosunu, bir çift sandaletini, Sperrys'lerini ve su ayakkabılarını gösteriyordu. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Şaka yapıyor olmalısın." Bavulu çarparak kapattı.

"Mayonu yıkamam gerektiği için paketledim ve kendiminkini yaparken ayakkabılarını da oraya koydum ama sana eşyalarını topladığından emin olmanı söylemiştim. Bavulun bir haftadır dışarıda duruyordu!"

Ellerini yüzüne götürerek inledi. "Biliyorum ama bir türlü fırsat bulamadım! Sonra fermuarını çekmiştin, ben de senin paketlediğini düşündüm."

Tüm bu saçmalığa gülmemek için kendimi zor tuttum. "Fermuarını çektim çünkü camları temizliyordum ve bir haftadır pencere kenarında duruyordu. Yani çantaları arabaya yüklerken dolu olmadığını fark etmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç dikkat etmedim. Elimde dört çanta vardı ve sen zaten içeride telefonunla oynuyordun. Her birine bakacak vaktim olmadıysa kusura bakma."

"Kırk beş yaşındaki kocamın çantasını onun için hazırlamam gerektiğini düşünmediysem kusura bakmayın. Sana paketlemeni söyledim, o yüzden beni suçlama. Kontrol etmeliydin. El çantanda ne var? Eminim burada birkaç tişört ve belki fazladan mayo alabileceğin yerler vardır. Çoğu zaman bunları giyebilirsin, eminim. Ve bilginiz *olsun, telefonumla oynamıyordum,* annenize mesaj atıp gideceğimizi ve Nolan'a göz kulak olmasını söylüyordum. Sonra da fırtınaya yakalanmayacağımızdan emin olmak için hava durumunu kontrol ediyordum."

Bu Majestelerini etkilemişe benzemiyordu. Dudakları öfkeyle titredi. "Yani bu akşam yemeğe gittiğimizde sen elbise giyeceksin, ben de mayo mu giyeceğim? İç çamaşırım bile yok, Natasha."

"Peki, bu kimin hatası? Ne yapmamı istiyorsun, sana temiz don getirmesi için tekneyi geri çağırmamı mı?"

İfadesi düzleşti ve başını salladı. "Her neyse, bu konuda bir şaka yap. Tamam. Ben duş alacağım."

"Devam et," dedim ona, merdivenlerden yukarı fırlayışını izlerken. "Belki yukarıda bebek bezine dönüştürebileceğin bir havlu vardır." Kapıyı çarptı ve ben de şarabımdan bir yudum daha alarak kulübemizin güvertesine çıktım. Ahşap sallanan sandalyeye oturdum.

Cennette başka bir gün.

ONUNCU BÖLÜM

NICK

W Kulübemizin dışında durmuş, grubumuzun geri kalanının bize katılmasını bekliyorduk.

Yavaşça ön kapılarından çıktılar. Önce Natasha, Jaren'ın birkaç adım önünde, sonra Laura ve Brad, ardından da kulübelerinin önünde fotoğraflarını çekmesi için Laura'ya işaret eden Emily ve Andy. Hepimiz giyinmiştik; takım elbiseler, blazer ceketler ve elbiseler, sıcağa ve bunu tartışmamış olmamıza rağmen, üzerinde anlaşmaya varılmış kıyafetler gibi görünüyordu. Hepimizin ne kadar iyi göründüğünü düşünerek sıraya baktım ve daha rahat bir yaklaşım sergileyen Jaren'ın üzerinde durdum. *Çok* daha rahat

- üzerinde sadece tişörtü ve mayosu vardı.

Gülümsedim, sonra Laura'ya baktım, o da bana baktığımı fark edince sırıttı, ben de tekrar Megan'a baktım, bu sefer beni rahatlatacak kadar dikkat etmiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun Natasha," dedi Megan, biz yürümeye devam etmeden önce onun bize yetişmesini bekledi, diğerleri de birkaç adım geriden takip ediyordu.

Natasha, "Evet, ama içimden bir ses bütün hafta boyunca sevgilimin yanında Külkedisi gibi görüneceğimi söylüyor," diye tersledi. "Jaren kıyafetlerini unutmuş."

Çenem düştü ve arkama baktım. Yüzünden utanç akıyordu.

"Dostum, *unuttun* mu?" Andy sordu. "Hepsini mi?" Ben sordum.

"Yani havaalanı onları kaybetti mi?" Brad sordu.

Jaren başını salladı. "Bir karışıklık oldu. Uzun hikâye. Hiçbir şey paketlemedim."

"Ödünç almak istediğin bir şey var mı?" Brad sordu. "Laura ikimize de

fazladan kıyafet hazırladı, o yüzden bende de biraz var."

Jaren Natasha'ya buz gibi bir bakış attı. "Bu harika olur, dostum. Teşekkürler."

"Evet, bundan bahsetme. Ya da gerçekten söyle, sanırım," diye şaka yaptı Brad. "Daha sonra kulübelere döndüğümüzde bana hatırlatman gerekecek."

"Bende de fazladan var," diye teklif ettim. "Üçümüzün arasında, eminim seni idare edebiliriz."

Jaren sertçe başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Başka bir şey hakkında konuşmayı ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum.

"Hey, çocuklar?" Laura sordu.

"Evet?" Megan ona baktı.

"Adada servis olmadığını fark ettiniz mi? Malik bunun deneyimin bir parçası olduğunu söyledi..." Sustu ve ben onu göremesem de sinirden alt dudağını çiğnediğini biliyordum. "Belki de sadece taşıyıcımızdır diye umuyordum."

"Üzgünüm Laura," dediğini duydum Emily'nin. "Bu her şeyi içine alan bir deneyim. Andy'nin biz ayrılmadan önce açıkladığını sanıyordum ama broşürde de yazdığına eminim. Buradayken sadece partnerinize ve rahatlamaya odaklanmanızı istiyorlar, bu yüzden telefon hizmeti ya da Wi-Fi olmayacak."

"Oh," dedi Laura sert bir sesle. "Fark etmemiştim. Şey, sadece... çocuklarımız... Ya bir şey olursa ve ailemin bana ulaşması gerekirse?"

"Aileniz acil durum irtibat kişiniz olarak listelenmiş mi? Yoksa başka biri mi?" "Benim ailem ve Brad'in ailesi."

"Pekala, işte böyle. Onlara bir onay gönderdiklerinde, e-postada tatil köyünün bir numarası vardı. Ada güvenliği çok ciddiye alıyor, bu nedenle acil durumda ulaşabileceğiniz kişilere ulaşmanın bir yolu olduğunu teyit ettiler. Aileniz size ulaşamazsa, tesisi arayabilirler ve birileri size haber verir."

"Bu konuda çok şey bildiğine eminim..." Natasha söyledi ve ben de inanılmaz derecede tedirgin görünen Laura'ya baktım.

Emily, "En ince ayrıntıları bilmek ve değerlendirmek benim işim," diye belirtti. "Bu-" Laura'yı teselli etmeye başladım ama Brad benden önce davrandı.

"Her şey yoluna girecek, sevgilim." *Sevgilim.* Tüm bu gösterişçilik karşısında üst dudağımı kıvırdım. "Ailen onlara çok iyi bakacak ve bu sadece bir hafta. Bu konuda endişelenerek hiçbir şeyi çözemezsin." Tekrar arkama dönüp baktığımda elini onunkine kenetlemişti ve kız ona gülümsüyordu.

Kumların üzerindeki beyaz şezlongların yanından geçerken bakışlarımı

önüme çevirdim, gelgit yükseldikçe tehlikeli bir şekilde onlara dokunmaya yaklaşıyordu. Bu

Sağımızdaki yuvarlak çardağın içinde biz yanlarından geçerken el sallayan çalışanlar vardı. Hiçbirini tanıyamadım.

Sahilin sonundaki binaya yaklaştıkça pişmekte olan yemeklerin, acı biber ve baharat kokularının kokusunu alabiliyordum. Manu, bu kez parlak beyaz bir pantolon giymiş, pantolonun üzerine de kalın, beyaz bir elbise örtmüştü ve pavyonun altındaki en büyük masanın başında duruyordu. Dokuz kişilik yer sofrası vardı, bu yüzden akşam yemeğinde bize katılmayı planladığını varsaydım.

Biz ona ulaşamadan güldü. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Haydi, utanmayın. Oturun!" Geldiğimizde boş sandalyeleri işaret etti, birbirimize garip garip bakıyorduk. Emily'nin yaptığı gibi hemen bir sandalyeye doğru hamle yaptım, oturmaktan vazgeçmeden önce ona sırıttım. Yanındakini çekerek Megan'ın oturmasına izin verdim ve onun yanındaki yeri aldım. Jaren, Natasha, Brad ve Laura da karşımızdaki yerlerini aldılar.

"Pekala," dedi Manu, biz yerleştikten sonra. "Anladığım kadarıyla kulübeleriniz istediğiniz gibi olmuş? İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu? Her şey sizi tatmin etti mi?"

Hep birlikte başımızı salladık ama konuşan Emily oldu. "Burada her şey çok güzel, Manu. Burada kalışımız için çok güzel bir hazırlık yapmışsın."

Eğer mümkün olsaydı, onun sözleri karşısında gülümsemesi daha da sevimli bir hal alırdı. "Teşekkür ederim Emily. Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu etti." Masanın etrafına baktı, başka birinin konuşmasını bekliyordu.

"Manu," dedi Laura, "Malik bize adada cep telefonu hizmeti olmadığını söyledi... Ailelerimizin bize burada ulaşmasının bir yolu var mı? Ailem kızlarımızı aldı ve bir şey olur da onlarla iletişim kuramam ya da tam tersi olur diye çok endişeleniyorum." Boğazını temizledi, o kadar hızlı konuşuyordu ki cümlenin sonuna geldiğinde nefesi kesildi.

Manu bıyık altından kıkırdadı. "Laura," dedi, onun adıyla birlikte bir iç çekerek. "Endişeli... annelerin yaptığı gibi." Gülümsemesi küçüktü. "Evet, elbette. Acil durumlar için adada bir telefonumuz var ve acil durum bağlantılarınızın her birinde bu numaranın bulunmasını bizzat sağladım." Başını kaldırıp baktı, belli ki düşünüyordu. "Mona, doğru mu?" *Annesi.* "Annen mi?"

Başını salladı ve yüzündeki şoku gördüm.

"Evet, güzel kadın. İhtiyacı olduğunda sizinle nasıl irtibata geçeceğini biliyor ama adanın güzelliği, kendinizi baskı altında hissetmemenizden kaynaklanıyor.

elektronik eşyalarınızı her zaman yanınızda bulundurun. Eğer okyanusa atlamak istiyorsanız, bunu yapmakta özgürsünüz. Artık en değerli varlığınızın cebinizde ya da elinizde olması nedeniyle günlerinizi engelli olarak geçirmek yok. Isla del Amor'da olduğunuz sürece özgürsünüz. İstediğinizi yapmakta özgürsünüz. Toplumun ve sosyal normların baskısından uzaksınız. Başka bir şey yapmanız gerekiyormuş gibi hissetmeden eşinize ve arkadaşlarınıza odaklanmakta özgürsünüz. Dikkat dağıtıcı şeyler yok." Gülümsedi. "Ve elbette, eğer bundan nefret ederseniz, sadece altı gece, yedi gün. Yine de ayrılma zamanınız geldiğinde daha uzun kalmak için yalvarmanızı sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Başlangıçta korkutucu göründüğünü biliyorum, ancak aldığımız geri bildirimlere göre çiftlerimiz bunu telefonlarından kopmak ve birbirleriyle yeniden bağlantı kurmak için gerçekten harika bir fırsat olarak görüyorlar." Brad'e doğru bir işaret yaptı. "Yanındaki bu güzel adam senin ilgini istiyor canım. Bunu ona vermek için bir şansın var."

Brad'e doğru baktı ve bir omzunu silkerek Manu'ya başını salladı ama cevap vermedi.

"Burada hiç mağazanız var mı?" Jaren sordu. "Tişörtler için mesela?"

Manu başını salladı. "Ah, korkarım ki öyle değil. Isla del Amor'da her şeyin her şey dahil olmasını istiyoruz, bu nedenle bir mağaza bu anlatıya pek uymuyor. Ancak, eğer önermek isterseniz, gelecekte bir tane düşünmekten çok mutlu olurum. Yine de şu anda bize yardımcı olmuyor. Üzgünüm."

"Tamam, güzel," dedi Jaren. "Büyütülecek bir şey değil."

"Pekâlâ o zaman. Eminim hepiniz açlıktan ölüyorsunuzdur... ve umarım öylesinizdir çünkü şefimiz Alon Valencia dünyaca ünlü ve çok sevilen biri ve aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç lezzetli yemek hazırladı." Önümüzdeki beyaz masa örtüsünün üzerinde duran menüleri işaret etti. Birkaç dakika sonra bir garson masaya yaklaşarak siparişlerimizi aldı. Ben 96 Fevre Chablis ile Karayip balık güvecini seçtim.

Siparişler alındıktan ve garsonumuz ortadan kaybolduktan sonra Manu, "Bana kendinizden bahsedin," dedi. "Eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Bu," dedi Emily neşeyle, gülerek sandalyesine geri gömüldü. "Evet, evet," dedi Manu sevinçle gülümseyerek. "Peki ya ortağın
Orada mı? Andy?"

Andy başını kaldırdı, görünüşe göre bir şey dikkatini dağıtmıştı.

"Pardon, ne dedin?" "Eğlenmek için ne yapıyorsun, Andy?"

"Ben... Ben arabalar üzerinde çalışmayı seviyorum.

Onlara kafayı takmış durumdayım." "Çok güzel," dedi

Manu. "Ya sen, Megan?"

Megan gülümsedi ve elini koluma doladı. "Yemek yapmayı çok seviyorum. Bir fırınım var, yani aslında her zaman yaptığım şey bu, ama Nicky ve ben düğünümüzü planlıyoruz, bu yüzden şu anda benim için özellikle eğlenceli."

"Bir düğün. Oh, ne kadar muhteşem." Ellerini göğsünün önünde birleştirdi. Manu bana bakarak, "Tebrikler," dedi.

Megan iç çekerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Peki eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın, Nick?"

Megan'ın elini okşadım. "Megan'la yapabileceğim her şeyi yaparım."

Gülümsedi ama yüz ifadesinde bana inanmadığını düşündüren bir şey vardı. Belki de sadece paranoyaklaşmıştım. Her iki durumda da yoluna devam etti. "Peki ya sen, Natasha?"

Natasha düşünceli düşünceli dudaklarını büktü, alnında bir kırışıklık oluştu. "Okumayı severim ama yıllardır yapmadım. Ve ben..." Düşünmek için kendine zaman tanıyarak durakladı. "Gerçekten bilmiyorum. Netflix, sanırım. Açıkçası eğlenmek için hiç vaktim olmuyor."

"Herkesin eğlenmeye vakti vardır," diye şakayla karışık takıldı. "Belki de buradayken kütüphanemizi iyi bir şekilde kullanabilirsiniz. Rahatlama merkezimizin hemen içinde." Garsonlarımızın birkaç dakika önce çıktıkları binayı işaret etti. "İçeride son teknoloji spa merkezimizi, spor salonumuzu, kütüphanemizi, sinema salonumuzu, mutfağımızı ve kötü hava koşulları için küçük bir kapalı yemek alanımızı bulacaksınız. Diğer tarafta da bir havuz var. Kulağa biraz çılgınca geldiğini biliyorum ama bazı misafirlerimiz bunu oldukça faydalı buldu. Bir ada tatil köyüne gelip de okyanusu sevmeyen kaç kişi olduğunu bilseniz şaşırırsınız. Ayrıca bu kapıların hemen içinde bir tuvalet ve kano kiralama standının yanında da bir tuvalet var."

"Teşekkür ederim, Manu. Bunların hepsi kulağa harika geliyor. Kütüphaneyi kontrol etmem gerekecek."

"Evet, okumalısınız. Çok hoşuna gideceğini düşündüğüm modern edebiyatın yanı sıra pek çok klasik de var," dedi ve devam etti. "Ya sen Jaren?" Adını söyledi, a ve n harflerini fazla telaffuz ederek.

Jaren boş şarap kadehini çevirdi. Grubumuzun en sessiziydi, doğrudan bir soru sorulmadıkça nadiren konuşan bir tipti ve o zaman bile bu hoşuna giden bir şey değildi. "Ben bir spor adamıyım," dedi. "Çoğunlukla futbol... Ve çoğunlukla seyrediyorum. Yıllardır oynamadım."

"Korkarım burada futbol oynamıyoruz ama spor salonumuzun içinde küçük bir basketbol sahamız var. Belki orada eğlenirsiniz."

Jaren başını salladı, Manu bakışlarını Brad'e çevirdiğinde dikkatler üzerinden çekildiği için rahatlamış görünüyordu. "Ya sen Brad? Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Brad konuşmadan önce sık sık yaptığı gibi boğazını temizledi. Bunun beni çılgına çevirdiğini inkâr edemezdim. Manu'ya bakan Laura'ya baktı. "Sanırım ben de Natasha gibiyim. Yıllardır eğlenmeye vakit bulamadım. İki harika kız çocuğunun babasıyım ve kendi muhasebe firmamı işletiyorum, ayrıca gelişmekte olan ülkelere temiz içme suyu götüren bir şirkette çalışıyorum." *Aziz Brad.*

"O zaman belki de dinlenmek eğlenmek için yapman gereken bir şeydir," diye şaka yaptı Manu ve Brad'in kaşları yukarı kalkarak hoş bir kahkaha attı. "Ve sonuncu sizsiniz, Bayan Laura. Ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

"Ah," dedi usulca, gözleri önce Brad'e, sonra bana, sonra Natasha'ya ve tekrar Manu'ya kaydı. "Bilmiyorum. Brad'in de bahsettiği gibi iki küçük kızın annesiyim, dolayısıyla zamanımın çoğunu bu alıyor. Ama bunu yapmadığım zamanlarda ya da Nick'le birlikte işlettiğimiz dişçi muayenehanesinde çalışmadığım zamanlarda..." Parmağını dudaklarına götürdü. "Eskiden yürüyüş yapmayı severdim; evimizin arkasında çok güzel ormanlarımız var. Ama yıllardır bunu yapmıyorum. Biraz koşuyorum ama genellikle stresli olduğumda. Çoğunlukla *eğlenmek* için, fırsat bulduğumda Netflix ve şarap eşliğinde kanepede dinleniyorum." Üzüntüyle gülümsedi, belli ki kendi cevabından memnun değildi. "Oh, ve yazmayı her zaman sevmişimdir. Bir gün bir roman yayınlamayı çok isterim."

"Burada Netflix yok, ama ormanda çok sayıda yürüyüş parkuru olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum - lütfen güvenliğiniz için işaretlediğimiz patikalarda kalın - ve eğer isterseniz, kaldığınız süre boyunca yazmak için bolca zaman bulacağınızı düşünüyorum. Burası huzurlu bir yer." Gülümsemesi genişledi. "Ve kesinlikle şarap sıkıntısı da yok."

Natasha kıkırdayarak, "Buna içerim," dedi ve boş bardağını kaldırdı.

Onun bu sözleri üzerine dinlenme merkezinin kapıları açıldı ve her biri beyaz tepsiler taşıyan sekiz garson belirdi. Masamıza yaklaştılar ve neredeyse hep bir ağızdan tabaklarımızı önümüze koydular. İçkilerimizi doldurdular ve bizden menüleri aldılar, ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ettiler.

Manu'nun önünde yemek olmadığını fark ederek başımı kaldırdım. "Şimdi sizi yalnız bırakayım da konuşun, rahatlayın ve yemeğinizin tadını çıkarın," dedi sandalyesinden kalkarken. "Ve kesinlikle öyle olmasını umuyorum. Şu anda cennettesiniz, canlarım. Tek odak noktanız bunun her

anının tadını çıkarmak olmalı."

Şarabı dudaklarıma götürdüm ve serin, zengin dokusunun dilime oturmasına izin verdim. Arkamızda, kumlara çarpan suyun sesi duyuluyor ve beraberinde gömleğimin arkasını boynuma yapıştıran bir nem getiriyordu.

Hızla uzaklaştı ve binanın içine girdiğinde, Andy sessizliği beklenebileceği kadar klas bir şekilde bozdu.

"Vay anasını, bu çok lezzetli!" Domuz etinin üzerine ananas oturmuştu ve ben onu yerken homurdanarak izledim. Emily salatasını karıştırıyordu ama bir ısırık aldığını görmedim.

"Bugün yemek yedin mi dostum?" Brad şaka yaptı ve Andy onu tersledi. "Bu gerçekten harika," diye onayladı Megan, bir mandalina portakalı koparark.

Önündeki salatayı.

"Burada olduğumuza inanamıyorum," dedi Natasha bardağındaki sarı karışık içkiden bir yudum alarak. "Bu gerçekten oluyor çocuklar."

"Vahşi, değil mi?" Laura da aynı fikirdeydi. "Burası nefes kesici bir yer."

Ve böylece sohbet, her zamanki günlük konuşmalarımızdan cennetteki yeni varlığımıza kaydı. Hepimizin diğer ayakkabının düşmesini beklediğimize dair belirsiz bir his vardı, sanki hiçbirimiz -Emily bir yana- bunun gerçekten olduğuna inanamıyorduk.

Adadaki ilk gecemizdi ve hepimizin birlikte geçireceği ilk geceydi.

O gecenin aynı zamanda hepimizin hayatta kalacağı tek gece olduğunu bilmiyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LAURA

A Yemek tabaklarımız temizlendikten sonra hepimiz tıka basa doymuş ve bitkin düşmüştük ve ufukta güneş batmaya başlamıştı.
Deniz.

"Gidip gün batımını izleyelim Nicky," dedi Megan, heyecanı bulaşıcıydı, ona doğru eğildi ve alnından öptü. O kadar aşıklardı ki neredeyse mideleri bulanacaktı.

Suyun üzerinden metanetle bakan Brad'e baktım. "Sen de gitmek ister misin?" diye sordum.

Daha az hevesle başını salladı, ayağa kalktı ve Nick'in Megan'ın sandalyesini çekmesini izledim, ancak ben ona yetiştiğimde Brad masadan birkaç adım uzaklaşmıştı bile. "Bekle!" Seslendim.

Diğerleri de arkamızdan geldi, her çift kendi hızında kalkıp gerindi. Kıyıya doğru ilerledik ve Brad bana döndü. "Ne düşünüyorsun bebeğim? Kum mu yoksa sandalye mi?"

"Bir sandalye lütfen," dedim gülerek. "Kumdan kalkmayı asla başaramam." Şakaydı ama dizlerimdeki ağrı daha da kötüleşmeye başlamıştı ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da kalçalarım artık günlük hareketlerden dolayı ağrıyordu; bu da artık uzun zaman önce tanıştığı on sekiz yaşındaki çocuk olmadığımın kesin bir işaretiydi. Emily artık olmadığım her şeyi sürekli hatırlatıyordu. Kumların üzerindeki beyaz sandalyelere doğru ilerlemeye başladık, Nick sırtında Megan'la yolumuza çıkınca aniden durduk.

"Özür dilerim," diye seslendi, ikisini de suya atarken Megan sevinçle ciyaklıyordu. Brad elimi tuttu, beni sandalyelere doğru götürürken Nick ve Megan'ın suda oynamalarını, yüksek sesle gülmelerini ve iki genç gibi birbirlerine su sıçratmalarını izledik. Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu mükemmel bir

resim, gerçekten. Arkalarında gün batımı, her ikisi de inkar edilemeyecek kadar güzel, sırılsıklam ve jetlag olsalar bile.

Beyaz sandalyeye oturdum, neredeyse devriliyordum ama Brad kolunu bana doğru kaydırdı ve beni şaşırtarak kolunu omuzlarıma doladı. Belki de burası her şeye rağmen bizim için iyi olacaktı.

Çenesini omzuma yaslayarak "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ben de başımı onunkine yasladım.

"Ben de seni seviyorum."

"Pekâlâ, sizi aşk kuşları," dedi Natasha gülerek ve aceleyle önüme geçip sağımdaki koltuğa oturdu. "Yüce Tanrım, bu şeyin içine kıç üstü düşmeden nasıl giriyorsun?"

Homurdandım, uzanıp sandalyeyi sabit tuttum, böylece sandalyeyi yan yatırmadan oturabildi. "Anladığını sanmıyorum."

Jaren ona tek kelime etmeden tişörtünü çıkardı, boş bir sandalyenin üzerine bıraktı ve hemen suya girdi. "Jaren spor mu yapıyordu?" Natasha'ya daha önce hiç fark etmediğim karın kaslarına şaşırarak sordum. Zaten onu tişörtsüz gördüğüm de pek sık olmuyordu.

Bakışlarımı takip ederek kaşlarını kaldırdı. "Kim bilir ne yapıyor... Birkaç ay önce arabasını dükkâna getiren bir adamdan şu ab makinelerinden birini aldı. On dolarına bahse girerim ki yıl sonuna kadar giysileri istiflemek için kullanılacak."

"Harika görünüyor," dedim ona, kaşımı oynatıp şakacı bir şekilde dirsek attım. "Bu hafta ikiniz için gerçekten harika geçebilir."

Brad başını sallayarak, "Kulaklarım var, biliyorsun," dedi. "Bazen siz kızlar duygularımızı hiç önemsemiyormuşsunuz gibi geliyor." Kollarını kavuşturdu ve kirpiklerini aşırı derecede kırpıştırdı.

Yüksek sesle güldüm ve ayaklarımı toprağın serinlemeye başladığı kumda daha da aşağı kaydırdım. "Sadece söylüyorum. Natasha ve Jaren yeniden bir araya gelerek harika vakit geçirecekler. Hepimiz öyle."

Gözlerini devirdi. "Evet, fazla umutlanma. Bir hafta boyunca donunu değiştiremeyen biriyle fazla sevimli olmayı planlamıyorum." Yine homurdandı, belli ki akşam yemeğinde içtiği üç kadeh Sarı Kuş adlı kokteylin etkisindeydi.

Dilimi şaklatarak ona baktım. "Berbatsın."

Başını iki yana salladı. "O yetişkin bir adam, bebeğim. Kendi ayakları üzerinde durabilir. Her neyse, erkeğinle geçirdiğin zamanı mahvetmeme izin verme. Temiz kıyafetlerin var, değil mi Brad?"

Gülerek güldü. "Bir sürü var. Birazını da Jaren'a vereceğim. *çekmeceler* ve hepsi."

Kıkırdadı. "Benim hatırım için bunu yapma."

"Andy ve Emily nerede?" Etrafta olmadıklarını fark edince arkamıza bakarak sordum.

Brad, Andy'nin birkaç metre gerideki küçük, yuvarlak çardakta beklerken görülebileceği yeri işaret ederek, "Sanırım Andy onlara kano kiralama kulübesinde fazladan içki sipariş etmeye gitti," dedi.

"Sence Küçük Hanım o makyajlı yüzüyle yüzebilecek mi?" Natasha sordu.

Brad, Natasha'ya göz kırparak, "Yirmi dolarına bahse girerim ki Andy'ye fotoğrafını çektirecek ve onu içmeyecek bile," dedi.

Başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar kaybetme bahsine girmeyeceğimi bilmen gerekirdi, Brad."

"Şşş..." Andy'ye iki uzun, kırmızı ve sarı donmuş kokteyl uzatılırken onları susturdum. Birini Emily'ye vermek için hamle yaptı ama Emily çok hızlı bir şekilde arkasını döndü ve bu hareketi kaçırdı, bu yüzden onun yerine Emily'nin arkasından gitti, sanki yumurta ve kaşık yarışındaki yumurtalarmış gibi içecekleri dikkatlice taşıdı. Bizden o kadar uzaklaştılar ki kulübelere geri döneceklerinden emindim ama sonunda durdular ve Emily bir içkiye uzanarak sütyeninin içinden telefonunu çıkardı.

Natasha endişeyle içini çekti. "Çok güzel olduğu kesin, ama zavallı Andy..." "Zavallı Andy mi?" Brad alaycı bir kıkırdamayla sordu, o kadar heyecanlıydım ki
ona dirsek attı.

"Dikkat et."

"Sadece söylüyorum," diyerek canını yaktığım göğsünü ovuşturdu, "o bizim yarı yaşımızda*, yüklü ve...*" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak iç çekti. "Andy'nin, kızların dediği gibi*, en iyi hayatını yaşadığını* söylüyorum," diye dalga geçti, Britta'nın çok kullandığı bir ifadeyi kullanarak.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, şimdilik. Ama gerçekçi olarak ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Yani, o Andy."

Natasha, "Genç ve canlı bile bir süre sonra sıkıcı oluyor," diye onayladı.

"Bilmiyorum. Onu nasıl izlediğini gördün mü? Yavru bir köpek gibi," dedi Brad.

"Belli ki aşık olmuş çünkü dünya tarihinde üzerine düşmeyen ilk kız. Bunun için çaba sarf etmek zorunda. Belki onun için iyi olur," dedim.

"Dediğim gibi, o parlak, yeni bir kemiğin peşinde koşan yavru bir köpek." Brad başını ikisinin olduğu yöne doğru salladı. Emily'nin güneşin önüne geçip dudaklarını camın kenarına bastırmasını ve Andy'nin telefonuyla birkaç fotoğraf çekmesini izledik.

"Evet, birinin bu köpeği uyutması gerekiyor," dedi Natasha. "Tanrım, bu çok acınası."

Ben de kendi sırıtışımı bastırdım. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Belki de doğru kişi odur."

Brad boğazını temizleyerek, "O bir tane," diye kabul etti. "Ve onu ilk kez biriyle bir haftadan uzun süre çıkarken görüyorum. Görünüşe göre... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama mutlu görünüyor."

Fotoğraf çekmeyi bitirdiklerinde Emily içkisini telefonuyla değiştirdi ve fotoğraflara baktı. Beğendiği bir fotoğraf bulduğunda telefonu tekrar elbisesinin içine soktu ve doğrudan bize bakarak beni şaşırttı.

Bir anda üçümüz de başka tarafa baktık ve yüzümün ısındığını hissettim. "Gerçekten pürüzsüz, çocuklar," diye şaka yaptı Natasha.

Arkamıza baktığımızda, boyalı kırmızı dudaklarında küçük bir gülümsemeyle hâlâ bize doğru bakıyordu. İnkâr edemeyeceğim kadar göz korkutucu bir şekilde mükemmeldi. Elbette benim yarı yaşımdaydı ama bundan daha fazlasıydı. Onda kendinden çok emin bir şeyler vardı, çoğu kadının asla bilemeyeceği bir güven. Hangi yaşta olursa olsun.

Natasha düşüncelerimi yarıda keserek beni dürttü. "Buraya geliyor. Buraya geliyor. Bakmayı kes."

Aşağı baktım, sonra yukarı baktım ve haklı olduğunu anladım. Bize doğru geliyorlardı, o noktada neredeyse bize varmışlardı. Bize ulaştıklarında eğildi, tam önüme oturdu, bacakları dikkatlice arkasına büküldü.

Andy onun yanına oturdu, bacak bacak üstüne atmıştı, iki içki de hâlâ elindeydi ve avuçları soğuktan kıpkırmızıydı.

"Hey," diye mırıldandı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Brad içeceklerden birini aldı ve yerinde kalması için tabanını kuma gömdü. Andy de aynısını diğerine yaptı.

"İzlediğinizi gördüm." Sahte bir alçakgönüllülükle gözlerini devirdi. "Çok utanç verici, biliyorum. Ama gerçek hayatta gülünç görünen pozlar internette en iyi kareleri oluşturuyor."

"Üzgünüm, hayır. Hiç de öyle değildi. Bakmaya çalışmıyorduk. Sadece yaptığınız şeyi çok etkileyici buluyorum" dedim.

"Muhtemelen bunun çok sığ olduğunu düşünüyorsun," diyerek beni başından savdı. Sesinde hiç acıma yoktu. "Aptalca olduğunu biliyorum ama faturaları ödüyor, biliyorsun. Daha kötü şeyler de var..." Uzun, siyah saçlarını omzunun arkasına savurarak konuşmasını sonlandırdı. "Peki, siz eğleniyor musunuz?"

"Çok güzel Emily. Bizi davet ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsek azdır," dedi Brad ve üzerimdeki baskıyı biraz olsun azalttı.

"Benim için zevkti. Gerçekten. Böyle şeyleri *sevmek* bir yana, gerçekten tanıdığım insanlarla bile yapamıyorum, o yüzden bu benim için harika." Durakladı. "Yine de kızlarınızı evde bırakmak zorunda kalmanızdan nefret ediyorum. Onları özlediğini biliyorum."

Britta ve Elena'nın düşüncesi kalbime bir bıçak sapladı. "Seviyorum," diye itiraf ettim. "Hem de çok. Ama ailemle eğlendiklerini biliyorum."

"Peki ya sen Natasha? Senin çocukların var, değil mi?"

"Bir oğlum var. On yedi yaşında." Gözleri parladı. "*Senin* yaşlarında, değil mi?" Andy ona sinirli bir uyarı bakışı attı ama Emily onun ses tonundaki küçümsemeyi fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

"Hemen hemen. Çok havalı."

Sanki kimsenin duyamayacağı bir müzik eşliğinde dans ediyormuş gibi ritmik bir şekilde başını salladı.

"Ne yaptığını çok merak ediyorum Brad. Yabancı ülkelere su götürdüğünü mü söylemiştin? Andy bana sadece muhasebeciliğinden bahsetmişti ama bence bu çok havalı." Öne doğru eğildi ve Brad'e odaklandı, Brad de ona fazladan ilgi gösterilmesine aldırmıyor gibiydi. "Hiç bağışa ihtiyacınız oldu mu? Takipçilerimi değerli amaçlara dahil etmeyi seviyorum." Tatlı tatlı gülümsedi ve içimi hasta bir his kapladı.

"Evet, kesinlikle. Bu değerli bir amaç ve bu insanların yaşama biçimleri... İnsanın bu kadar dirençli olması inanılmaz, anlıyor musunuz?"

"Ya da kadın," dedi, dili fazla beyaz dişlerinin üzerinde duruyordu.

"Evet," dedi adam, son sese tutunarak. "Kadın da." Onun Gözleri endişeyle benimkilere kaydı ve umarım gerginliği hissedebilmiştir. Kıskanç biri değildim ama kocasının böylesine güzel, kendisiyle böylesine ilgilenen birini izlemesini en azından bir kin duygusu hissetmeden izlemek için benden daha özgüvenli bir kadın olmak gerekirdi.

"Sosyal medyaya nasıl girdin?" Nick, Megan ve Jaren sudan çıkıp kıyıdan bize doğru ilerlerken dikkatini tekrar bana çekerek sordum.

"Tanrım, bir anda oluverdi işte. Ne yaptığımı, hayatımı paylaştım ve bir anda..." Parmaklarını şıklattı. "Çekip gitti. Nasıl olduğunu bilirsin." *Doğru, tabii ya.*

"Bundan hoşlanıyor olmalısın," dedi Brad. "Tüm bu özgürlük... Onunla ne yapacağımdan emin değilim."

Karnım sıkıştı.

"Bu harika," diye kabul etti. "Bazen yalnızlık çekiyorum..." Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, sonra Andy'ye baktı. "Ama yine de harika. Masa başı işinden iyidir, değil mi?"

Andy gülümsedi. "Bir dükkânda parmak eklemlerinin parçalanmasından iyidir." "Arabalarını seviyorsun," dedi Andy dudaklarını büzerek ve çenesini kavrayarak,

Şakacı bir şekilde ileri geri sallayarak.

"Hey, her zaman böyle şeyler yapmak anlamına gelse bile onlarsız yaşamayı öğrenebilirim," dedi ona, bu ifade yüzünde yavaşça yuvarlandı. Gülümsemesi soldu.

"Çoğu zaman yalnız seyahat etmek zorunda kaldığımı biliyorsun."

Başını salladı. "Evet, tabii ki. Sadece şaka yapıyorum." Gerçi şaka yapmıyordu ve bu herkes için son derece açıktı.

"Ne kaçırdık?" Nick, Megan'la birlikte nihayet bize ulaştıklarında sordu. Islak giysileri vücutlarına yapışmış, Megan'ın uzun sarı saçları tel tel ve her zamankinden biraz daha koyuydu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Bir ada çalışanı bize doğru koşarak üç havlu uzattı ve her ikisi de nezaketle havluları aldı.

Megan saçlarını kurutmaya başlarken hafifçe eğilerek, "Teşekkürler, Nani," dedi.

Kadın uzaklaştığında Nick tekrar sordu: "Pardon, ne kaçırdık?"

"Yok bir şey," dedi Emily, "sadece sohbet ediyorduk."

"Evet, sadece sohbet ediyorduk," diye onayladı Natasha, yüzünde fazla şımarık, patronluk taslayan bir sırıtışla.

"Sanırım gidip kurulanacağız," dedi Megan. "Burada uzun süre kalacak mısınız?"

"Evet-" dedi Andy, ama Emily onun sözünü sertçe kesti.

"Hayır. Erken kalkıp gün doğumunda sahilde yoga yapmayı planlıyorum ve tam sekiz saate ihtiyacım var yoksa yarın kimseye bir faydam dokunmayacak, bu yüzden sanırım yatacağım. Yine de kalabilirsin bebeğim." Başıyla onu onayladı. Adam ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi.

"Muhtemelen bir süre daha kalacağız, değil mi bebeğim?" Brad sordu, zaten bu gerçekten emin görünüyordu. "Bizimle biraz takılmak istersen, Andy."

"Evet," diye kabul ettim. "Bizimle kalabilirsin, Andy. En azından güneş batana kadar. Ondan sonra ne kadar geç saate kadar dışarıda kalacağımdan emin değilim." Boğazımdan bir esneme kaçtı. "Tabii burada uyuyakalmazsam."

Nick gitmek için isteksiz görünüyordu ama Megan onu çoktan çekip götürmüş, Emily de gitmek için ayağa kalkarken bize mutlulukla el sallıyordu.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Jaren, başını sallayan Natasha'ya sordu.

"Andy'nin şu güzel küçük içkilerinden alıp burada kalacağım." Durakladı. "Sen mi?"

"Ben de kalacağım... Eğer sorun
olmazsa?" Omuz silkti. "Burası
büyük bir plaj."

Aralarının iyi olduğu zamanları çok iyi hatırlıyordum. Üniversitede tanışmışlardı ve uzun bir süre boyunca mutluluğun resmiydiler. İşlerin nerede yanlış gittiğinden emin değildim ama gerçek zamanlı olarak bunu izlemek beni inanılmaz derecede üzdü.

O uzaklaştığında Natasha'ya baktım. "Deniyor..."

"Bu denemek değildi," dedi sert bir ses tonuyla. Bu konuşmanın sonuydu ve zaman zaman kocası için ne kadar kötü hissedersem hissedeyim, her zaman en iyi arkadaşımın yanında olurdum. Onu herkesten daha iyi tanıyordum, bu da Jaren'ın en sinir bozucu şekilde kalın kafalı olduğu anlarda onun acısını gördüğüm anlamına geliyordu.

"Harika biri, değil mi?" Emily uzaklaşırken Andy düşüncelerimi bölerek sordu.

Gülümsedim, ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki Natasha konuştu. "Sana yokmuşsun gibi davranıyor, Andy."

Andy'nin çenesi düştü ve bir yanıt bulmaya çalışırken dudaklarındaki gülümseme soldu.

"Bu hiç adil değil." Brad onu kurtarmaya geldi.

"Peki neden olmasın?" Natasha bastırdı. "Bütün gün ona neredeyse hiç bakmadı. Üzgünüm, Andy. Yeterince tatlı bir kıza benziyor, ama tamamen kendine takıntılı."

Andy durakladı. "Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?"

Sorusu sessizlikle karşılandı. Sonunda Brad boğazını temizledi. "Bence o harika biri, Andy. Gerçekten. Ama sen mutlu olduğun sürece, önemli olan tek şey bu."

Kocam ve en iyi arkadaşım, gerçek ve yalan arasında kaldım ve sessizliği seçtim.

"Ciddi olduğum birini bulduğum için hepinizin heyecanlanacağını düşünmüştüm."

Sözleri karşısında burnumu kırıştırdım. "Öyle mi? Aranızdaki şey ciddi mi?"

"Evet," dedi. "Bu gezi ona ne kadar ciddi olduğumu göstermenin bir yoluydu. Sanırım..." Cümlesini bitirmesini beklerken nefesimi tuttum. "Sanırım bir yuva kurmaya hazırım. Biraz daha dayanmaya. Bakalım ne olacak."

"Bunu yapmak istiyor mu?" Natasha kuşkuyla sordu. "Bence büyük kararlar almadan önce onunla konuşmalısın."

Andy'nin sözleri üzerine içindeki hayat söndü. "Gerçekten daha destekleyici olacağınızı düşünmüştüm. Bana sürekli birileriyle çıkmak için çok yaşlı olduğumu söylemiyor musunuz?"

"Evet," dedim, başımı iddialı bir şekilde sallayarak. "Ve eğer sen onunla ciddiysen, o da seninle ciddiyse, senin adına çok mutluyuz Andy. Sadece incinmeni istemiyoruz."

Andy dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapmayacağım. Siz beni tanıyorsunuz. Ama bekleyin, göreceksiniz. Bu hafta onu daha iyi tanıyacak ve ne kadar harika biri olduğunu göreceksiniz."

Haklı olduğunu umuyordum, çünkü gerçekten de şimdiye kadarki en mutlu haline benziyordu. Kulübelere geri dönerken onun nerede olduğuna baktığımda, sadece birkaç metre ötede durduğunu ve tekrar bize doğru baktığını görmek beni şaşırttı. Söylediklerimizi duymuş muydu?

Bakışları Brad'e kilitlenmişti, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Kanım dondu.

Baktığımı fark edince elini küçük bir el sallamak için kaldırdı, sonra aniden döndü ve uzaklaştı. Natasha ve Brad'e baktım, ancak ikisi de bu alışverişi görmemişti.

Bunun gerçekleştiğinin tek kanıtı kollarımı kaplayan tüylerimin diken diken olmasıydı.

Brad'den hoşlanmıyor.

Yapsa bile Brad asla harekete geçmez. O beni seviyor. Andy'yi seviyor.

Yine de, ona bakarkenki görüntüsünü aklımdan tamamen çıkaramıyordum. Onu tekrar aramayı reddettim, ancak bakışlarının kafa derimin arkasını yaktığını hissettiğime yemin edebilirdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

NICK

Tuğuldayan dalgaların ve uzaktan gelen kahkahaların sesi beni uykumdan uyandırdı ve kısa bir süre nerede olduğumu ve neden terden sırılsıklam olduğumu merak ettim. Gözlerimi açıp etrafıma baktığımda, bana ait olmayan ahşap duvarlar, açık pencerelerden rüzgârla savrulan beyaz perdeler ve ardından okyanus gördüm. Kristal mavisi, uçsuz bucaksız ve son derece ürkütücü, yine de en açıklanamaz şekilde inanılmaz güzel.

Yatakta doğruldum ve Megan'ın yatağımızdaki yerinin boş olduğunu fark ettim. Nereye gitmişti? Beyaz çarşaf çıplak göğsümden aşağı düştü ve bir ayağımı yataktan kaydırdım, hava çarşafın altından sadece biraz daha serindi. Odanın içinde yürürken bir elimi alnıma sildim, kahkahaların nereden geldiğini anlamaya çalışırken eşofmanımı boxerımın üzerine çektim.

Kapıya yaklaştığımda onları -Megan, Emily ve Laura- kumda oturmuş, okyanusa bakarken görebiliyordum. Kapri yoga pantolonları giymişlerdi; Laura'nınki giydiği spor sütyeniyle uyumlu siyah, Megan'ınki tişörtüyle uyumlu çiçekli pembe ve sarı, Emily'ninki ise çita desenli yamaları ve rastgele kesikleriyle siyahtı. Üstü de ona uyuyordu. Modaya uygun olduklarını tahmin ediyordum ama bana sorarsanız gülünç görünüyorlardı.

Brad, "Kafanı bu bataklıktan çıkar," diyerek beni henüz bataklığa tam olarak girmemiş olan ama kadınlar ayağa kalkmış, kollarını iki yana açmış eğilirken kesinlikle bataklığa yaklaşmakta olan düşüncelerimden çekip çıkardı. Emily onlara liderlik ediyor gibi görünüyordu.

Güldüm ve Brad'in uzattığı plastik kahve fincanını kabul ettim. "Ne halt ediyorlar bunlar?"

"Görünüşe göre yoga," dedi kahvesini höpürdeterek.

"Uyumaları gerektiğini bilmiyorlar mı?"

Alay etti. "Öğlene kadar uyumayı planlamıştım. Laura koşmaya gitmek için sabahın köründe kalktı."

"Koşuyor mu? Neden, stresli mi?" Laura sadece stresli olduğunda koşardı. "Tatilde olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Sanırım notu almamış." Kaşlarını kaldırarak homurdandı. "Her neyse, geri döndüğünde Emily onu yoga yapmaya davet etti ve o zamandan beri oradalar."

"Böyle görünen bir şey nasıl rahatlatıcı olabilir ki? Acı verici görünüyor."

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bana kalırsa böyle devam edebilirler. Karımı evde eşofmanlarıyla görmektense böyle görmeyi tercih ederim."

Gülmedim, çünkü onu eşofmanlarıyla görebildiği için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu ve ben de bunu ona söylemeyi çok istiyordum. Bunun yerine fokurdayan kahveden bir yudum daha aldım. Krema tercih edeceğim halde sade gelmişti ama şikâyetçi değildim.

"Sanırım çocuklar daha sonra biraz basketbol oynamak istiyorlar. Var mısın?" Çok hızlı bir şekilde başımı salladım, sonra geri adım attım. "Kabul etmeden önce Megan'a sormam gerekecek. Bir şeyler planlamış olabilir. Daha önce tartıştık."

Brad endişemi elinin tersiyle itti. "Emily onları bugün spa'ya gitmeye ikna etti bile. Tahminimce onları akşam yemeğine kadar görmeyeceğiz. Laura kaplıcaya girer ve sen de başka bir şey yapmayı unutursun."

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki ya Natasha?" Yogalarına katılmayan tek kişi oydu.

"Jaren'a göre hâlâ horluyormuş."

Güldüm, çünkü tabii ki öyleydi. İşte Natasha buydu. "İşte bu benim tatil tarzım. Kadınlarımıza bir iki şey öğretmesini sağlamalıyız." Düşünceli bir şekilde dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, sonra yüksek sesle esnedim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Adını duyunca Jaren ve Andy birlikte Andy'nin kulübesinden çıkıp bize doğru geldiler.

"Günaydın," dedim onlar yaklaşırken.

"Günaydın," dedi Jaren.

"Brad sana söyledi mi?" Andy sordu. "Oyun hakkında mı?" "Evet, kulağa hoş geliyor."

"Var mısın?" Andy sordu.

"Evet, ben de varım."

"Harika," dedi Andy, gözlerini uykulu bir şekilde kırpıştıran, belli ki tam olarak uyanmamış olan Jaren'ı başıyla işaret ederek. O zaman üzerinde bir beden büyük olduğu belli olan bir gömlek olduğunu fark ettim - muhtemelen Andy'ninki.

"Hay aksi Jaren, dün gece sana kıyafet verecektim. Her şeyi hallettin mi, yoksa hâlâ bir şeylere ihtiyacın var mı?" Başparmağımı açık kapı aralığına doğru uzattım.

"Hayır, sorun değil. Sanırım her şeyi aldım." Tekrar sahildeki kızlara baktı, görünüşe göre bir araya toplandığımızı fark ettiklerinde seanslarını tamamlıyorlardı.

"Hepsinin iyi geçineceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Brad metanetle konuştu.

"Sence öyle mi?" Jaren sordu.

"Natasha'nın Emily'den hoşlanmadığını biliyorum," dedi Andy düz bir tonla. "Natasha kimseden hoşlanmıyor," dedi Jaren burnunu çekerek.

"Natasha onu tanımıyor dostum. Hiçbirimiz tanımıyoruz," diye belirttim. "Yeterince iyi birine benziyor."

"O mükemmel," diye onayladı Andy. "Göreceksin."

Brad son kahvesini de içip fincanı ezdikten sonra boğazını temizleyerek, "Bu kadar yeter," dedi. "Ben üstümü değiştireceğim. Hepimiz uyandığımıza göre kahvaltı ve spor salonuna gitme vakti geldi. *Son teknoloji* bir spor salonunun neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

"Sen söyledin," dedi Jaren. "Benim garaj düzenimden daha iyi olmalı."

"Evet, ben de varım. Açlıktan ölüyorum," dedim, karnım gurulduyordu.

anlaşma.

"Siz çocuklar neyin peşindesiniz?" Emily gruba ilk yaklaşan kişi olarak sordu. Saçlarını topuzdan çıkardı, uzun, koyu renk buklelerinin yüzünün etrafına düşmesine izin verdi, kökleri terle kaplanmıştı.

Andy ona, "Siz hanımların bütün gün spa'da kaybolmanız için planlar yapıyorum," dedi.

"Yani manikür-pedikür için bize katılmak istemiyor musun?" diye sordu sırıtarak ve burnunu kırıştırarak.

"Silah zoruyla tutulursam olmaz." Güldü.

"*Seni tutmayayım*," diye alay ederek şakacı bir şekilde göğsünü dürttü. "Bayanlarla takılmak için can atıyorum." Andy'yi öpmek için öne doğru eğildi ve Andy'nin elleri beline dolanınca öpücüğü dışarı çekti, dili

Andy'nin ağzına doğru ilerledi. Gözlerimi kaçırdım, Andy'nin tepesini kaşıyordum.

Başımı garip bir şekilde salladım. Andy'nin ve çıktığı kadınların utanç verici sevgi gösterilerini izlemeye alışkındık ama Emily o ana kadar buna en az açık olan kişi gibi görünüyordu.

Öpüşme sona erdiğinde arkasını döndü, gözleri Brad'inkilere kilitlenmişti, yüzü kıpkırmızıydı. Brad'in koluna hafifçe dokundu ama sadece bir saniyeliğine. Bakışları onunkilere kilitlenmiş, o anın içinde kaybolmuş gibiydi. O tekrar konuşana kadar kimsenin nefes aldığını sanmıyorum. Sözleri o kadar kısık çıkmıştı ki duymak için neredeyse eğilmem gerekecekti. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim, sonra başka tarafa baktım, boynu kıpkırmızıydı. Az önce ne olmuştu? O anın gerginliğini hisseden tek kişi ben miydim?

Laura çenesi kilitlenmiş bir halde okyanusa doğru bakıyordu ve tek bakanın ben olmadığımı biliyordum. Andy'ye baktığımda dudakları öpüşmeden dolayı hâlâ kırmızıydı ve gözleri Brad'e kilitlenmişti. Düşüncelere dalmış gibi görünse de, yüz ifadesinde benimle aynı şeyi düşündüğüne inanmamı sağlayan bir şey vardı. *Bu da neydi böyle?*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANDY

Şortumu ve tenis ayakkabılarımı giyip kahvaltıya, ardından da bir saat içinde spor salonuna gittim. Ben bilerek geride kaldım, Brad ve Jaren basketbol sahasına girdiklerinde Nick'in dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"İyi misin dostum?" Soyunma odasındaki bankın üzerine diz çökmüş, tenis ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken sesimi alçaltarak sordum.

Başını kaldırıp baktı, siyah saçları gözlerinin önünde sallanıyordu. "Evet..." Durakladı, belli ki kafası karışmıştı. "Sen mi?"

Nefes aldım ve avucumu yüzümde gezdirdim. "Evet, evet... Megan harika görünüyor."

"Öyle," dedi. "Emily de harika görünüyor. Herkesin onun hakkında canını sıkmasına üzüldüm. Sadece seninle dalga geçtiklerini biliyorsun."

Ensemi kaşıdım. "Teşekkür ederim. Dinle, tüm bu... *Laura,*" adını söylerken sesimi alçalttım, "şey hakkında kontrol etmek istedim. Bana söylediğinden beri seninle yalnız konuşamadım ve sonra bir de baktım ki nişanlanmışsın."

Yüz ifadesi sertleşti ve sonra ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Burnundan nefes verdi ve bir elini omzuma koydu. "Ben iyiyim dostum, gerçekten. Sana Laura'dan bahsettiğim gece çok fazla içmiştik. Aptalcaydı. Dürüst olmak gerekirse söylediklerimin çoğunu hatırlamıyorum bile. Onun için ne hissettiysem geçmişte kaldı. Endişelenecek bir şey yok." Gözleri Jaren ve Brad'in uzakta bizi bekledikleri yere doğru kaydı. "Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak, "hayır. Tabii ki hayır. Yapmazdım. Yani... eğer bir ilişki yaşıyor olsaydın bu bir şey olurdu, ama duygular?

Özellikle de geçmişte olanları mı? Asla." Elini omzumdan kaldırdı. "Sadece Megan'la işleri aceleye getirmediğinden emin olmak istedim. Yani, işleri aceleye *getirmeme* konusunda kral olduğumu biliyorum ama bunun bir nedeni var. Jaren ve Natasha'yı gördün." Kıkırdadım, adımlarımızı durdurdum ve sesimi tekrar alçalttım. "Onları ayrı ayrı seviyorum ama birlikte tam bir kâbus. Bunu kendim için asla istemem, senin için de istemem."

Odanın öbür ucuna baktı, havadar spor salonunda top sürülen basketbol topunun gümbürtüsünü duyabiliyordum. "Sağ ol dostum. Gerçekten, minnettarım. Ama benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Megan *doğru kişi.* O mükemmel." Kaşlarını kaldırdı, konuyu değiştirme niyetiyle güldüğü belliydi. "Ama Emily hakkında konuşabilir miyiz?"

En sevdiğim konu o olsa da, yüz ifadesinde bana daha fazla zorlamam gerektiğini söyleyen bir şey vardı. Arkadaşım acı çekiyordu... Onu asla geri istemeyecek bir kadına aşıktı ve ben en iyi arkadaşıma olan sadakatim ile aynı derecede iyi olan arkadaşımı ihtiyaç duyduğu anda rahatlatma arzum arasında kalmıştım. Yine de söyleyecek bir şey kalmamıştı. Eğer açılmak istemiyorsa, onu zorlayamazdım.

"Mükemmel biri," dedim bir süre durakladıktan sonra, biri sorduğunda verdiğim varsayılan yanıt. "*Çok ateşli.* Ve komik. Çok da zeki."

"Harika görünüyor."

"Öyle." Tek söyleyebildiğim buydu. Çoğunlukla *doğruydu*, çünkü o ama aynı zamanda onun hakkında pek bir şey bilmediğim için.

Benim için hâlâ çok yabancıydı.

Randevular, ilişkiler ve hayat hakkında inandığım her şeyi yeniden düşünmeme neden olan muhteşem bir yabancı.

Gitmesine asla izin vermek istemediğim türden bir yabancı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NATASHA

Emily iyiydi.

Gerçekten.

Günü onunla geçirirken, belki de her şeyi yanlış anladığımı fark ediyordum. Evet, bencil ve kibirliydi ama genç ve güzeldi ve bu da onun doğasında vardı. Bana Nolan'ı hatırlatıyordu, tek farkı gözlerini geleceğe dikmiş olmasıydı ve sonuçta kendisi için oldukça iyi bir gelecek inşa etmişti.

"Cidden," dedi kahkahaları arasında, "Jaren'la aranızdaki sorun ne Natasha? Henüz birbirinizden nefret edecek yaşta değilsiniz." Spada oturuyorduk, hepimiz beyaz elbiseler giymiştik, yüzümüz yeşil çamurla kaplıydı ve ayaklarımız Nolan'ın çocukken sevdiği Pop Rocks şekerlerine garip bir şekilde benzeyen bir şeyle ıslanıyordu.

Başımı salladım, dudaklarım inceldi ama ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeye karşı koyamadım. "Birbirimizden nefret etmiyoruz," dedim ve Laura'nın kaşları aşağı indi. "Etmiyoruz. En azından ben ondan nefret etmiyorum. Ama... Bilmiyorum. Sadece zaman, değil mi? Tanrım, neredeyse yirmi beş yıldır birlikteyiz. Üniversiteyi bitirir bitirmez evlendik, kısa bir süre sonra da Nolan doğdu." Bunu söylerken ne kadar uzun zaman önce olduğunu fark ederek gözlerimi kırptım. "Ayrı olduğumuz zamandan daha uzun süredir birlikteyiz. Ve bu noktada, birbirimizin sinirlerini bozmak için mümkün olan her yolu bulduk." Elimdeki mojitodan bir yudum aldım. "Onu seviyorum. Bana çocuğumu verdi. Hayatı boyunca çalıştı. O iyi bir adam... ama hayat bizi hırpaladı sanırım. En ağır darbeyi alan da evliliğimiz oldu."

Emily ağlayacakmış gibi bakıyordu, kara gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Çok özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok," dedim. "Bizler yetişkiniz. Yatağımızı yaptık. Oğlumuz birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girdiğinde boşanma davası açacağız ve hayatımıza devam edeceğiz. Birbirimizden gerçekten nefret etmeye başlamadan önce."

Laura sözlerim karşısında nefesini tuttu ve Megan bir elini dudaklarına götürdü, ama Emily kıpırdamadan durdu. "İkiniz de bana dramatik davranmayın. Evlilik mutluluğunun resmi değiliz ya."

Laura başını yana eğdi ve beni dikkatle izledi. "Evet, ama... İşlerin bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Boşanmayı düşünecek kadar kötü."

"Boşanmayı *düşünmüyoruz*, boşanıyoruz," dedim. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de bunun için daha iyiyiz. Tekrar eğlenemeyecek kadar yaşlanmadan önce gerçekleştiği için mutluyum."

"Senin mutlu olmanı istiyorum ama grubumuza ne olacak? Bu ne anlama geliyor? Sizi ayrı ayrı mı görmemiz gerekecek?" Laura salon koltuğuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyarak sordu. "Çok üzgünüm Natasha. Keşke bana söyleseydin."

"Farklı bir şey yapmanıza gerek yok. Erkek oyuncağımı aldığımda masada fazladan bir yer açmak dışında." Jaren'ın başka birini getireceği fikri damarlarımda buz gibi bir his yaratsa da kendimi görmezden gelmeye zorlayarak göz kırptım. "Her şey yoluna girecek," diye yemin ettim ve Tanrı'dan bunun doğru olmasını diledim. "Sizden boşanmıyoruz, sadece birbirimizden boşanıyoruz. Yemin ederim bunu garipleştirmeyeceğiz."

Başını salladı ama ikna olmadığını biliyordum.

"Bazen, işler hala dostane bir şekilde ilerlerken ayrılmak en iyisidir. Bence ikinizin de nerede kırıldığınızı fark etmeniz ve daha iyi bir şey aramanız gerçekten cesurca. Size mutluluk getirecek bir şey," dedi Megan.

"Teşekkürler," dedim ona ve bardağımın son suyunu da boşalttım. "Bizim hanım nerede? Bana bir tane daha lazım."

Emily boş bardağını sallayarak, "Birazdan döner," dedi. "Benim de bir taneye ihtiyacım var." Laura'ya baktı. "İkiniz aynı yaştasınız, değil mi? Sen ve Natasha?"

"Mhm," dedi Laura. "O birkaç ay daha büyük."

"Neden beni böyle yapmak zorundasın?" Elimi göğsüme götürüp yüzümde giderek büyüyen bir sırıtışla sordum. "'Evet yeterli olur."

Laura burnunu bana doğru kırıştırdı. "Hey, biz barlara girerken sen daha büyük olduğun için gurur duyuyordun. Şimdi benim parlama zamanım," dedi kuru bir kahkaha atarak ve şarabından bir yudum aldı.

"Sen ve Brad de üniversiteden hemen sonra mı evlendiniz?" Emily sordu. "Yoksa daha sonra mı tanıştınız?"

"Üniversitede tanıştık," diye doğruladı Laura. "Aslında Natasha ve Jaren ile aynı zamanlarda. Ama üniversiteden birkaç yıl sonra evlendik. Uzun bir nişanlılık dönemi geçirdik," diye kendi kendine gülümsedi. Birkaç kez tereddüt ettim ve sonunda ailesinin arka bahçesinde doğaçlama bir düğün yaptık."

"Öyle diyor," diye ekledim, "ama Laura'nın yaptığı hiçbir şey doğaçlama gibi görünmüyor. Muhteşemdi ve planlamak için altı ayım olsa bile yapabileceğimden çok daha iyi görünüyordu. Bir hafta falan mı?"

Laura başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey." "Siz ikiniz de üniversiteden beri arkadaş mısınız?"

"Dördümüz, evet," dedi Laura. "Brad ve ben, Jaren ve Natasha." "Peki grubun diğer üyeleri bu işin neresinde? Sen ve Nick'in birlikte çalıştığınızı biliyorum ve belli ki sen," diyerek Megan'ı işaret etti, "Nick'in Andy'nin nişanlısı ve Brad'in en iyi arkadaşı..."

Laura son şarabını da içti ve bardağı sandalyesinin yanındaki masaya bıraktı. "Evet, Nick ve ben hayatımız boyunca arkadaş olduk. Okula ve üniversiteye birlikte gittik, bu yüzden her zaman yakın olduk. Üniversiteden hemen sonra dişçi muayenehanemizi açtık. Nick'in ailesinde yer vardı ve bize sattılar, böylece her şey mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Ve Megan'la tanıştı..." Megan'a baktı. "Bir yıl önce mi?"

Megan başını salladı. "Evet. Bu doğru."

"O zamandan beri grubumuzun bir parçası ve Andy ile Brad üniversitede de çok iyi arkadaşlardı. Ama Andy biz mezun olana kadar bizimle pek takılmadı, çünkü bu hep çiftler arasında olan bir şeydi."

"Buna bayıldım," dedi Emily. "Sizler kelimenin tam anlamıyla çok tatlısınız." Durakladı ve boş bardağını uzun, uzanmış elinin içinde döndürdü.

"Böyle harika arkadaşlara sahip olduğumuz için çok şanslıyız ve Andy de benim en iyi arkadaşlarımdan biri. O gerçekten harika bir adam ve sana çok aşık görünüyor," dedi Laura.

Emily dudaklarını birbirine bastırarak onu başından savdı. "Oh, hayır. Sadece eğleniyoruz. Tatlı bir adam ama ciddi bir şey değil."

"Bunu ona söyledin mi?" Andy'nin bir gece önce söylediklerini düşündükçe onun sözleri karşısında şoka uğrayarak yüzümü buruşturdum. Megan ve Laura da aynı şekilde şaşırmış görünüyorlardı.

"Andy seni gerçekten önemsiyor gibi görünüyor," dedi Megan temkinli bir sesle.

"Bu doğru," diye ekledi Laura. "Onu bir kız hakkında hiç bu kadar ciddi görmemiştim ve yemin ederim bunu öylesine söylemiyorum. Üniversitedeyken, Andy bir kız tarafından gerçekten incitilmişti.

Çıktığı biri onu aldattı ve bu olay bittiğinden beri hiç açıldığını görmedim..." Gözleri Emily'yi delip geçti ve ses tonunda bir uyarı vardı. "Şimdiye kadar."

Emily gülümsedi ama ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Dediğim gibi, çok tatlı biri. Ben de onu önemsiyorum." Nefes aldı. "Geçmişte aldatıldığını fark etmemiştim. Bana hiç söylemedi. Birbiriniz hakkında çok şey biliyor olmalısınız. Aranızda ne tür sırlar olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Sırlar mı?" Megan ciyakladı. Konunun aniden değişmesine şaşırmıştım ama Emily konuşmanın kontrolünü tekrar ele geçirdiği için rahatlamış görünüyordu.

"Evet, yani... bir şeyler olmalı, değil mi? Diğerlerinden ya da... kendinizden sakladığınız bir şey." Başını sandalyeye yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Bu tür arkadaşlıklar her türlü skandalla doludur."

"Bilemiyorum. Bence oldukça sıkıcıyız, dürüst olmak gerekirse," dedim, kadının içkilerimizi doldurmak için geri dönmesini dileyerek. Keyfim kaçmaya başlamıştı.

"Evet, kesinlikle," dedi Laura.

"Mhm," diye onayladı Megan, gerçi ellerinin salon koltuğunun kollarını o kadar sıkı kavradığını fark ettim ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Buna inanmıyorum," dedi Emily. "Yani, istatistiksel olarak, hepinizin arasında... en az bir ilişki, bir gizli hayat ve bir cinayet olmuş olmalı."

Boğazım düğümlenerek yutkundum. Bana baktığında bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorum tabii ki. Aman Tanrım, hepiniz dehşete düşmüş görünüyorsunuz."

Güldük ama pek hevesli değildik.

"Dürüst olmak gerekirse, Emily. Bizi buraya getirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsek azdır. Çok eğlenceliydi ve sanırım hepimizin buna gerçekten ihtiyacı vardı," dedi Megan, sesi hafifçe titreyerek.

"Evet, katılıyorum. Bu konuda Tanrı'nın bir lütfusun," dedi Laura. "Brad ve ben son zamanlarda doğru dürüst bir tatile çıkmadık... belki de hiç çıkmadık. En azından bu şekilde."

"Biz de öyle," diye kabul ettim. "İş için böyle şeyler yapabildiğine inanamıyorum."

Emily gülümsedi, garson sonunda hepimiz için yeni doldurmalarla ortaya çıktığında kendinden memnun görünüyordu. "Kusura bakmayın hanımlar. Bugün biraz geciktik." Boş bardaklarımızı aldı. "Ben gelmeden önce daha fazlasına ihtiyacınız olursa, koridorun karşısından seslenmeniz yeterli. Ben buralarda olacağım."

"Teşekkür ederim, Mina," dedi Megan, çünkü elbette çalışanların isimlerini ezbere biliyordu.

O odadan çıktığında kadehimi dudaklarıma götürdüm ve hızla kaybolan vızıltımı geri getirme umuduyla bir yudum yuttum.

"Her neyse, dediğimiz gibi, teşekkür ederim. Bunun gerçekleştiğine gerçekten inanamıyorum. Sanki bir peri masalı gibi," dedi Megan ve ben gözlerimi devirdiğimi saklamak zorunda kaldım. Tanrı onu sevsin, bazen çok sevimsiz olabiliyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Emily. "Cidden, lafı bile olmaz. Yeni kankalarım için her şeyi yaparım." Parlak kırmızı kokteyli dudaklarına götürdü ve durakladı, "Ayrıca, sizi ne kadar çok tanırsam, tüm o sırlara o kadar yaklaşırım... değil mi?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ANDY

Akşam yemeği geldiğinde hepimiz çok yorgunduk. Tatilin bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi? Şimdiye kadar her yemekte oturduğumuz masada, sanki atanmış gibi aynı koltuklara oturduk ve hemen menüdeki çeşitli seçenekleri incelemeye başladık. Diğerlerinin çoğu her seferinde benzer yemekleri seçerken, ben bir şeyler yemek istedim her öğün için farklı.

"Günün nasıl geçti?" Emily'ye sesimi alçaltarak sordum. Onu özlemiştim - bunu söylemek ne kadar delice olsa da. Birlikte yaşamıyorduk, birbirimizi sadece birkaç saat ayrı kaldıktan sonra onu özlememi gerektirecek düzeyde tanımıyorduk ama ben özlemiştim. Bu çok garip bir duyguydu.

"İyi," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. Spa'da geçirdiği günün ardından bikinisini giymiş, beline beyaz bir şal bağlamıştı ve başında güneş gözlükleri vardı. Bu gece adadaki ilk yemeğimizden çok daha rahattı. Bu noktada neredeyse hepimiz güneş yanığı olmuştuk ve bu acıyı hafifletmek için hafif, bol kıyafetler seçmiştik.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona ve bu doğruydu. Gündelik kıyafetlerine rağmen makyajlıydı; uzun, siyah saçları düzleştirilmiş ve üst kısmı geriye doğru toplanmıştı.

"Teşekkürler Andy," dedi sonunda başını kaldırıp bana bakarak. "Günün nasıl geçti? Çocuklarla eğlendin mi?"

"Onun kıçını tekmeledik," diye dalga geçti Nick.

Brad başını sallayarak, "Aldatıldım desek daha doğru olur," diye karşı çıktı. "Eziklik yapma Walker," diye karşılık verdi Nick neşeyle. "Bir dahaki sefere onları haklarız," diye seslendim Emily'ye.

"Yarın mı?" Jaren sordu.

Laura sırıtarak bir elini Brad'in göğsüne koyarak, "Onu bilemem," diye karşılık verdi. "Bu yolculukta kocamla biraz vakit geçirmek istiyorum." Gözleri benimkilerin arasında dans etti ve mideme bir sıcaklık yayıldı. O bunu asla bilemezdi ama Laura'yı Brad'den sonra en yakın arkadaşım, kız kardeşime en yakın şey olarak görüyordum. Birlikte çok şey yaşamıştık ve o da hayatımın büyük bölümünde yanımdaydı. Onu bu kadar derinden önemsememe engel olamıyordum ama bunlar en iyi arkadaşınızın karısına söyleyeceğiniz türden şeyler değildi. Duygularım Nick'inkiler gibi romantik değildi. Sadece ondan gerçekten hoşlanıyordum. Sıcak bir insandı, hep öyleydi. İnsanlarda buna hayranlık duyardım.

"Katılıyorum," dedi Nick hemen. "Yarın kız arkadaşımla dinlenmeyi planlıyorum." Bir kolunu Megan'a doladı ve başını öptü. "Ama yarın akşam başlıyoruz."

Güldüm ve yumruk atması için bir yumruk uzattım. "Anlaştık."

Garson geldi, siparişlerimizi verdik ve yirmi dakika içinde yemeğimiz önümüzdeydi. O gece ben hindistan cevizli pilavlı jerk tavuğu sipariş etmiştim. Tahmin edilebileceği gibi Emily salata sipariş etmişti. Şimdiye kadar onu sadece bunu yerken görmüştüm. Bana bunun sebebinin sayfasını korumak için kendini formda tutması gerektiğini hatırlattı ama ben arada bir karbonhidrat yemenin o kadar da zararı olmayacağına inanıyordum.

"İyi misin?" Yemeğini seçmesini izleyerek sordum. O gece salata sipariş eden tek kişi oydu. Vejetaryen Megan bile siyah fasulye ve yeşil şili enchiladas sipariş etmişti.

Çatalını salatada gezdirdi, başını salladı ama bana bakmadı. "Mhm."

Ona doğru eğildim. "Emin misin? Gerçekten çok sessizsin." "Ben

iyiyim Andy," dedi usulca.

"İyi görünmüyorsun," dedim çatalımı yere bırakarak. Sessiz olmaya çalışsak da dikkatleri üzerimize çektiğimiz ortadaydı. "Bugün bir şey mi oldu?" Natasha'ya doğru bir bakış attım. Emily'nin bizim için yaptığı onca şeyden sonra, eğer biri onu üzecek bir şey yaptıysa, bunun geri dönüşü olacağından emin değildim-

"Hayır," dedi Emily, bir ısırık almadan çatalını yere bıraktı ve onun yerine bardağını kaldırdı. Şarabından bir yudum aldı.

"Emin misin? Eğer biri bir şey söylediyse-"

"Neden itiyorsun Andy?" diye sordu sesini yükselterek. Masa sessizliğe gömüldü.

"Çünkü..." Yüzümün ateşten kıpkırmızı olduğunu hissettim. "Çünkü sana değer veriyorum."

"Neden?" diye sordu. "Neden beni önemsiyorsun?"

Alay ettim ve sandalyemde dönerek ona baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü sen harikasın, Emily. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Nazik ve eğlencelisin ve... Seni önemsiyorum, tamam mı? Bu neden kötü bir şey olsun ki?" Tüm bunları arkadaşlarımın önünde söylediğim için utanmalıydım ama umurumda değildi. Emily benim için gururumdan daha önemliydi.

"İnsanlar her zaman önemsediklerini söylerler ama bu bir yalandır. Hepimiz oturup birbirimize yalan söylüyoruz, sır saklıyoruz... Her şeyin nasıl görünmesi gerektiğine dair bir duvar örüyoruz ve her şey mükemmelmiş gibi davranıyoruz ama günün sonunda birileri her zaman daha az umursuyor ve birileri her zaman inciniyor."

Laura sandalyesini geriye iterek, "İkinize biraz özel izin verelim mi?" diye söze başladı ama Emily araya girdi.

"Burada ikimizin de zarar görmesini istemiyorum."

"Bunu biliyorum ama seni asla incitmem," diye yemin ettim, ellerine uzandım ama onları geri çekti. Sandalyesini masadan itti ve aniden ayağa kalktı. "Emily, lütfen..."

"Kulübeye dönüp uzanmam gerekiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tamam. Ben de seninle geliyorum. Daha sonra acıkırsan diye bir paket isteyeyim mi?" Ben de ayağa kalktım.

"Hayır Andy, lütfen yapma," dedi Emily aceleyle yanımdan geçerken. Güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi ve hışımla uzaklaştı. Pavyonun altından çıktığında omzunun üzerinden seslendi, "Lütfen beni takip etme. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Uzaklaştıkça ufuktaki güneşin gölgesinde kalan şeklinin kayboluşunu izledim. Sonra kendimi garip hissederek güçsüzce gülümsedim ve sandalyeme geri çöktüm.

"Bu da neydi böyle?" Nick kaşlarını kaldırarak sordu. Jaren başını yavaşça salladı ve kulübelere doğru baktı.

"Eminim sadece yorgundur, Andy," dedi Laura, bana sanki arkadaşlarının önünde başına gelmeyen kalmamış yetişkin bir adam gibi değil de yaralı bir hayvanmışım gibi bakarak.

"Bugün spa'dayken bir şey mi oldu?" Sesim kısık bir hırıltıya dönüşerek talep ettim. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bir şey yapmış olmalıydılar. Neyi kaçırıyordum?

Megan hızla, "Hayır," diye cevap verdi ve kızlar hep birlikte başlarını salladılar. "İyi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse. Hepimiz harika vakit geçirdik."

"Yani bu benim yaptığım bir şey mi? Öyle olmalı." Gözlerimin yaşardığını hissettim ve bu kadar üzüldüğüm için kendime kızarak başka tarafa baktım. Onu çok az tanıyordum. Umurumda olmamalıydı. Tanımayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Neden onu bu kadar önemsememe izin vermiştim?

"Hayır, senin bir şey yaptığını sanmıyorum Andy," dedi Natasha, sesi her zamankinden daha az sertti. "Spa'da da biraz tuhaf davranıyordu. Üzgün falan değildi, sadece... şey, orada da sırlardan bahsedip duruyordu. Şaka yaptığını sanmıştım ama belki de yanılmışımdır."

Midemde bir batma hissi hissettim. "Ona ne söyledin?" *Onlar ne biliyor ki?* Brad'e baktım, tüm sırlarımın koruyucusu ve yaptığım her aptalca ya da utanç verici şeyi bilen kişiye.

"Hiçbir şey, Andy. İyi göründüğüne yemin edebiliriz. Onu üzecek ne oldu bilmiyorum. Sadece..." Laura durakladı. "Kendini toparlaması için ona biraz zaman ver, tamam mı? Eminim kafasını toplamak için biraz zaman ayırırsa iyi olacaktır. Hepimiz için uzun bir gün oldu." Bunu söylerken gözleri yorgunlaştı, beni yakından izlerken iki yanındaki kaz ayakları derinleşti.

"Uzun *birkaç* gün. Uçuştan ve tekne yolculuğundan dolayı hepimiz hâlâ yorgunuz. Ayrıca bunca zamanı güneşin ve sıcağın altında geçirdik. Buna alışık değiliz. Hiçbirimiz," diye ekledi Brad boğazını temizleyerek ve avucunu dudaklarına sürterek. "Eminim bunun bir parçasıdır."

Yemeğimi elime aldım, masaya doğru ilerledim. Emily yaşamak için tatil yapıyordu. Buna alışkın olmalıydı ama tartışmayacaktım. "Teşekkürler çocuklar. *Bunun* için özür dilerim." Utanç, öfke ve kafa karışıklığıyla tenim alev alev yanıyordu. Onunla yüzleşmek için olmasa bile, az önce olanlardan sonra arkadaşlarımın bakışlarından saklanmak için peşinden gitmek istedim ama yapamadım.

"Lafı bile olmaz," dedi Nick.

Natasha gülümsememi sağlamaya çalışarak, "Sadece halk kavgalarında bizi geçmeye çalışma," diye şaka yaptı. Ama faydası olmadı.

Jaren ona gülümseyerek, "Evet, bu konuda unvan bizde," dedi. "Son şampiyonlar."

"Ciddiyim Andy, sorun değil," dedi Laura, ben gülümseyemeyince.

Garson, kadehlerini çoktan boşaltmış olanlarımız için yeni kadehlerle çıkageldi ve Brad içini çekti. "Tam zamanında."

Herkes güldü. Ben hariç
herkes.

ON ALTINCI BÖLÜM

LAURA

I Brad'in yanındaki yorganın altına kaydım, kolunun kıvrımına kıvrıldım ve sıcak nefesini kafa derimde hissettim. Penceremizin camından baktığımda, okyanusun yüzeyindeki ışığın ipuçlarını belli belirsiz seçebiliyordum, ancak dışarısı neredeyse tamamen siyah bir u ç u r u m d u . Ay kalın bulutlarla kaplıydı ve ışığın değdiği yerlere ürkütücü bir parlaklık veriyordu. "Bu gece çok sessizsin," dedi Brad, düşüncelerimin hızını keserek.

Yutkundum, bir şey söyleyemedim. Eğer söylersem, her şeyin içimden fışkıracağından korkuyordum ve buna izin veremezdim. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bulmalıydım.

"Öyle mi? Üzgünüm, sanırım biraz yorgunum."

Başını salladı, kirli sakalı başımın tepesine sürtünüyordu. Onu sakallı görmeyeli yıllar olmuştu ama adada geçirdiğimiz süre boyunca sabahları tıraş olma rutinini bırakmaya karar vermişti. Haftanın sonunda, yüzünün tamamen kıllarla kaplı olacağından emindim.

Bunu bir düşün. Başka bir şey düşün. Başka bir şey düşün.

"Oh, öyle mi? Rahatlatıcı bir gün geçirdin mi?" Alay ediyordu ama günümün nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Spaya gitmeyeli ne kadar oldu? Yıllar, değil mi?"

İçimi çektim, o görmese de gülümsemeye zorladım. "Evet, sanırım öyle. Artık o kadar şımartılmaya alışık değilim. Belki de hiç. Masaj sırasında sırtıma da çok yüklendiler, o yüzden ağrım var."

Parmakları üst kolumda bir çizgi çizdi. "Özür dilerim bebeğim." Durakladı. "Çok sessizsin. Kızlar için mi endişeleniyorsun?"

Gözlerim yaşardı ve yanaklarımdan aşağı düşmelerini engellemek için hızla gözlerimi kırptım. "Tabii ki eğleniyorum. Umarım eğleniyorlardır. Keşke ailem Manu'yla konuştuklarından da bahsetseydi. İhtiyaç duyduklarında bize ulaşabilecekleri konusunda kendimi daha iyi hissederdim."

Brad, "Belki de sadece bildiğimizi varsaymışlardır," diye önerdi. "Ayrıca, Noel'den beri kızları ilk kez görüyorlardı. Konuşmak için pek şansları yok gibiydi." Gülümsedim, kızların her birinin önceki altı ayın tamamını art arda aileme anlattığı kaotik teslim törenini düşündüm. Kolumu nazikçe sıktı. "Bu bizim için iyi. Telefonlarımızın olmamasından hoşlanmadığını biliyorum ama istediğimiz de buydu, değil mi? Yeniden bağlanmak için bir şans. Telefonları bırakıp tekrar konuşmak için bir şans. Yatağa uzanıp böyle konuşmayalı ne kadar oldu?"

Alnıma bir öpücük kondururken başımı kolunun kıvrımına daha da gömdüm. O haklıydı. Uzun zamandır kendimize ait sessiz bir anımız olmamıştı, uzun zamandır kızların, işin ve arkadaşların bizi bölmediği bir gün geçirmemiştik. Hayat bizi bir kasırgaya sürüklemişti ve Brad'le neden evlendiğimi unutmak çok kolaydı. En başta neden aşık olduğumuzu. Bu ada bu nedenleri ön plana çıkarıyor, bana ne kadar iyi bir erkeğe sahip olduğumu hatırlatıyordu. Bana eskiden kim olduğumuzu hatırlatıyordu. Teknolojiden önce. Çocuklardan önce. İşten önce. "Çok güzel," diye fısıldadım, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettiğimde kolundaki bir tutam saçı nazikçe büktüm.

Brad'in sesi düşüncelerimi böldü. "Burada olduğumuz sürece keyfimize bakmalıyız. Biz farkına bile varmadan bitmiş olacak... Sen, yani, geldiğimiz için memnunsun, değil mi? Eğlenceliydi, değil mi?"

Yutkundum, boğazım düğümlendi çünkü ona asla gerçeği söyleyemezdim. Yalan söylemek zorundaydım, yalan söylemeye devam etmeliydim. Tek yolu buydu.

"Çok eğlenceliydi. Bunu hak ettik." Ona doğru eğildim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve yanağımdaki gözyaşını görmemesi için dua ettim. Diğer kolunu da bana doladı ve hafifçe inleyerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttu.

Soruları bitirmek zorundaydım.

Gerçeği daha ne kadar saklayabileceğimden emin değildim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NICK

Kapının camındaki sabit *tik, tik, tik* sesi beni ürküttü, ama daha çok kapıya baktığım ve orada kimse olmadığı için. Uykudan ağırlaşmış gözkapaklarımı kırpıştırdım ve etrafıma bakındım. Bu bir rüya mıydı? Hayal mi etmiştim? Dışarıda uçsuz bucaksız bir karanlık okyanusu vardı, ay ışığının ipuçları kulübenin hemen dışındaki kumda parlıyordu.

Megan uyuyordu, sırtı bana dönük bir şekilde kıvrılmıştı ve duyduğum gürültüden habersizdi.

Bir süre daha bekledim. İki.

Sessizlik.

Eğer bir şey duymuş olsaydım, bu bir kuş ya da başka bir sahil yaratığı olabilirdi. Her neyse, gitmişti. Gözlerimi kapattım, tekrar duyduğumda neredeyse hemen uykuya dalmaya başlamıştım.

Tik, tik, tik.

Gözlerim tekrar açıldı ve karanlık odaya bakmaya başladım. Hayal etmemiştim, bu ne anlama geliyorsa artık. Kulübemin dışında bir şey gürültü yapıyordu. Ama ne?

Yataktan doğrulup gözlerimi karanlığı delmeye zorlarken kalp atışlarım göğsümde hızlandı. Sürgülü cam kapının beyaz dış hatlarını görebiliyordum ama ötesinde hiçbir şey yoktu. Eğer biri kapıyı çalıyor olsaydı, onu az da olsa görebileceğimden emindim ama hiçbir şey yoktu.

Sadece karanlık.

Eşofmanımı ve tişörtümü giydim, parke zeminde mümkün olduğunca sessiz yürüdüm. Eğer biri beni korursa kendimi koruyacak hiçbir şeyim yoktu.

Megan ya da benim için bir tehlikeydi. Ama kim olabilirdi? Kim bize zarar vermek isteyebilirdi? Gecenin bir yarısı kapımızı kim çalabilirdi? Ve neden? Tehlikede miydik?

Bu gülünç düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım. Tabii ki değildik. Toplamda elliden az kişinin bulunduğu bir adadaydık ve bunların yedisi benim en iyi arkadaşlarımdı. Daha güvenli bir yer yoktu.

Kapıya uzandım, çekerek açtım ve dışarı baktım. Rüzgâr hızlanmış, ay ışığının aydınlattığı kumsalda kumları savuruyordu ama verandamızda kimse yoktu. Bir adım daha atıp soluma, sıranın aşağısındaki diğer kulübelere baktım.

Her biri

sessizdi.

Karanlık.

Ben hariç herkes uyuyordu.

Göğsümün sıkıştığını hissederek okyanusa baktım. Geceleri bu kadar karanlık ve boş olması neredeyse korkutucuydu. Seni bütünüyle yutabilirdi ve kimse bunu bilemezdi.

"Hey," diye fısıldayan bir ses sağımdan seslendi ve sıçradım, yüzümü alevler içinde bırakan sarsıcı bir çığlık attım. Sessiz gecede yankılandı ve diğerlerinin bu yüzden uyanacağından emindim. Bana yaklaşan kişiye doğru döndüm ve karanlıkta şeklini seçmeye çalıştım.

"Tanrım, beni korkuttun," dedim, elimi göğsüme koyduğumda rahatlamıştım. "Ne halt ediyorsun sen?" Megan'ın yatakta uyuduğu yere baktım, hareket etmediğini görünce rahatladım. Kapıyı dikkatlice yerine kaydırdım ve sürpriz misafirime doğru ilerledim.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi Laura, sesini alçak bir fısıltı halinde tutarak. "Penceredeydim ve beni gördüğünü sandım."

"Hayır, yapmadım..." Sonunda ay ışığında yüzünü seçebildim, sadece gölgeler ve ışık kırıntıları vardı. Rüzgârdaki kokusundan, sesinin tınısından ve yaklaştıkça kalbimin hızlanmasından o olduğunu anladım. "Ne yapıyorsun? İyi misin?"

"Evet," dedi ama bir tereddüt vardı. "Konuşabilir miyiz?"

Şimdi tereddüt etme sırası bendeydi. "Elbette..."

Elini sallayarak beni pencerenin yanında durduğu kulübenin yanına doğru çekti, ama kulübelerden birkaç metre uzaklaşana kadar devam etti, onları uzaktan zar zor görebiliyordu. Beni uykumdan çekmeye çalışırken tam olarak ne görebildiğini merak ettim... uyku halindeyken neye benzediğimi. İçeriyi net olarak görebiliyor muydu?

İstiyor muydu? Neden buradaydı? Benim hakkımda ne düşünüyordu? Artık bilmiyordum. Bu düşünce karşısında irkildim, ona ayak uydurmaya çalıştım. "Beni korkutuyorsun," dedim. "Bir sorun mu var?"

Kimsenin bizi duyamayacağını düşündüğüm kadar uzaklaştığımızda durdu, artık tente tarafından gölgelenmiyorduk ama bir grup palmiye ağacı tarafından kulübelerden gizlenmiştik. Saklandığımız yerde başka hiçbir şey yoktu. Başka kimse yoktu. Kulübeleri göremiyorduk. Okyanusu göremiyorduk. Palmiye ağaçları ve gölgelerden oluşan küme dünyanın geri kalanına karşı mükemmel bir koruma sağlıyordu ama birbirimize karşı değil. Loş ay ışığında nihayet yüzünü seçebildim, burnunun hafif çıkıntısını, uzun kirpiklerini, mükemmel alt dudağını.

Endişe.

Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum çünkü tek görebildiğim yüz ifadesindeki endişeydi. Kesinlikle bir sorun vardı.

"Emily hakkında."

Bu açıklama beni şok etti ve hafif bir rahatlama hissi yaşadım. "Peki ya o?" Emily ve Brad arasındaki bağlantıyı o da fark etmiş miydi?

"Onda bir *gariplik* var. Fark ettin mi?" Rüzgâr hızlanınca kollarını kendine doladı. "Bir şeylerin peşinde olmasından endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Uzanıp ona sarılma, onu sıcak tutma isteğime direndim. Bir yağmur damlası yanağıma çarptı ama görmezden geldim. Üstümüzde, bize barınak sağlayan ağaç yapraklarına çarpmaya başlayan yağmurun hafif sükûnetini duyabiliyordum. Fırtınaya yakalanma konusunda endişelenmem gerekirdi ama tek endişem Laura'ydı.

"Ben sadece... Bizi buraya söylediği nedenlerle davet ettiğini sanmıyorum." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve alnındaki bir yağmur damlasını sildi.

"Ne sebebi olabilir ki?" Emily ve Brad'den bahsediyordu... öyle olmalıydı. Emily Brad'i istiyordu, bu çok açıktı, ama hiç harekete geçecek miydi? Yutkundum, bu düşünce boğazımı kuruttu. *Aptalın teki olurdu.*

"Bilmiyorum... Bilmiyorum," dedi, rüzgâr yeniden hızlanırken sesini fısıltının biraz üzerine çıkararak. "Onunla ilgili garip bir his var içimde. Ona güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Başımı salladım, hâlâ ne dediğinden tam olarak emin değildim. "Bu Brad ve onunla mı ilgili?"

Hâlâ durmuş, beni dikkatle izliyordu. "Peki ya o ve Brad?"

"Brad ona söylediğinde ne dedi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum. Belki de çok uzaktaydım.

"Ona söylemedim... Önce seninle konuşmak istedim." Çıplak ayaklarıyla kumu tekmeleyerek yere baktı. Sözleri midemi bulandırdı. Önce bana gelmeyi seçmişti. Aklına gelen kişi bendim. Güvendiği kişi.

"Neden ben?"

Başını yana eğerek bana bilmiş bir bakış attı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Nick..." Durakladı, eli kendi etrafında sarılı olduğu yerden açıldı ve koluma uzandı. "Ve sana delice olabilecek şeyler söylediğim için asla deliymişim gibi davranmıyorsun."

"Çılgınca değil," dedim, yine de neden bahsettiğimizden emin değildim. Avuç içi anında koluma sıcaklık yaydı. "Ben sadece neden bahsettiğinden pek emin değilim. Onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa Andy konusunda ciddi olmadığını mı düşünüyorsun?" *Kocana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?*

"Ben-" Rüzgâr hızlanıp cümlesini kesti ve havada uçuşan kumları engellemek için yüzünü göğsüme gömdü. Kollarımı ona doladım, asla bırakamayacağımdan korktum ve rüzgârın devam etmesi için dua ettim. Bizi orada tutacaksa sonsuza kadar esmesine izin verdim. Birlikte.

Sonunda -çok geçmeden- sesler kesildi ve geri çekildi. "Muhtemelen bir şey yoktur," dedi sonunda, başını sallayarak. "Seni uyandırmamalıydım."

"Hey," diye ona uzandım, çenesini kaldırdım, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. Kırılgan görünüyordu, çok sarsılmıştı ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamayı çok istiyordum. "Her zaman bana gelebilirsin. Bunu biliyorsun."

Başını salladı ve rüzgârın savurduğu bir tutam saçı ağzından uzaklaştırdı. "Biliyorum." Gülümsemesi aydınlandı ama gözlerinin derinliklerinde hâlâ bir hüzün saklıydı. "Beni her zaman seveceksin, değil mi?"

"Her zaman," diye söz verdim, çünkü bu doğruydu, ama sadece onun kastettiği şekilde değil.

"İyi misin Nick?" diye sordu. "Yani, sadece şimdi değil, genel olarak. Megan'la aranız iyi mi?"

Çenem gerildi ve muhtemelen çok hızlı bir şekilde elimi onunkinden çektim. "Her şey harika. Neden soruyorsun?"

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi, eli tekrar kolumu okşadı. Kapalı bir alanda birbirine çarpan tenler, sıcak nefesler ve donmuş zamanlardan oluşan bir ağ gibiydik. O kadar yakındık ki teninin kokusunu alabiliyordum ama onu içime çekemiyordum. Etrafımızı saran karanlık, normalde yüzeye çıkmasına izin vermeyeceğim düşüncelere yol açıyordu. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Koluma tekrar dokundu, tenimiz buluştuğunda bedenim ve zihnim savaştaydı.

Geri çekilmeye cesaret edemedim ama damarlarıma buz dolmuş bir şekilde ona baktım. "Ne yapıyorsun Laura?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, eli ön kolumun altından ayrılmıyordu.

"Neden Megan'ı soruyorsun? Neden bana öyle bakıyorsun?" Tanıdığım bir bakıştı ama hoş karşılanmayan bir bakıştı. Burada değil. Bu şekilde değil. Gün ışığında inkar ettiğinde değil. Bunu yaparken kalbimi kırdığında değil.

"Sana değer veriyorum, Nick. Seni incitecek bir şey yapmayı asla istemem..." Elini geri çekti, yüzü avucunun içine girdi. "Her şey çok berbat durumda." Kelimeleri fısıldarken sesi çatallaştı.

Omzuna dokundum ve bana baktı, gözlerinde bir miktar yaş vardı. "Ne oldu-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayak parmaklarının üzerine kalktı, elleri yüzümü kavradı ve dudakları dudaklarımla buluştu. Vücudum önce sıcaklıkla doldu, sonra da ateşle, sanki bir kibrit çakmış gibi içimi yaktı. Çırpınan dalgaların ve esen rüzgârın sesi bir girdap yaratmıştı, sadece ikimize yer vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka kimse yoktu. Zaman yok olmuştu.

Kollarını bana daha fazla doladı ve ben de onu içime çekerek duygu yüklü bir inilti çıkardım. Bu anın tekrar gelmesini ne kadar beklemiştim? Ne kadar zamandır gelmesini umuyordum?

Geri adım attı ve ben de onu palmiye ağacına doğru ittim, ellerim gömleğinin altından kayıyordu. Avuçlarımın altındaki teninin sıcaklığı vücudumda şimşekler çaktırdı.

Bunların herhangi biri gerçek miydi? Gerçekten oluyor muydu? Parmakları saçlarımda geziniyor, dudaklarımı ısırırken şakacı bir şekilde saçlarımı çekiştiriyordu. Aramızda keşfedilmemiş çok fazla tutku, söylenmemiş çok fazla şey vardı. Elleri saçıma gitti.

ve kalbim göğsümde dörtnala koşmaya başladı. Geri dönüşü yoktu.

Bu oluyordu. Bacakları bana sarılırken onu ağaca doğru kaldırdım. Sonsuza dek sürmesini istedim. Bu anın hayatımın geri kalanını nasıl geçirdiğimi göstermesini istiyordum. Yeterince hızlı ya da yavaş hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum.

Kötüydü ama çok iyiydi.

Olmaması gerekiyordu ama bunu durdurmak için

ölürdüm. Onu seviyordum.

Onu hep sevmiştim.

Elleri sırtımı kavradı ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. O anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ondan başka

bir şey yok.

Ben.

İkimiz. Birlikte hareket ediyoruz. Bedenlerimiz bir bütün haline geliyor; aramızdaki yılların aşkı, arzusu ve tutkusu şekilleniyor.

Ve sonra, dakikalar sonra ve çok yakında, sona erdi. Birbirimizden ayrıldık, nefes nefese kalmıştık, tenimiz terden kayganlaşmıştı.

Bir bardak soğuk su gibi, benden uzaklaştı ve çıkardığım şortu çekti. Kendi pantolonumu düzelttim, ne söyleyeceğimi düşünürken hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Ne yapacağımı. Yaptığımız şeyin gerçekliği yüzünden okunuyordu. Aramızdaki sessizlikte söylenen çok şey vardı.

Bir elini dudaklarına götürerek bir adım geri çekildi. "Aman Tanrım. Ne yaptık biz? Çok özür dilerim, Nick..."

Eline uzandım ama elimi geri çekti. "*Üzgün müsün?* Hayır. Olma. Konuşmalıyız-"

Ben cümlemi tamamlayamadan gözleri daha fazla yaşla doldu ve başını salladı. "Yapamam. Üzgünüm. Gitmek zorundayım. Üzgünüm." Benden uzaklaştı, kaçarken arkasından kumlar uçuştu, karanlıkta kayboldu, kumun üzerinde sadece ay ışığının bir parıltısı vardı ve sonra gitmişti. Yağmur daha hızlı, daha sert yağmaya başladı. Sanki sadece bizim için durmuştu.

İçimi çektim, ellerimi dudaklarıma götürdüm. Uyanık olduğumdan bile emin miydim? Bu gerçekten olmuş muydu? Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi okyanusa atmayı düşündüm. Bırakın soğuk su bildiklerimi doğrulasın - uzun zamandır istediğim şeyi elde etmiştim. Ve bu her şeyi mahvetmiş olabilirdi.

Bunun yerine, kafam çok karışık bir şekilde iç çektim ve kulübeme doğru yürümeye başladım. Peşinden gitmeli, onu benimle konuşmaya zorlamalıydım. Ama söyleyecek ne vardı ki? Ya söyleyeceği her şey canımı daha da yakacaksa?

Başımı salladım, kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Kulübenin merdivenlerine ulaşıp yukarı baktığımda donup kaldım.

Hayır.

Gözlerimi kıstım ama kapıda gördüğüm beyaz ışık -sarı saçlar- kaybolmuştu. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı, neye inanacağımı ya da ne düşüneceğimi bilemeden kum kaplı merdivenleri hızla çıktım. Bu mümkün değildi. Olamazdı. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Kapıya ulaştığımda derin bir nefes aldım, bir, iki, üç diye saydım ve kapıyı kaydırarak açtım. Sürgülü cam kapı hatırladığımdan daha ağırdı ve Megan'ın hâlâ yatakta olduğunu fark edince bir iç çektim. Çarşaf onun düzenli nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyordu. Hayal etmiştim. Onu hayal etmiştim. Kapıda değildi. Beni izliyordu. Laura'nın kaçışını izlemiyordu. Uyuyordu. Güvendeydim. Artık masum değil, artık sadık değil, ama güvendeydim.

Olanların ağırlığı üzerime çökerken yutkundum. Neredeyse kaybetmek üzere olduğum şeyin ağırlığı. Yavaşça yatağa doğru ilerledim, sabit adımlar attım. Nefeslerim çok gürültülüydü, perişan ve bitkin çıkıyordu. Çarşafı yavaşça kaldırdım, her seferinde bir santim, sonra kendimi onun yanına bıraktım, her hareketi hesaplanmış ve düşünülmüştü. Onu uyandıracak olan bu muydu? Sonunda çarşafın üzerimi örtmesine izin verdim, ses çıkarmasını dinlerken boğazımdan bir nefes daha kaçtı.

Hareket etseydi, özür
dilerdim. Eğer görseydi,
yalvarırdım.

Eğer bir mucize eseri hâlâ uyuyorsa, çok şanslıydım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANDY

Bana ne kadar kızgın olabilirdi ki? Bu kadar yanlış olan ne yapmıştım? Sahil boyunca yürüdüm, bacaklarım serin suyla ıslanmıştı.

gelgitten. Her neredeyse, benden kaçıyordu. Bu çok açıktı. Bu yüzden benim hatam olmalıydı. Söylediğim bir şey. Yaptığım bir şey. Kadınların benim hakkımda söylediği bir şey.

Bana zarar vermek için bunu yapmaları mümkün müydü? Buna inanmak istemedim. Beni kızdırmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, beni önemsediklerine inanmak zorundaydım. Özellikle Laura ve Natasha, gerçi Megan'ın da grubumuzda hoş karşılandığını hissetmesi için her zaman elimden geleni yapmıştım.

Neden aynısını benim için yapmıyorlardı? Neden Emily'den hoşlanmadılar?

Bir yağmur damlası yüzüme çarptığında elimi yüzüme sildim. Rüzgâr hızlanmış, kıyafetlerimi çılgınca savuruyordu. Her neredeyse, eve dönmesi gerekiyordu. Endişelenmeye başlamıştım. Dinlenme merkezi arasında gidip geliyor, spayı, kütüphaneyi, tiyatroyu, spor salonunu, mutfağı kontrol ediyor ve sonra kulübemize geri dönüyordum.

Manu bana ormanın geceleri yolu göremediğimiz için yürümek için çok tehlikeli olduğunu söylemişti ama yakında ortaya çıkmazsa oraya gidecektim. Onu bırakamazdım. Bırakamazdım. Her ne yaptıysam, bunu telafi edecektim.

Uzaktan bir ses duydum ve sola baktım. Palmiye ağaçlarının yanında hareket eden birinin şekli dikkatimi çekti. Dondum kaldım, dikkatle izliyor ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. *Kim o?* "Em-" Emily olmadığını fark ettiğimde durdum. Ama bir kadın vardı.

Palmiye ağaçlarının arasında ilk gördüğümden farklı bir beyazlığın parıltısını görebiliyordum. İki kişi. *Bu da ne...?* Sesini rüzgârda duydum, diğer tüm sesleri bastıracak kadar hızlı esmediği zamanlarda. *O ne-*

İzlerimde durdum, bir adım daha yürümeyi reddettim. Bu mümkün değildi.

Hayır.

Nick'in elleri Laura'nın bacaklarına dolanmış, sırtını bir ağaca dayamış halde onu tutuyordu. Gözlerimi kıstım, yanlış gördüğümden emindim ama ay ışığında bile kucaklaşmayı görebiliyordum. Öpüşmeyi. Kadının başı sola, adamınki sağa dönüktü. Biraz daha incelediğimde, kumun üzerine yığılmış giysileri fark ettim.

Hayır.

Kalbim sıkışıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Brad'e nasıl söyleyebilirdim ki? Nick bana nasıl yalan söyleyebilirdi? Bu nasıl olabilirdi?

Keskin bir nefes alıp uzaklaştım, onları durdurmak istemek, görüntüyü hemen aklımdan çıkarmak istemek ve onlar beni görmeden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istemek arasında kaldım. Durumun stresi kalbimi küt küt attırıyordu. Öfkeliydim, kafam karışmıştı. Bildiğimi sandığım her şey sorgulanmaya başlanmıştı. Nick daha birkaç saat önce bana Laura'yı unuttuğunu söylemişti, o halde neden yalan söylesin? Ve bu yalanın dünyasını yıkacağını bile bile Brad'in yüzüne nasıl bakabiliyordu?

Suya doğru bir adım daha attım. Bir şeyler söylemeli, onlarla yüzleşmeliydim ama söyleyecek ne vardı ki?

Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama önce kime

gitmeliydim? Nick'e mi, yine yalan söylemesi için?

Laura, gerçeği istemek için mi?

Brad, en iyi arkadaşım olduğu için mi?

Nefesimi tutamıyordum, başım imkânsız seçeneklerle çarpıyordu, ilerliyordum, kıyı boyunca yürüyordum ve ilerlerken kumları tekmeliyordum. Buraya gelmek bir hataydı. Bu insanları getirmek. Emily ve ben ayrı düşüyorduk, şimdi de bu mu? Şimdi de en iyi arkadaşımın kalbini mi kıracaktım? Tatilin bitmesini beklemeli miydim? Şimdi bir şey söylemek herkes için geziyi mahvederdi. Ama beklemek benim için mahvederdi. Brad'e hiçbir konuda yalan söylememiştim ve şimdi de söylemek istemiyordum.

Rüzgâr yeniden hızlanıp yeni yağmur damlacıkları yüzüme çarptığında, kulübelerin yanında hareket eden birini gördüm. Birkaç metre ötede ve

Karanlıktı, onları seçemiyordum ama Nick'in kulübesinin olduğu yerden geçerken koşanın Laura olduğunu biliyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Yalan söylediğini bildiğimi bilmeliydi.

Hızımı artırarak ona doğru hızla ilerledim. "Hey!" diye bağırdım, sesimi alçak tutarak. Kimseyi uyandırmak istemiyordum ama rüzgârın ve suyun gürültüsünden beni duyamazdı. Daha hızlı hareket ettim ama onu kaybetmiştim; kulübelerin gölgelerine saklanmıştı. Belki de içerideki güvenliğe.

Beni görmüş müydü? Biliyor muydu? Bu yüzden mi ayrılmışlardı? Nick'i aramak için etrafımda döndüm. Eğer gördüklerimi bilselerdi, ne yaparlardı? Dönerken suyun içinde bir şey gözüme çarptı.

Suda hareket eden bir şey var.

Hayır, hareket etmiyor.

Yüzüyor.

Yutkundum, yaklaştım. Balık mıydı? Çok büyüktü.

Karanlık kütle bana doğru süzülüyordu, beyaz dalgalarla dolu bir denizde yansımasız bir yumru gibiydi, gelgitle birlikte yükselip alçalıyordu.

İlerlerken boğazım düğümlendi, suyun önce ayak bileklerime sonra dizlerime değmesine izin verdim.

Hayır.

Yaklaştıkça belirginleşti. Ona doğru uzandım, bir zamanlar başının üstünde görmekten hoşlandığım saçlarına dokundum. Kucağımda yatarken oynadığım saçlarına. Kolunu kavradım, arabada tuttuğum eline baktım. Etrafımdaki hava sanki jöleye dönüşmüş gibiydi, sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Görüşüm bulanıklaştı, düşüncelerim karmakarışık oldu. Onu kendime doğru çekerken boğazımdan çıkan çığlıklar hayvan gibiydi. Onu ters çevirip ay ışığında yüzüne baktım.

Hayır.

"Emily, *lütfen,* hayır. Hayır. *Emily?*" Yüzünü okşadım, onu salladım. Sürekli hareket eden suyun içinde dudaklarımı onunkilere bastırmaya çalışıyordum. Onu kıyıya sürüklerken boğazımdan bir çığlık daha kaçtı, bedenim titriyor, akıntıya, dalgalara ve etrafımda ve içimde büyüyen fırtınaya karşı savaşıyordu. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Bu bir kâbusun gerçekleşmesiydi. Bu mümkün değildi. Hareket edemiyorduk. Onu kurtaramazdım. Kendimi kurtaramazdım.

Bu mümkün değildi. Bırakmak istedim. Onunla birlikte denize açılmak.

Hayır. Vazgeçemezdim. Hâlâ bir şansım vardı.

"Emily!" Çığlık attım, okyanusun sesi sesimi bir sünger gibi emiyordu.

Kimse beni duyamazdı.

Kimse beni göremezdi.

Kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Kimse dünyanın sona erdiğini

bilmiyordu. *"Emily!"*

Lütfen, Tanrım, hayır. Pek dindar biri değildim ama o anda dua ettim. Hayal bile edemeyeceğim kadar çok dua ettim. Göğsümden çığlıklar koptu, içimi hıçkırıklar kapladı, su yüzümü tokatladı. Onun kurtulması için yalvarırken ağzım deniz suyuyla dolmuştu. Tüm bunların bir kabus olması için.

Onu geri

getirin.

Onun hayatını

kurtar.

Onu benden alma. Her

şeyi yaparım.

Dua ettim, ağladım, akıntıyla savaştım, ittim ve onun soğuk ağzına nefes verdim. Yapmayı bildiğim her şeyi yaptım. Onun için kendim için savaştığımdan daha çok savaştım.

Okyanus yüzüme bir tokat daha vurdu, neredeyse onu kollarımdan koparacaktım ama can havliyle ona sarıldım.

Sonunda, fark etmedi.

Kıyıya ulaştığımda çoktan ölmüştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

NATASHA

I Bütün gece dönüp durmuştum ama o anda tüm olanları düşünerek uyanık yatıyordum. Hem grup arasında, hem de Jaren ve benim aramda. İçinde bulunduğumuz duruma bizi ne getirmişti? Yıllar boyunca çok fazla kavga hatırladım, uzun vadede önemli olmayan şeyler için yapılan tartışmalar. Benim bile anlamadığım şeyler yüzünden bağıra çağıra kavgalar.

Artık hatırlamıyorum.

Emily'nin spa'da söyledikleri beni gerçekten etkiledi. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Elbette arkadaşlarım Jaren ve benim sorunlarımız olduğunu biliyordu ama onlar sürekli etrafımızdaydı ve gerçeklerimizi biliyorlardı. Emily bir yabancıydı. Hiçbir şey bilmiyordu ama yine de sorulmadan asla gönüllü olmayacağım bir şeyi biliyordu. Hem ona neden anlatmıştım ki?

Ya konuyu Jaren'a açarsa?

Son zamanlarda Brad'e nasıl baktığını hayal ettiğimde içimi mide bulandırıcı bir his kapladı - Brad, mutlu bir evliliği olan bir adam.

Ya Jaren'la yaşadığımız sorunları bildiği için onun peşinden gitmeye kalkarsa? Bunu kabul edemezdim.

Umursamamalıydım. Ama umursadım.

Kulübenin dışında rüzgâr uğulduyordu. Yağmur çatıya ve pencerelere vuruyordu. Sürgülü cam kapı kapalıydı ama tavan vantilatörü olsa bile açık pencereler yağmurun içeri dolmasına izin vermek dışında dışarıdaki ısı için hiçbir şey yapmıyordu. Kapatmak için ayağa kalktım ama bunu yapmaktan korkuyordum. Terden sırılsıklam olmuştum, aklım evliliğimle ilgili stres, Emily ile ilgili stres ve serinlemek için okyanusa koşma olasılığı arasında gidip geliyordu. En sıcak ortamlarda bile çarşaf ve battaniye altında uyumakta ısrarcı olan kocam hâlâ yataktaydı,

huzur içinde uyuyordum. Sabaha kadar yatağımızın ter gölüne döneceğinden emindim.

Rüzgâr yeniden uğuldamaya başladı, ama bu kez sesi neredeyse insan sesine benziyordu.

Hayır.

İnsandı. Birisi çığlık atıyordu.

Masamın üzerindeki başucu lambasını yaktım ve aceleyle odanın karşısına geçtim.

Jaren bir eliyle gözlerini kapatarak yuvarlandı. "Sen ne-"

"Bir sorun var."

Ses kesildi ama ne duyduğumu biliyordum. Sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm ve kaydırarak açtım, birden kapılarda kilit olmadığını fark ettim ve bir şeyler ters giderse ne yapacağımızı merak ettim.

Jaren o sırada yatakta doğrulup oturuyordu, bir gözü hâlâ kapalıydı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Birisi-"

İşte yine oldu. Bir acı çığlığı, bir ıstırap çığlığı. Birisi yaralanmıştı. Sesle yataktan fırlayan Jaren'a baktım.

"Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, rüzgâr etrafımda savruluyor, terim tenimde kururken beni serinletiyordu. Karanlıkta ve fırtınada hiçbir şey seçemiyordum. "Ayakkabılarını giy." O da benim gibi ayakkabılarına uzandı, kapıdan çıkıp kumlara doğru koşarken üzerine bir tişört geçirdi. Kumsal karanlıktı; gürültüden başka kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Jaren önümde ilerledi, kükreyen okyanusa doğru ilerlerken beni arkasında tutmak için elini uzattı. Yağmur üzerimize yağıyor, görüşümüzü bulanıklaştırıyor, tenimizi yakıyor ve bizi olduğumuzdan daha da fazla ıslatıyordu. "Bu taraftan mı geldi, *bu* da *ne*?" Dümdüz ileriyi işaret etti ve ben de etrafından dolaşarak neye baktığını görmeye çalıştım. Yağmurdan korunmak için bir elimi gözlerimin üzerine koydum.

Hayır.

"Andy," dedik aynı anda, damarlarıma korku dolmuştu. Başka bir şey söylemeden, bacaklarımızın yoğun kumda hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşmaya başladık. Yüzüstü yatıyordu, gelgit yayılmış bedenini tokatlıyordu ama hareket etmiyordu. Yaklaştıkça sessiz hıçkırıklarını duyabiliyordum, sesi boğuklaşıyordu. Ne kadar zamandır oradaydı?

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye hıçkırdı, biz yaklaşırken bile başını kaldırmadı, gölgelerimiz onun üzerine düştü.

"Andy?" Jaren bağırdı. "Neler oluyor?"

Ona ulaştığımızda kanım dondu ve ne gördüğümü anladım. Kumun akıp gittiğini ve karanlık, gölgeli yarıklar oluşturduğunu düşündüğüm yerler aslında saç telleriydi. Koyu renk saçlar. Andy kumda yüzüstü yatmıyordu, birinin üstünde yatıyordu.

İnanılmaz derecede ölü görünen birinin üzerinde yatıyordu.

Andy ayağa kalktığında, Emily'nin vücudu buruşmuştu. Ay ışığında bile bunu anlayabiliyordum. Başı sola doğru bükülmüştü, kalçaları ve bacakları sağa dönüktü. Esnek biri için bile bu pozisyon rahat görünmüyordu. Yağmur yüzünü tokatlıyordu ama ne hareket ediyor ne de bundan rahatsız olmuş görünüyordu. İnanılmaz derecede solgundu, hatta her zamankinden daha solgundu ve eğer görebileceğimiz kadar ışık olsaydı dudaklarının mavi olacağını tahmin edebiliyordum. Ne olduğunu biliyordum ama yine de beynim kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Jaren hemen harekete geçerek eğildi ve cesedi yakaladı. "Andy, yürü." Onu kıyıya doğru sürükledi, ayakları kayan kumlar ve şiddetli fırtına arasında geriye doğru ilerlemeye çabalıyordu. "Haydi." İçini çekti, ağzından ağır ağır nefes alıyordu. "Yardım et bana."

Andy dehşet içinde olanları izliyor ama kıpırdamıyordu. Önlerinde koştum, kollarından birinin altından tuttum ve Jaren'ın onu kuru kuma taşımasına yardım ettim. Akıntıdan uzaklaştığında onu nazikçe yere yatırdık ve vücudunu düzelttik. Ben Andy'yi yanımıza getirmek için acele ederken Jaren onun üzerine eğildi ve kulağını onun dudaklarına dayadı.

Kolunu omzuma atarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Okyanusun dilinden uzakta, güvenli bir yere doğru ilerlerken, bana verilen az miktardaki ışıkta elimden geldiğince yaralarını kontrol ettim. Tamamen sırılsıklam olmuştu, elleri budanmıştı. Okyanustan mı yoksa yağmurdan mı olmuştu? Kuru kuma ulaştığımızda, yirmi yıldır ders almadığı kalp masajını yorulmak bilmeden yapmaya çalışan Jaren'dan sadece birkaç adım ötede durarak bir elimi başına koydum ve saçlarını geriye doğru taradım. Şaşırtıcı bir şekilde hatırlıyor gibiydi, üniversitede cankurtaranlık eğitimi aldığı yıllar işe yaramıştı.

Göğsüne ritmik bir şekilde vurmasını, birkaç pompada bir ağzına nefes üflemek için duraklamasını sessizce izledik. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

-Andy'ye ne olduğunu sormak, yardım çağırmak istiyordum ama korkudan donup kalmıştım.

Ne olduğunu bilmek istiyor muydum? Andy korkunç bir şey mi yaptı?

Bunu nasıl düşünebildim?

Birkaç dakika sonra Jaren durdu, başı öne eğik, kolları iki yanına düşmüştü. Yağmur saçlarından kumun üzerine damlıyordu. "O..." Sustum. Bunu söylemek çok zordu. Ayrıca, cevabı zaten biliyordum.

Bana bakmadan başını salladı. "O gitti. Üzgünüm, Andy."

Andy'den bir çığlık yükseldi ve benim şokla geriye sıçramama neden oldu. Benden uzaklaştı ve kızın cesedinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "O olamaz... hayır. Olamaz." Göğsüne vuruyor ve ağzına defalarca üflüyordu, Jaren'ın yaptıklarını taklit ediyordu, ama hepsini yanlış yapıyordu.

"Andy..." Onu durdurmak için eğildim. Jaren vücuduna doğru eğilerek onu durmaya zorladı. Onu koruyordu.

"Onun vücuduna daha da fazla zarar vereceksin," diye bağırdı Jaren. "Ona yardım etmiyorsun, Andy. Ona yardım edemezsin." Ses tonu güçlüydü, emrediyordu. "Durmak zorundasın. Yardım çağırmalıyız, Manu'yu, polisi çağırmalıyız. Artık onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Üzgünüm. O öldü."

Andy Jaren'ın kollarına karşı koymayı bıraktı, sessizce hıçkırırken omuzları düştü.

"Andy, ne oldu?" Dizlerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çekerek sordum. Başını sertçe omzuma yasladı ve sessiz kaldı. "Andy, konuş bizimle. Ne oldu?" Saçlarını okşayarak sordum. Cevaplara ihtiyacım vardı. İnsanlar sorduğunda ne diyeceğimi bilmem gerekiyordu. "Gidip yardım getirmeliyiz." Bana bakması için başını kaldırdım. "Bunu yapmadan önce bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Yüzü inançsızlıkla buruştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Andy, seni koruyacağımızı biliyorsun," dedi Jaren ve sonunda beni desteklediği için çok minnettardım. "Polisi işe karıştırmadan önce bir şey bilmemiz gerekirse, bize söyleyebilirsin."

Geri çekildi. "Ne yapıyorsun*? Bunu ben yapmadım.* Bunu benim yapmadığımı biliyorsun."

"Tabii ki hayır," dedim, onu kendime çekmeye çalışarak. "Tabii ki hayır." Aptalca bir düşünceydi ama oradaydı. *Her zaman kocadır.* Bu durumda erkek arkadaş.

Andy hıçkırıklarına yenik düşerek Emily'nin üzerine yığılırken Jaren'a,

"Git yardım getir," diye fısıldadım. "Ben onunla kalacağım."

Jaren hareket etmeye başladı ama durdu, çenesi gerilmişti. "Bırak ben kalayım. Sen git." "I-" Benim için endişeleniyor muydu? Işık vurdu, gökyüzünü aydınlattı

Bir an için uzaktan gök gürültüsü duydum.

"Tartışmayın," dedi. "Git." Ayağa kalktığımda ekledi, "Nick'i ya da Brad'i uyandır. Gece vakti sahilde tek başına yürümeni istemiyorum. Özellikle de bu fırtınada."

Başımı salladım, sözleri karşısında korku iliklerime kadar işledi. Tehlikede miydim? Hepimiz tehlikede miydik?

Emily'e ne oldu?

Geri kalanımıza ne olacaktı?

YİRMİNCİ BÖLÜM

LAURA

"W*Kalk," diye* seslendi bir ses. Birisi uykumda beni sarsıyordu. "Laura, kalk."

Gözlerimi açtım. *Kızlara bir şey olmuş.*

Brad bana bakıyordu, yatağın benim tarafımda duruyordu, yüz ifadesini endişe kaplamıştı. "Ayağa kalk." *O biliyor.* Eve geldiğimde kıyafetlerimi değiştirmiş, tüm kanıtları saklamıştım. Nereden bilebilirdi ki? Belki de her şeye rağmen kızlardı.

"Sorun ne? Ne oldu?" Doğruldum, örtüyü üstümden attım ve telefonumu ararken orada olmadığını fark ettim.

"Dışarıda bir şeyler oluyor. Ayakkabılarını giy." Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü, çoktan giyinmişti. Pencerelerin yanındaki yerler sırılsıklamdı ve ilk kez yağmurun çatımıza vururken çıkardığı sesleri fark ettim. Hâlâ fırtına vardı. Eve geldiğim zamankinden daha şiddetli. Ne zamandır uyuyordum? Saate baktım. Bir saatten fazla olamazdı ama yine de sanki günlerdir uyuyormuşum gibi geliyordu. Pencerelere doğru ilerledim, onları hızla kapattım ve ellerimi giysilerimin üzerinde kuruladım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Yatağın kenarından parmak arası terliklerimi aldım ve saçlarımın neden ıslak olduğunu sorgulamayacağını umarak onları giydim. Gece boyunca uyuyacağımıza, saçlarımın sabaha kadar kuruyacağına inandığım için kendime lanet ettim. Aklımda o kadar çok şey varken bile saçlarımı topuz falan yapmalıydım. Kalın telli saçlarım ıslandığında saatlerce su tutuyordu. Eğer sorarsa, nasıl bir bahanem olabilirdi ki? Yürüyüşe mi çıkmıştım? Gece yarısı duş mu almıştım?

Açık sürgülü cam kapıdan dışarı bakıyordu, yüzündeki endişe beni gerçeğe döndürdü. Kendi paniğimden daha önemli şeyler vardı. "Ne oldu? Bir şey görüyor musun?"

"Natasha dışarıda Nick'le konuşuyor. Üzgün görünüyorlar." Kapıyı sonuna kadar açtığında kanım dondu ve hızla ileri atıldım.

Hayır.

"Brad, bekle!" Hızla hareket ettim, kocamın her ne keşfedecekse keşfetmesini engellemeye çalışıyordum - çok fazla olasılık vardı. Natasha öğrenmiş miydi? Nick ona söylemiş miydi? "Brad, dur! Lütfen dur! Bekle!"

Yine de durmadı. Beklemedi. Ne kapıya ulaştığımda, ne de verandadan aceleyle indiğimde, parmak arası terliklerim kuma ulaştığımda beni yavaşlattı. Ayak uydurmaya çalıştıkça yağmur yüzümü tokatlıyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Eğilip ayakkabılarımı çıkardım, verandaya geri attım ve aceleyle arkasından koştum. "Brad!" Andy ve Emily'nin yan odada uyuyor olmaları gerektiği gerçeğini umursamadan bağırdım.

Natasha ve Nick fırtınadan habersiz derin bir sohbete dalmışlardı ve Megan'ın Nick'in yanında durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde ekşi bir ifade vardı. Neler oluyordu? Ne biliyorlardı ki?

Brad benden önce onlara ulaştı ve ben hızlansam mı yoksa yavaşlasam mı diye düşündüm. Yaklaştıkça Natasha'nın yüzündeki perişan ifadeyi fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum. Gruba ulaşır ulaşmaz onu kucakladım ve cevap bekleme zahmetine girmeden sordum. Hiç ağlamazdı, hiç endişelenmezdi, yani üzgünse bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Nick'in yüz ifadesi duygulardan arınmış, saçlarından ve giysilerinden yağmur damlaları süzülüyordu. Megan hasta olacakmış gibi görünüyordu. Natasha kollarını bana doladı ve onun titrediğini, üzüntüden titrediğini fark ettim.

"Ne oldu?" Nick'e bakarak tekrar sordum.

Başını sallayarak yutkundu.

Neden kimse bana cevap vermiyordu?

Brad sonunda boğazını temizledi ve Natasha kollarını bana dolamış olmasaydı beni dizlerimin üzerine çökertecek sözleri söyledi.

"Bu Emily. O öldü."

Kollarım omuzlarından düştü, bedenim de aniden titremeye başladı, sanki kontrolüm yokmuş gibi. Dizlerim o kadar güçsüzdü ki

her an çökebilir. "Ne demek *öldü?*"

Natasha benden uzaklaştı, suyu temizlemek için elini yüzüne sildi ama pek bir etkisi olmadı. "O boğuldu, Laura." Öfkeden kudurmuş gibi çırpınan denizi işaret etti. "Jaren aşağıda Andy'yle birlikte. Şu anda bize gerçekten ihtiyacı var ama Manu'yu almam gerekiyor. Polisi aramalıyız. Durum kötü. Andy'nin durumu iyi değil."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, tutarlı düşünceler üretemiyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyoruz," dedi Natasha. "Andy konuşmuyor. Sadece ağlıyor, çığlık atıyor... Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Çığlık attığını duyduk. Bizi uyandıran da bu oldu. Jaren beni Manu'yu almam için gönderdi ama benimle birlikte oraya gelmesi için birini uyandırmamı istedi. Nick dışarı çıktığında ben de buraya geliyordum."

"Çığlıkları ben de duydum," diye açıkladı Nick. "Natasha'yla karşılaştığımda neler olduğuna bakmaya geliyordum."

"Biz de seni uyandırmaya geliyorduk," dedi Natasha.

"Bu korkunç," diye bağırdı Megan, gözyaşları yanaklarında yağmurla karışıyordu. "Zavallı Andy."

Nick bana bakmadan, "Gidip Manu'yu getirebilirim," dedi. "Siz hanımlar sahilde yalnız olmamalısınız. Aşağı inin ve Andy'ye göz kulak olun, tamam mı?" Megan'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Elbette, Nicky. Dikkatli ol." Öne doğru eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu ve ben de kimsenin bu ani tepkiyi fark etmemesini umarak derin bir nefes aldım.

"Seninle gelmemi ister misin?" Brad sordu ve göğsüm sıkıştı. *Hayır. Söyle*

Hayır.

Nick çok hızlı bir şekilde, "Hayır," dedi. En azından aynı fikirdeydik. Bu konuda. "Ben iyiyim. Kızlara iyi bak." Bana kısa bir süre baktı, arkasını dönüp kumda aceleyle ilerlemeden önce hızlıca başını salladı.

Birlikte okyanusun kenarına doğru ilerledik, Andy ve Jaren'ın Emily'nin cansız bedeninin üzerinde karşılıklı oturduklarını görebiliyordum. Etraflarında şiddetli bir yağmur yağıyordu ama kendilerini yağmurdan korumak için hiçbir hareket yapmadılar.

Bu nasıl oldu? Bir rüya gibiydi. Bir kabus. İmkansız bir trajedi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gözlerimden yaşlar süzülürken nefesimi tutamıyordum.

Bu noktaya nasıl gelmiştik?

Nasıl bu kadar çok şey bu kadar çabuk değişmişti? Andy bundan kurtulabilecek miydi?

Kollarımı Natasha'nın ve Megan'ın kollarına doladım, hem onları rahatlatmak hem de kendime destek olmak için. Daha fazla yaklaşabileceğimden emin değildim. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Jaren sessizce oturup Andy'nin yas tutmasına izin verdi. Bu beni mahvetmeye yetti.

Yaklaştığımızda Megan kolunu çözdü, Andy'nin oturduğu yere doğru yürürken yüksek sesle ağlıyordu. Omzuna dokundu ve Andy ona baktı, sadece onun kadar huzurlu birinin verebileceği bir şey arıyordu. Kadın onun elini tuttu. "Ah, Andy." Andy onun kollarına düştü, yüzü en az onunki kadar acı içindeydi. Birlikte ağladılar, Megan onun başını okşadı ve kulağına usulca fısıldadı. O anda Megan için minnettar oldum. Her zamankinden daha fazla minnettardım. O gece umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz sıcak bir enerjiydi. Görünüşe göre geriye kalan tek sıcak şeydi.

Nick'le olanları -onun dostluğuna ve evliliğime en kötü şekilde ihanet ettiğim gerçeğini- bu gece için aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Sessizce oturduk. Natasha ve ben birbirimize tutunarak sabit durmamızı ve *ayakta* kalmamızı sağlarken Brad de Jaren'ın yanına oturdu. Ondan sonra kimse kımıldamadı. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Hasta olacakmışım gibi hissediyordum. Belki de bayılacaktım. Belki de ikisi birden.

"Ne oldu?" Megan bir ara gözyaşları arasında Andy'ye sordu.

Andy'nin verecek bir cevabı yok gibiydi.

Hiçbirimiz yapmadık.

Nick, Manu'yla birlikte yeniden ortaya çıkana kadar dakikalar -belki saatler, belki de ömürler- geçti. Manu'nun üzerinde beyaz bir uyku pantolonu ve pantolonundan farklı tonda, kısa kollu, büyük boy keten bir gömlek vardı. Kısa saçlarının bir ucu kulağının yanında dikiliyordu ve camlarına su yapışmış bir gözlük takmıştı.

O akşam bizim için ne bir selamlama ne de sıcak bir dilek vardı. Onun yerine yüzü ciddiydi. Sanki bir tehditmişiz gibi çıplak ayakları ve dikkatli gözleriyle bize dikkatlice yaklaştı.

Ona baktık. Tek ses okyanusun uğultusu, yağmurun kuma vuran şıpırtısı ve rüzgârın ıslığıydı. Manzaraya baktı, gözleri her birimizin arasında gidip geliyor, Emily'nin vücuduna takılıyordu

birkaç kez. Sonunda konuştu, sesi gecenin içinde ağır bir yük taşıyordu.

"Ne oldu?"

Nefesimi tutarak Andy'ye baktım.

"Onu buldum," dedi. Basit. Doğrudan. Onu bulmuş. Ama nerede bulmuş? Ve neden? Ve nasıl? Manu'nun bilmesi gereken cevaplar bunlardı... hepimizin bilmesi gereken cevaplar.

"Nerede?" diye sordu önce, sesi tamamen sakindi.

Andy okyanusa baktı. "Yüzüyordu. İlk başta bir insan olduğundan emin değildim. Ama onu arıyordum... Yüzerek çıktım. O... o çoktan gitmişti." Yüzen bedeninin görüntüsünü zihnimden zorla çıkardım.

"Onu kıyıya geri mi getirdin?" Manu sordu.

Andy başını salladı.

"Yüzmeye gittiğini biliyor muydunuz?"

Andy başını salladı. "Yemekten erken çıktı, kulübeye döneceğini söyledi ama oraya gittiğimde yoktu. O zamandan beri etrafta dolaşıp onu arıyorum. Sadece yürüyüşe çıktığını, kafasını boşalttığını sanıyordum."

Kanım dondu. Bunu bize neden söylememişti? Neden bizden onu aramasına yardım etmemizi istemedi? Sonra başka, daha yıkıcı bir düşünce aklıma geldi. Eğer onu aramak için dışarı çıktıysa, ne görmüştü?

"Hepiniz onu mu arıyordunuz?" Manu, gözlerindeki yağmuru silerek başını sallayan Nick'e baktı.

"Kayıp olduğunu yeni öğrendik."

"Andy, neden bize söylemedin?" Brad sordu. "Onu aramana yardım edebilirdik." Bunu söylemedi ama gerçek havada asılı duruyordu. Eğer aramana yardım edebilseydik, belki onu zamanında bulabilirdik. Belki hâlâ hayatta olurdu.

"Onunla yalnız konuşmak istedim. Üzgün olduğunu biliyordum ve sizin onu bulmanızın durumu daha da kötüleştireceğini düşündüm." Keskin, bitkin bir hıçkırığı içine çekti. "Yapacağını düşünmemiştim-düşünmemiştim-" Konuşmaya çalışmaktan vazgeçti, onun yerine başını avuçlarının arasına aldı.

"Polisi arayıp olanları anlatmamız gerekecek," dedi Manu, sesi asıktı. "Ama korkarım ki yaklaşan fırtına sırasındaki şiddetli rüzgâr telefon hatlarını koparmış. Böyle bir fırtınada adamlarımı yardım almaları için dışarı gönderemem. Başka seçeneğimiz yok. Fırtına geçene kadar beklemek zorundayız."

"Bu ne kadar sürecek?" Natasha sordu.

"Neredeyse tam ortasındayız," dedi ve rüzgâr onunla aynı fikirdeymiş gibi yükselirken sesini yükseltti. "Umarım sabaha kadar hava düzelmiş olur ama yine de telefonumuz olmayacak. Yardım almak için anakaraya bir ekip göndermem gerekecek."

"Polisin kanıt toplayabilmesi için onu bırakmalıyız," dedi Jaren. Andy onun elini tutarak, "Onu burada bırakamayız," dedi. "Onun gibi değil. Bu." Hayır. O haklıydı. Onu dışarıda, fırtınada, yalnız, ölü bırakma düşüncesi... bu sefer daha sert bir şekilde tekrar ağlamaya başlamam için yeterliydi. Ne yapacaktık ki?

"Hayır," diye kabul etti Manu. "Yapamayız. Her türlü kanıt yağmur ve okyanus tarafından sürüklenip gidecektir. Polis gelene kadar bazı personelin onu revire götürmesini sağlayacağım." Durakladı.

"Burada tehlikede miyiz, Manu?" Megan sordu. "Adada... başka insanlar da var mı? Emily'ye zarar verebilecek insanlar?"

Ellerini bel hizasında kavrayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Geceleri akıntılar çok güçlü olur. Belki de Emily fark etmedi ve yüzmeye karar verdi. Bu bir trajedi ama benim adamda korkmanızı istemiyorum. Burada sadece personelim, ben ve... yani sizler yaşadığınız için güvendesiniz." Rüzgâr tekrar uğuldadı ve ben de onun gücüyle bir adım öne çıktım. "Bu korkunç bir kazaydı ama tehlikede olduğunuzu sanmıyorum. Lütfen korkmayın."

Sözlerinin hiçbirimizi rahatlatmadığını biliyordum ve Andy'nin devam eden hıçkırıkları da bu teoriyi destekliyordu. Ne zaman ağladığını duysam ya da ona baksam daha çok ağlıyordum. Ne yapacaktık? Bu durumdan nasıl kurtulacaktı? "Andy," dedi Manu, fırtına ve Andy'nin çığlıkları arasında neredeyse çığlık atarak. "Onu revire götürmek için bizimle gelmek ister misin? Belki de ona biraz daha huzurlu bir yerde veda etmek istersin" - şimşek çaktı ve sözlerini böldü- "biraz daha huzurlu bir yerde."

Andy onun yanından ayrılmadan başını salladı ve Manu bize baktı. "Sanırım geri kalanınız içeri girmek, kurulanmak ve ısınmak istiyorsunuz. Lütfen kulübelerinize dönün."

Andy'ye baktım. Onu terk etmek istemiyordum, bu şekilde değil. Yalnız kalmamalıydı.

"Andy, kalmamızı ister misin?" Brad aklımı okuyarak sordu.

"Bizimle gel, Andy," dedi Nick. "İçeri girelim ve kurulanalım. Kendini hasta ederek yapabileceğin bir şey yok."

Andy başını salladı. "Lütfen git," diye bağırdı. "Onunla yalnız kalmak istiyorum."

Manu saygıyla iki adım geri çekildi. "Yardım etmeleri için personeli uyandıracağım."

Andy başını salladı, sonra Brad'e, sonra Megan'a, sonra da Nick'e baktı. Konuşurken gözleri benim üzerimdeydi. Orada bir karanlık vardı. Anlamadığım bir öfke. "Git artık. Şu anda sana ihtiyacım yok."

Sözcükler canımı yaktı, altlarındaki ses tonu daha da kötüydü. "Andy, lütfen, yardım etmek istiyoruz-"

"Git," dedi sertçe. Sonra yine fırtınanın içinden böğürdü. *"Git!"* Onun emriyle bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Grup beni takip etti ve sessizce kulübelerimize doğru yürüdük. Andy'nin neden özellikle bana bu kadar kızgın göründüğünü anlamaya çalışırken keder göğsümü parçaladı. Bu sadece benim hayal gücüm müydü? Çok gerçekçiydi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onu teselli etmek istiyordum ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek kelime etmeden kulübelerimize dağıldık ve Brad ile ben sürgülü cam kapının önünde durup karanlık geceye baktık, fırtına şiddetlendikçe gökyüzü şimşeklerle daha sık beyazlaşıyordu. Oradan Andy'yi göremiyorduk. Emily'nin bedeni de hayal gücümüzün bir ürünü olabilirdi, ama orada hâlâ var olduklarını biliyorduk. Görüşümüzün ulaştığı yerin ötesinde, arkadaşımız hayatının en büyük kalp kırıklığını yaşıyordu ve biz ona yardım etmek için tamamen güçsüzdük.

"Ne oldu?" Brad fısıldadı, nefesi kulağımdaydı.

Korkuyla başımı salladım, bir damla gözyaşımı daha silerken camdan karanlık geceye baktım. Andy'yi her düşündüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

Brad cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum. Bu kadar korkunç bir şeye nasıl cevap verebilirdik ki? Bu bir kaza olmalıydı, değil mi? Eğer değilse, bu birinin Emily'yi bilerek öldürdüğü anlamına gelirdi. Ve eğer durum buysa, bu da adadaki birinin katil olduğu anlamına geliyordu.

Bu da herhangi birimizin tehlikede olabileceği anlamına geliyordu. Sıradaki herhangi birimiz olabilirdik.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NICK

Ertesi gün garip ve ciddi bir karışım olarak başladı. Andy kahvaltıya gelmemişti ve hâlâ kimse ne diyeceğini tam olarak bilmiyordu. Megan bütün gece ağladı, ben uyuyamadım ve görünüşe bakılırsa sadece biz değildik. Gökyüzü bulutluydu ve fırtına dinmiş olsa da, fırtınanın gerçekleştiğine dair kanıtlar etrafımızdaydı - bir zamanlar tertemiz olan sahile yayılmış kalıntılar ve enkaz. İşçiler oradaydı, etrafı t e m i z l i y o r l a r d ı ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorlardı. Belki bizim de öyle yapacağımızı umuyorlardı ama biz yapamadım.

Beğenin ya da beğenmeyin -anlayın ya da anlamayın- her şey değişmişti.

Kahvaltı masasında sessizlik içinde oturduk ve düşündükçe sabah boyunca kimsenin konuşmadığını fark ettim. Yolculuğumuzun geri kalanı böyle mi geçecekti? Eğer öyleyse, eve gitmeyi tercih ederdim.

"Andy'yi kontrol edelim mi? Ya da Manu'ya dün gecenin nasıl geçtiğini soralım mı?" Yemeğimi yerken nihayet sessizliği bozarak sordum.

"Bırakın uyusun," dedi Natasha. "Tanrı biliyor ya, bunu fazlasıyla hak ediyor." "Sence polis buraya ne zaman gelir?" Laura sordu.

"Yakında," dedi Natasha. "Akşam yemeğine kadar sanırım. Muhtemelen yardım için çoktan bir tekne göndermişlerdir, değil mi?"

Omuz silktim ama bana bakmıyordu. Onun baktığı Brad başını salladı. "Bence de öyle."

"Belki de hepimiz eve gitmeliyiz," dedi Jaren, aklımdan geçenleri okurken nefes nefese kalarak. "Yani, şu anda hiçbirimizin tatil yapmak istediğini sanmıyorum. Andy'yi geri getirmeli ve bundan sonra ne yapacağını bulmasına yardımcı olmalıyız."

"Sırada ne *var*?" Megan sordu. "Ailesiyle iletişime geçmesi gerekiyor mu? Yoksa bunu polis mi yapacak?"

Kimse hemen cevap vermeyince "Bilmiyorum," dedim. "Hiçbirimizin bu işin nasıl yürüyeceğini bildiğini sanmıyorum. Tek yapabileceğimiz Andy'nin yanında olmak. Ve açıkçası ben Jaren'a katılıyorum. Eğer herkes öyleyse ben de gidebilirim."

Yavaşça, masanın etrafındaki tüm kafaların başını sallayışını izledim.

Brad sonunda masadan kalkarak, "Onu kontrol etmeye gidiyorum," dedi. Kahvaltısına hiç dokunulmamıştı. "Eğer uyuyorsa onu uyandırmayacağım, merak etme. Ama bütün gün tek başına yatmasına da izin vermeyeceğim. Onun yerinde olsaydım, uyumayacağımı söyleyebilirim."

Laura, "Ben de seninle geleceğim," diyerek ayağa kalkmaya başladı ama Brad elini uzattı.

"Hayır, sadece... onunla bir dakika yalnız kalmama izin ver, tamam mı?" Adam başını omzuna doğru eğdi ve kadın başını salladı.

O uzaklaşırken Natasha, "Zaten artık yemek yiyemem," dedi. "Üstümü değiştirmek için kulübeye dönüyorum." Ayağa kalkarken bir elini Jaren'in omzuna koydu. "Geliyor musun?"

Başını salladı ve ona katılmak için ayağa kalktı. Birlikte tabaklarına peçetelerini attılar ve masadan kalktılar. Megan dudaklarını büzdü, boğazını temizlemeden önce etrafına bakındı. "Sanırım ben de kulübemize döneceğim. Benimle gelir misin Nicky?"

Masada kalan tek kişi olan Laura'ya baktım ve çelişkiye düşmekten kendimi alamadım. Gözlerini tabağına dikmiş, düşüncelere dalmış gibi yavaşça çiğniyordu. "Evet, seninle orada buluşuruz, tamam mı? Manu'yla birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam," dedi Megan, o ana kadar bundan bahsetmediğim için hazırlıksız yakalanmıştı. Yani o ana kadar söylemediğim için. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Uzun sürmez." Ona el salladım, gitmeye devam etmesini beklerken kalbim umutla kabarıyordu. Neyse ki bir anlık duraksamadan sonra sandalyesini geriye itti.

"Tamam o zaman. Yakında görüşürüz." Laura'ya baktı ve başını eğerek onun görüş alanına girdi. "İyi misin? Kulübene kadar seninle yürümemi ister misin?"

Göğsüm sıkıştı. *Hayır.*

Laura ona küçük bir gülümseme vererek, "Sorun değil," dedi. "Ben biraz bekleyeceğim. İstemesem de bir şeyler yemem gerek."

Megan ikimizin arasına bakarak başını salladı. "Tamam..." Belli ki bizi birlikte bırakmaktan rahatsızdı ve ben de onunla birlikte gitmeliydim.

ama yapamadım. Bilmem gereken bir şey vardı. Dürüst olmak gerekirse, birkaç şey.

Sonunda içini çekti ve neredeyse ağır çekimde uzaklaştı. Onu takip etmemi istedi. Etmeliydim de. Bunun yerine kıpırdamadan durdum ve uzaklaşırken onu izledim. Aramızda yeterince mesafe olduğunda, benden iki koltuk aşağıda oturan Laura'ya döndüm. "Konuşmamız gerek."

Milyonlarca kilometre uzakta gibiydi ve bana baktığında, sanki hala orada olduğumu yeni fark ediyor gibiydi.

"Hm?" Kızın kaşları çatıldı. "Hayır, şu anda dün gece hakkında konuşamam Nick. Her şey olup biterken olmaz."

"Olan biten her şeyle *ilgili*."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu," dedim, kucağında topladığı ellerini işaret ederek, sinirli bir şekilde tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırıyordu. "Bunu sadece bir konuda stresli olduğunda yapıyorsun."

"Tabii ki stresliyim," diye alay etti. "Pek çok nedenden dolayı. Yaptığımız şey yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum. Suçluluk duygusuyla kıvranıyorum. Üstelik arkadaşlarımızdan biri daha yeni öldü, Nick. Neredeydin sen?"

"Bunu biliyorum. Benim de kendimi berbat hissettiğimi düşünmüyor musun?"

"Nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Alt dudağını çiğniyordu ve eğer durmazsa yakında kanamaya başlayacağından emindim.

"Laura, bana bak," diye yalvardım, ileri uzanıp çenesine dokundum. Sanki tenim fokur fokur kaynıyormuş gibi geri çekildi. "Lütfen beni dışlama. Senin için buradayım."

"Benim için burada olmana ihtiyacım yok. Büyük bir hata yaptık, muazzam. Her şey mahvoldu ve hepsi benim hatam. Seni suçlayamam bile. Bunu ben yaptım." Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu senin hatan değil." Sesimi alçalttım. "Ben de en az senin kadar durdurabilirdim. Ama yapmadık. Şimdi bununla başa çıkmak zorundayız."

"Tanrı aşkına, Nick. Şu anda daha önemli şeyler olduğunu düşünmüyor musun? Emily öldü!" diye haykırdı. Solgun teninde pembe lekeler oluşmaya başlamıştı. "Şu anda bunu yapamam."

"Sana bir şey yaptırmaya çalışmıyorum. Sadece seni kontrol etmek istedim. Hepimiz çok şeyle uğraşıyoruz. İyi olduğundan emin olmak istedim. Senin için endişeleniyorum."

"Nasıl iyi olabilirim ki?" Başını sallayarak gözlerini kapattı. "O kadar çok şey oluyor ki... Her şey üst üste yığılıyor ve- Nasıl olur da

Ben iyi miyim? *Sen* iyi misin?"

Hayal kırıklığı içinde nefesimi tuttum. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Ben sadece... benimle konuşabilirsin, anlıyor musun? Ben senin için buradayım."

"Andy'yi kontrol etmem gerekiyor," dedi sandalyesini masadan geriye iterek. İçgüdüsel olarak eline uzandım ve gözlerini ona dokunduğum yere dikti. Acaba o da benim hissettiğim elektriği hissetmiş miydi?

"Bana öyle dokunamazsın, Nick. Şimdi olmaz." Koruyucu ellerinden birini az önce avucumun olduğu yere koydu.

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Eğer dün geceyi unutmamı istiyorsan..." Cümleyi bitirmek için kendimi zor tuttum. Bu mümkün değildi. Benim için çok şey ifade ediyordu. Neden onun için bu kadar önemli görünmüyordu?

"Emily az önce öldü," diye ağladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Her seferinde sadece bir trajediyle başa çıkabilirim. Hayatımı, hayatlarımızı bir felakete dönüştürdüm.

-beklemek zorunda kalacak." Bunun üzerine yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülmeye başladı ve hıçkırıklara boğuldu, omuzları titriyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarıma düştü ve ben de onu sabit tuttum.

"Şşşt," diye fısıldadım, onu ileri geri sallayarak. "Özür dilerim. Bu kadar zorlandığını fark etmemiştim. Düşündüm ki... Yani, dün gece söylediklerinden dolayı... Ondan gerçekten hoşlanmadığını düşündüm." Bunu söylememeliydim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz içimden inledim. Söylenebilecek en kötü şeydi. Kollarımda gerildi.

"Ne diyorsun sen?"

"Yok bir şey, ben sadece... Andy'ye değer verdiğini biliyorum ve bu elbette trajik bir durum, ama Emily'nin kendisi, yani o bizim arkadaşımız değildi, değil mi? Daha dün gece bana onun tehlikeli olduğunu düşündüğünü söylemiştin." Neden hâlâ konuşuyordum? Saçmalamaya bir türlü son veremiyordum.

Benden uzaklaştığında gözleri beklenmedik bir öfkeyle açılmıştı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Dün gece onun hakkında söylediğim tüm o korkunç şeyleri hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Andy onu önemsiyordu, ondan hoşlansam da hoşlanmasam da, ona güvensem de güvenmesem de. Ve o artık ölü, ne demek istiyorsun?" Başını salladı, hâlâ yarı baygındı. Gözlerinin altındaki mor torbalar onun da uyumadığını gösteriyordu. "Korkunç bir insan olduğumu mu? Bir canavar olduğumu mu? Bunu asla geri alamayacağımı mı?"

Başımı salladım. Parmaklarım içgüdüsel olarak ona doğru hareket etse de ona dokunmaya cesaret edemiyordum. "Hayır, Tanrım hayır. Laura, tabii

ki hayır. Sen bir canavar değilsin. Senin hakkında asla böyle düşünemem. Demek istediğim..." Birden aklıma garip bir düşünce geldi. Nefesimi ciğerlerimden çekti.

Bu imkansızdı. Saçmaydı. İçimden kendimle tartışarak başımı salladım.

Ama neden bu kadar üzgündü?

Haklı göründüğünden daha fazla üzgün.

Emily'i gerçekten tanımıyorduk. Yakın oldukları da söylenemezdi. "Ne var Nick?" diye sordu, beni inceleyerek. Kendimi kelimeleri söylemeye zorlayamadım. Korkunçtu. Korkunçtu. Dilimdeki ağırlıkları midemi bulandırıyordu.

"*Ne* oldu Nick?" diye tekrar sordu uzun süre sessiz kaldığımda. "Yaptığımız şeyden sonra eve yalnız yürüdün."

Yüzü taş kesildi. "Ne olmuş yani?"

"Bir şey mi oldu?" Tereddütle sordum. "Yani, bir şey gördün mü? Emily ile karşılaşmış olabilir misin? Sana zarar vermeye mi çalıştı?"

Çenesi düştü ve arkamıza baktı. "Ciddi misin?" diye sordu. "Gerçekten benim..." Elini göğsüne koyarak konuşmasını sürdürdü. "Nick, onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Bunu biliyorum," dedim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Ama dün ve sonra olanlardan sonra ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Yani... sağlıklı düşünemiyordun. Bu anlaşılabilir bir şey. Sana bir şey mi yaptı? Belki de kendini savunuyordun..."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu fısıltıyla bağırarak. *"Bunu ben yapmadım, Nick!* Doğruca kulübeye geri döndüm. Emily'yi hiç görmedim ve görseydim bile, gerçekten birini öldürebileceğimi mi düşünüyorsun? Bu da nereden çıktı şimdi?" Gözleri bana dikilmişti, içlerinde çok fazla acı vardı ama gerçeği bilmem gerekiyordu.

"Ben... Ben asla böyle bir şey yapabileceğini söylemedim, sadece..." Derin bir nefes aldım ve kendimi devam etmeye zorladım. "Dün gece kulübeden çıktığında, ne olduğunu sorduğunda ve sana anlattığımızda..."

"Öyle mi?"

Gerçek oradaydı, beynimin duvarlarına çarpıyor, bildiklerimi söylemem için bana yalvarıyordu. Dört kelime. Benden muhtemelen zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olacak sadece dört küçük kelime. Ama onları söylemek zorundaydım. Söylemek zorundaydım. "Sen... şaşırmış görünmüyordun."

Elleri tekrar kucağındaydı ve beni bakarken yakalayınca onları birbirinden ayırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Emily'nin öldüğünü söylediğimizde şaşırmış görünmüyordun. Eğer...eğer bir şey varsa, sen...şey," gözlerimi kapadım, "rahatlamış görünüyordun."

Sırtını dikleştirdi. "*Canın cehenneme*, Nick. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum ve benim bunu yapabilecek bir canavar olduğumu düşündüğüne inanamıyorum. Arkadaşım olduğunu sanıyordum-"

"Ben-"

"Görünüşe göre hayır. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. Sana bunu asla sormazdım. *Asla.* Seni tanıyorum, sana güveniyorum." Aniden ayağa kalktı, ellerini gömleğine sildi.

"Bir şey yaptığınızı söylemiyorum, sadece bir soru sordum. Yapmış olsan bile bunu asla kimseye söylemem, bunu biliyorsun. Seni korumaya çalışıyorum, Laura."

"Korunacak bir şey yok," diye bağırdı, sesi çok yüksekti. Sesini alçalttı. "Lütfen sadece... sadece beni yalnız bırak." Hışımla uzaklaştı ve ben ne yapacağımı şaşırmış bir halde onun gidişini izledim.

Dün gece akla hayale gelmeyecek iki şey oldu; biri çok iyi, diğeri ise yıkıcı.

İkisiyle de başa çıkmam gerekiyordu. Ama gerçeği bilmeden nasıl? Laura beni neden öpmüştü? Olanların olmasına neden izin vermişti? Bugün Emily için neden bu kadar üzgündü?

Emily'e ne oldu?

Bu sorular zihnimde dönüp dururken yeni bir soru oluşmaya başladı.
İki. Üç. Kök saldılar. Cevaplanmak için yalvarıyorlardı.

Laura neden soruma doğrudan cevap vermemişti? Neden ortaya çıkıp bana masum olduğunu söylemedi?

Son soru en gürültülüsüydü - beynimin dalgaları içinde çığlık atıyor ve bir şeyleri tırmalıyordu: Eğer öyle olmadığını anlarsam ne yapacaktım?

BÖLÜM YIRMI İKİ

NATASHA

"Hey." Arkamdan gelen ses sıçramama neden oldu ve kitabımdan başımı kaldırıp güneş gözlüklerimi kaldırdım, Nick yanıma oturdu Beni boş plaj sandalyesine oturttu.

"Hey..." Ona baktım. "Megan nerede?"

"Laura'yla birlikte Andy için yiyecek almaya gitti. Brad onun iyi olmadığını söylüyor."

Dilimi şaklattım ve kitabımı kapattım. "Zavallı Andy. Yıllardır gerçekten önemsiyor gibi göründüğü ilk kız..."

"Biliyorum," dedi usulca, başını sallayarak ve gözlerini ufka dikerek.

"Yüzmeye gitmeyi mi planlıyorsun?" Yüzmesini işaret ederek sordum şort ve çıplak göğüs.

"Hayır, sadece biraz güneşleniyorum." Kollarını büktüğü dizlerine dayayarak yere baktı. "Şu anda hiçbir şey yapmak doğru gelmiyor, biliyor musun?"

Biliyordum. Nasıl da biliyordum. Ne olursa olsun, yanlış davrandığımı hissediyordum. Eğlenemiyorduk. Rahatlayamadık. Onu çok az tanıyorduk, bu yüzden yas tutamadık. Andy etrafta kimseyi istemiyordu, bu yüzden onu teselli edemedik. Her hareket, her karar yanlış geliyordu.

"Bence hepimiz arkadaşımızın yanında olmak için elimizden geleni yapıyoruz." Duraksadım çünkü söyleyeceğim şey kulağa çılgınca gelebilirdi. "Sence Manu haklı mıydı? Sadece yüzmeye gittiğini ve akıntıya kapıldığını mı?"

Cevap biraz tereddüt ettikten sonra geldi. "Bilmiyorum. Sanırım bu mümkün." Sonra bana baktı. "Ama en olası cevap değil."

"Onu okyanusta yüzerken hiç görmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, onu suya yaklaşırken bile görmemiştim. Peki, dün gece yüzmeye gitmeye karar vermesine ne sebep oldu? Bunu neden yalnız yapsın ki?"

Nick'in kaşları çatıldı ve başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama alternatifini de düşünmek istemiyorum."

"Ne? Biri mi yaptı? Onu incitti mi?"

Başını salladı. "İkisinden biri."

Üzerimden soğuk bir ürperti geçti ve ısınmak için kollarımı kendime sardım. "Ama kim?"

Ellerini dizlerinin üzerinde ovuşturdu, ilk başta cevap vermedi. Verdiğinde de gözlerime bakmadı. "Bilmiyorum. Bana dün kaplıcada neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Yüzündeki ciddi ifadeye bakarak sordum.

"Siz gittiğinizde her şey yolunda görünüyordu ama geri döndüğünüzde Emily'nin bir şeye üzüldüğü belliydi. Garip bir şey mi oldu? Sürekli sırlardan bahsettiğini söylemiştin. Bu kadar mıydı? Başka garip bir şey yok muydu? Ne hakkında konuştuğuna dair bir ipucu yok muydu?"

"Hayır, hiçbir şey yok. En azından benim bildiğim kadarıyla." Durakladım, çünkü bu sadece kısmi bir gerçekti - bir şey olmuştu. Tuhaf bir şey. Ama ona ne söyleyebileceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, ne bildiğimden bile emin değildim.

"Bunca zaman her şey yolunda mıydı? Hepiniz iyi anlaştınız mı? Drama yok muydu?"

Ona karşı dudaklarımı büzdüm. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun Nick?"

"Çünkü gerçeği bilmek istiyorum. Sen gittiğinde Emily iyi görünüyordu. Spa'ya gitmekle akşam yemeği için buluşmak arasında bir şey oldu, belli ki bir şeye üzülmüştü. Ve onu bir sonraki görüşümüzde ölmüştü. Biri ona bir şey mi söyledi? Andy hakkında mı? Ya da... ya da bir tür anlaşmazlık mı vardı?"

"Hayır Nick, anlaşmazlık falan yoktu. Sana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Güzel vakit geçirdik, birkaç içki içtik ve güldük. Spa'da gayet iyi görünüyordu. O gittikten sonra bir şeyler olmuş olmalı."

Parmaklarını dudaklarına götürdü, dalgın dalgın sıktı, düşüncelere daldı. "Spa'dan sonra nereye gitti?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Hepimiz ayrıldık, kulübelerimize geri döndük. Akşam yemeğine kadar onu bir daha görmedim."

"Yani Andy'yi görmeye gitmiş olmalı. Döndüğünde üzgün görünüyor muydu acaba? Kavga edip etmediklerinden bahsetmedi..."

"Ona soracak mısın?" Yüzümü buruşturduğumu gizleyemeyerek sordum. "Yani, pek iyi bir zamanlama gibi görünmüyor."

"Polis buraya geldiğinde zaten soracaktır," dedi. "Onu zorlamak istemiyorum, ama eğer tehlikedeysek, sanırım hepimiz bilmek isteriz."

"Bizden biri olmadığını biliyoruz, peki kim olabilir? İşçilerden biri mi? Manu mu? Yani, bir savaşçıdan çok bir aşığa benziyor, anlıyor musun? Diğer seçenekler neler, ormanda bir seri katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı, şaka olması gereken şeye sırıtmıyordu. "Hiçbir fikrim yok ama polis buraya geldiğinde memnun olacağım."

Güneş bir bulutun arkasından çıkarken gözlüklerimi gözlerimin üzerine indirdim. "Bildiğim bir şey var. Bu adadan kurtulduğumuzda çok mutlu olacağım."

"Biraz tatil, değil mi?" Alaycı bir ifadeyle dizini sıvazladı ve gözlerini tekrar suya dikti.

"Biraz tatil..." Durakladım. Yardım etmek istiyordum ama yanlış kişileri de suçlamak istemiyordum. "Hey, Nick, bak... Bir şey başlatmak ya da... ya da kimseyi suçlamak istemiyorum. Megan'dan hoşlanıyorum. Bunu her zaman göstermediğimi biliyorum ama seviyorum." Dudağımın iç kısmını çiğneyerek durakladım.

"Peki ya o?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir ama *ona* kaplıcada ne olduğunu sorabilirsin." "Neden sadece bana anlatmıyorsun?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım ama Emily ve Megan'ın bir süreliğine dışarı çıktığı bir an vardı. Bir süredir içkilerimizin doldurulmasını bekliyorduk ve Emily gidip içkilerimizi getirmeyi teklif etti. Megan da onunla gitti."

Hiçbir şey söylemeden yüzümü inceledi. "Bir şey olduğunu söylemiyorum," diye devam ettim. "Muhtemelen hiçbir şey olmamıştır. Ama belki Emily ona bir şey söylemiştir." Bir omzumu silktim. "Yine de denemeye değer."

Başını sallayıp dizimi okşarken dudakları gergindi. "Teşekkür ederim. Ona soracağım. Haklısın. Bu noktada, hepimiz fark ettiğimizden daha fazlasını biliyor olabiliriz. Sadece parçaları bir araya getirmemiz gerekiyor. Teşekkürler, Natasha."

"Her zaman," dedim ona, dizlerinin üzerinde doğrulup inleyerek ayağa kalkarken kitabımı tekrar açtım. "Ben sadece sıradan bir koltuk dedektifiyim. Hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Beni çoğu insandan daha iyi tanıdığı ve kalkan olarak kullandığım alaycılığı fark ettiği için durakladı. "İyi olacaksın, değil mi?"

Başımı salladım, güneş gözlüklerimin yaklaşan gözyaşlarımı gizleyeceğine şükrediyordum. "Her zaman. Hepimiz eve canlı dönelim, tamam mı?"

Başını sallaması bir selamdı, bir sözdü. Konuştuğunda, bu bir yemindi. "Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ANDY

"K "Kapıyı çal," dedi Laura, kapıyı çalmak yerine kelimeleri söyleyerek. Sürgülü cam kapı çoktan kırılmıştı,
Ama kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve Megan'la birlikte içeri girdiler.

"Sana tavuklu şehriye çorbası ve buzlu çay getirdik," dedi Megan. "Rahatlatıcı yiyecekler ve seni serinletecek bir şeyler."

"*Dünyaca ünlü* şef tavuklu şehriye çorbası mı yaptı?" Brad pencere kenarında oturduğu yerden sordu. Bütün gün yanımdaydı, sessizce oturuyor, konuşmamı bekliyordu ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Kendimi boş, kof hissediyordum. Bu benim en kötü kâbusumun gerçeğe dönüşmesiydi ve bunu anlayacak kimsem yoktu. Zaten hiçbiri Emily'yi sevmiyordu. Gitmiş olması umurlarında değildi. Nasıl hissettiğimi ya da ne kadar acı çektiğimi anlamıyorlardı.

Laura yatağa uzanırken, "Özel istek," diye takıldı. Bileğimi dikkatle ovdu. "Andy, bir şeyler yemek ister misin?"

Kıpırdama zahmetine girmeden homurdanarak karşılık verdim.

"Hadi tatlım, bir şeyler yemen gerek," dedi Megan, Laura'nın yanına oturarak. Bana sanki bir çocukmuşum gibi bakıyorlardı. Şımartılacak biri.

"Ben değilaç..." I vırakladı, benim ses kısık gelen saatler çığlık ve ağlama. Tıpkı bir çocuk gibi. Gözlerimi sıkarak kapattım. Sadece her şeyin bitmesini istedim. Manu'yla konuşmak ve ona gitmek istediğimi söylemek istedim.
Eve erken dönmek. Yalnız kalmak için. Burada olmak çok zordu.

"Peki, bir içkiye ne dersin?" Laura sordu. Gözlerimi açtığımda bana doğru eğildi, strafor fincanı ve kâseyi komodinin üzerine koydu ve bir pencereyi -tüm pencereleri- açmak için hareket etti. "Burası çok sıcak.

Burada ve hiçbir şey içmedin. Eğer vücuduna bir şeyler almazsan susuz kalacaksın."

"Flaş haber Laura, benim zaten bir annem var. Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok-"

Brad bana soğuk bir bakış atarak*, "Sakin ol," diye* uyardı. "Sadece yardım etmeye çalışıyor."

Laura yatağa doğru geri dönerken hiçbir şeyi kaçırmadı, şimdi odanın içinde bir esinti vardı. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmek istemiyordum. Ateşli olmak istiyordum. Sefil. Yine de Emily'nin aldığından daha iyi bir sondu. En azından hayattaydım. "Emily için gerçekten üzgünüz, Andy."

"Evet, eminim öylesindir," diye mırıldandım, dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak.

"Bu da ne demek oluyor?" Brad ayağa kalkarak sordu. Eğer dövüşmek isterse onu yere serebilirdim. Ondan daha uzun boyluydum, daha tıknazdım. Ama umurumda değildi. Onun ne yaptığı ya da benim ne yaptığım umurumda değildi. Acı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Diğer her şeyi körelten uçsuz bucaksız, boş bir acı.

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun-Laura ve Natasha ondan hoşlanmadıklarını zaten itiraf ettiler. O sadece kabul edilmek istedi. Sizi buraya, bu adaya hepinizi tanımak için getirdi ama siz onu dışlayıp yaşı ve bana ne kadar kötü davrandığı hakkında yorumlar yaptınız. Onu tanımaya bile çalışmadınız." Laura'ya baktım, yüzündeki şaşkın ifade bana garip bir şekilde artan bir acı hissi veriyordu. Neden bu kadar değer verdiğim birine bunu yapıyordum? Sanki kendimi kontrol edemiyordum. Belki de benden nefret etmelerini istiyordum. Belki de bu umursamaktan daha kolaydı. "Muhtemelen onun - onun - olmasından memnundurlar." O kelimeyi söylemeye dilim varmadı. Çok korkunçtu.

Megan başını sallayarak, "Ah, Andy, ne korkunç bir şey söyledin," dedi.

Laura hareketsiz durmuş, bana bakıyordu. "Emily'den hoşlanmadığımı hiç söylemedim. Yaptığı bazı şeyler - sana davranış biçimi - beni rahatsız etti, ama bunun tek nedeni *seni* çok önemsemem, Andy. Sen benim kardeşim gibisin, hep öyle oldun. Sana karşı korumacıyım. Şu anda acı çektiğini biliyorum ama bu seni kimin önemsediğini, kimin her zaman yanında olduğunu unutman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Hepiniz yuva kurmamam konusunda başımın etini yiyorsunuz. Görünüşe göre birileriyle çıkmak için çok yaşlıyım ama sonunda değer verdiğim bir kız bulduğumda, hepimizi buraya getirecek kadar güzel bir kız, hiçbiriniz için yeterince iyi değil. Ona bok gibi davrandın... Fark etmediğimi sanma. Ve şimdi, o gitti diye, onun için bir azizmişsin gibi

davranmak istiyorsun-"

Laura, "Emily'ye kötü davrandığım bir anı söyle," diye meydan okudu. "Laura-" diye araya girdi Brad.

"Hayır, onun yaptığını duymak istiyorum. Ona yaptığım tek bir şeyi bile bana anlatmasını istiyorum." Bana tekrar baktı, teninde kırmızı lekeler vardı. "Çünkü evet, *özel* olarak seni yeterince önemsemediğini düşünmüş olabilirim, ama o etraftayken asla böyle bir şey söylemedim. Ona karşı iyiydim, Andy. Ona iyi davrandım, hoş karşılandığını hissettirmeye çalıştım. Onu önemsedim çünkü seni önemsiyorum." O sırada gözlerinde yaşlar vardı ve midemdeki boktan duyguyu iyice pekiştirdi.

"Onu korumalıydın. Seninle kaplıcaya gitti ve üzgün döndü. Onunla ilgilenmeliydin. Biri onu kızdırdıysa, bunu düzeltmeliydin." O anda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve onları öfkeyle sildim. "Onu sana emanet ettim, Laura, arkadaşlarıma onu iyi karşılamaları için güvendim ve bana geri döndüğünde bir şeyler ters gidiyordu. Ve şimdi öldü ve nedenini bile bilmiyorum. Suya girmezdi, gece vakti ve yalnız değil. Ne oldu peki? Hm? Sen spa'dayken ne oldu? Emily'ye ne oldu?"

"Keşke bilseydim, Andy." Bana doğru bir adım daha attı, ses tonu değişti. "Dürüst olmak gerekirse, isterdim. Onu son gördüğümde iyi olduğunu sanmıştım. Yani, sırlardan bahsedip duruyordu ve... garip davranıyordu, ama akşam yemeğindeki gibi değildi. Ve onu hoş karşılamak için elimizden gelen her şeyi yaptık." Megan'a baktı, o da hemen onayladı.

"Bu doğru. Hepimizin iyi anlaştığını sanıyordum," dedi Megan. "Emily'den gerçekten hoşlanıyordum. Çok tatlı bir kızdı."

"Neden sırlardan bu kadar çok bahsediyordu?" Brad Laura'yı izleyerek sordu. "Bunu hiç anlayan oldu mu?"

"Bence belki de sadece naz yapıyordu..." dedi Megan'a bakarak. İkisi de endişeli görünüyordu.

Megan nefes aldı ve şöyle dedi: "Grupta bir sürü sır olması gerektiğinden bahsedip durdu. Sanırım şaka yapıyordu ama... birkaç kez bundan bahsetti."

"*Bir şeylerden* bahsetmiş olmalı." Kaşlarımı çatmıştım. Ne hakkında konuşuyor olabilirdi? Önceki akşamın tamamını bunu düşünerek, adaya geldiğimizden beri söylediğim ya da yaptığım her şeyi sorgulayarak geçirmiştim ama onun cesedini bulmak diğer tüm düşüncelerimi bir kenara itmişti.

"Bilmiyorum. Ayrıntı vermedi ve biz de ona sır olmadığını söyledik," dedi Laura. "Bütün zaman boyunca bundan bahsetmiş gibi değildi. Sadece bir ya da iki kez konuyu açtı. Biz de eğlenmeye çalışıyorduk. Megan'ın dediği gibi, sanırım dalga geçtiğini düşündüm. Kimse bir açıklama yapması için onu zorlamadı."

"Beni mi soruyordu? Geçmişim hakkında mı? Çıktığım tüm kadınları mı?"

"Ah, Andy." Laura tekrar yanımdaki yatağa oturdu ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Böyle mi düşünüyorsun? Ona senin hakkında kötü bir şey söyledik ve bu yüzden mi böyle oldu?"

Yutkundum, ona bakamadım, çünkü o ana kadar tam olarak düşündüğüm şey buydu. Ama bunu yüksek sesle duyduğumda, onu bundan daha iyi tanıyordum.

"Sadece geri gelmesini istiyorum," diye bağırdım, yumruklarımla gözlerimi kapatarak. Bana çocukmuşum gibi davrandıkları için onlara kızmıştım ama hissettiklerimin yüzde yüzü buydu. Öylesine öfke, öylesine utanç, öylesine keder doluydum ki.

"Biliyorum," diye fısıldadı Laura ve elini sırtımda hissettim, temkinli daireler çiziyordu. Terden sırılsıklam olmuştum ama o bunu umursamıyor gibiydi. O anda beni bu kadar önemsediği için onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Neden normal bir insan gibi bana kızamıyordu ki? "Biliyorum, Andy. Ben de bunu istiyorum."

Başka bir şey söyleyemeden ondan uzaklaştım. Ondan sonra oda sessizleşti; tek gürültü pencerelerimizden giren esintinin sürekli ıslığıydı. Onu dinledim ve beni neredeyse uyutmasına izin verdim.

"Belki bize bir dakika verebilirsiniz?" Brad'in dediğini duydum ve kadınların gittiğini duymasam da, olanın bu olduğunu biliyordum. Odanın boşaldığını hissettim ve yalnız olduğumuzu anladım.

Bir dakika sonra gözlerimi sildim ve ona baktım. "Berbat durumdayım."

"Evet," dedi Brad kesin bir ifadeyle. "Öylesin. Hepimiz

öyleyiz." "O bir taneydi, dostum," dedim. "Gerçekten öyle

olduğunu düşünüyorum." Brad başını salladı.

"Ne?" Ben sordum.

"Andy, onu önemsediğini biliyorum ama gerçekten *aradığın kişi* o muydu? Yani, onu seviyor muydun yoksa sadece...bilmiyorum, sadece ilginç ve seksi olduğunu mu düşünüyordun?"

"Ne?" Bu duyarsız soru karşısında üst dudağımı kıvırdım. Brad hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Onu önemsediğine inanıyorum, dostum. İnanıyorum. Ama bence bunun büyük bir kısmı, belki de kovalamacadan fark ettiğinden daha fazla keyif almanla ilgiliydi. Heyecan vericiydi, değil mi? Ve şimdi, bu yas tutmayacağın anlamına gelmiyor, çünkü tutacaksın ve hepimiz senin yanında olacağız, ama onu çok az tanıyordun. Bakış açını korumalısın, değil mi? Arkadaşlarını ve senin için burada olan insanları hatırlamalısın. Her şeyde senin yanında olan insanları. Laura'nın çok fazla olduğunu biliyorum ama yardım etmeye çalışıyor. Hepimiz yardım ediyoruz. İstersen üzgün ol ama yanında kimlerin olduğunu unutma."

Elimi yüzüme sürerek burnumu çektim. Haklı mıydı? Emily'yi önemsediğimi *sanıyordum*, ama önemsiyor muydum? Onun hakkında, Laura hakkında bildiği kadar çok şey bilmiyordum elbette. Ama bu duygularımı daha mı az gerçek yapıyordu?

Kuru bir kahkaha atarak çenesini kapıya doğru uzattı. "Her neyse, TedTalk'ıma geldiğiniz için teşekkürler. Şimdi, gerçek terapi için, gidip bir şeyler içelim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LAURA

I Gece yarısını geçmişti ve Brad hâlâ dönmemişti. O ve Andy hem öğle hem de akşam yemeğine gelmemişlerdi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum,
ve benim varlığım işleri daha da kötüleştiriyordu.

Natasha yüzümdeki endişeyi görebiliyordu. Yatağında toplanmıştık, biz beklerken Jaren pencerenin yanındaki sandalyede uyukluyordu. Ay ışığındaki her hareket umutla o tarafa bakmama neden oluyordu ama Andy'nin kulübesinde ışık yanmıyordu.

Natasha sonunda başını sallayarak, "Belki de gidip kontrol etmeliyiz," dedi. "Belki de içeri girip yatmışlardır ve biz de onları gözden kaçırmışızdır."

"Brad beni aramaya gelmez miydi? Orada olmasaydım burada olacağımı bilirdi."

"Bence de, ama kalkıp kontrol etmekten zarar gelmez. Burada oturup merak ederek kimseye iyilik yapmıyoruz." Yataktan kalktı ve elini uzattı. "Geliyor musun?"

Endişeyle başımı salladım. Gece sahilde yürüme fikri beni korkutuyordu ama Brad'in dönmediğini görünce ne kadar gerildiğimi de inkâr edemezdim. Ya bir şey olduysa? Bu fikir bile beni onun peşinden koşturmaya yetmişti.

"Sadece kulübeleri kontrol edeceğiz ve orada değillerse dinlenme merkezine gidip *bir yerlerde olduklarından* emin olacağız. Bizi bu kadar endişelendirmemeleri gerektiğini bilmeliler."

"Brad'in bunu çok fazla düşündüğünü sanmıyorum. Bugün Andy'yi görmedin Natasha. Kötü durumda... Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Dün gece de böyleydi. Çok kötü." Jaren'ın kolunu hafifçe dürttü. "Hey..."

Sarsılarak uyandı ve etrafına bakındı. "Ne oldu?"

"Bir sorun yok. Andy ve Brad'in eve varıp varmadığını kontrol edeceğiz." Durakladı. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Evet, evet," dedi ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltirken. "Saat kaç?"

"Gece yarısından sonra," dedim ona.

Gözlerini ovuştururken çenesi hafifçe düştü. "Ve kimse onlardan haber almadı mı?"

"Hayır," diye ciyakladım, ona ne kadar endişeli olduğumu göstermek istemiyordum ama aynı korkunun dudaklarının gergin çizgisine de yansıdığını görebiliyordum.

"İyi olduklarına eminim," dedi. "Ama evet, gidip kontrol edelim."

Kulübeden dışarı çıktık, serin rüzgâr bir önceki geceye göre çok daha sakindi. Kumsal sanki hiçbir şey olmamış gibi temizlenmişti. Kahvaltı ve akşam yemeği arasında her bir moloz parçası yok olmuştu ve gece ürkütücü bir şekilde ilk gecemizi anımsatıyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Andy'nin kulübesini kontrol ederken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım, kulübe boştu, sonra benimkine ve Brad'inkine geçtik, o da boştu. Nick ve Megan'ın yanından geçerken yorganlarının altındaki iki yumruyu fark ettik. Olan biten her şeyden habersiz, huzur içinde uyuyorlardı. Mutluluklarına değil ama huzurlarına karşı kıskançlık duymaktan kendimi alamıyordum. Nick'le kavga etmekten nefret ediyordum. Beni suçladığı şeyden daha çok nefret ediyordum.

Sahilde ilerlerken gözlerim yaşlarla doldu ve suya bakmayı reddettim. Brad ve Andy barda ya da restoranda değillerse ve spor salonunda da değillerse... neredeydiler? Andy'nin dün gece Emily'yi aradığı gibi ben de gecemi onları arayarak mı geçirecektim? Arayışım aynı acımasız sonla mı karşılaşacaktı?

Bunu düşünmeye dayanamıyordum.

Sessizce yürüdük ve herkesin aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. İlerideki dinlenme merkezinin ışıklarını gördüğümüzde içimi bir korku kapladı. Dışarıda hiçbir masada değillerdi. Kontrol edilecek bir yer daha azalmıştı. Bir ihtimal daha azalmıştı.

Bina görünür görünmez Natasha, "İçeri bakacağız," diye fısıldadı.

Başımı salladım, hareket ederken gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. Eğer konuşmaya çalışsaydım, göğsümde sıkışan hıçkırığı dışarı çıkaracağıma emindim.

Akşam yemeğinden beri temizlenmiş olan masayı geçip kapıya doğru ilerledik. Jaren kapıya uzandı ve önce bizim geçebilmemiz için açık tuttu. Sağ tarafta spaya açılan kapı vardı. Hemen ileride spor salonuna giden koridor vardı. Solda ise mutfak vardı. Sola dönüp küçük, restoran tarzı yemek salonuna girmeyi seçtik ve kalbim yerinden fırladı, içimi bir rahatlama kapladı.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Natasha, kelimeleri doğrudan ağzımdan alarak. Sesi sessiz odaya, odanın köşesindeki hoparlörden hafifçe çalan, tekne yolculuğumuz sırasında çalan müziği anımsatan plaj müziğinin sesine karıştı. Brad ve Andy barda oturdukları yerden başlarını çevirdiler.

"Selam," dedi Brad, yanakları ancak birkaç kadeh fazla içtikten sonra göründüğü gibi pembeleşmişti. "Ne var ne yok?"

"Siz ikiniz yakında eve dönmeyi planlıyor musunuz?" Karanlık pencereden dışarı bakarak sordum.

"Geç oluyor," diye ekledi Natasha. "Endişelendik."

Brad saat takmamasına rağmen bileğine baktı. "Saat kaç?" "Gece yarısından sonra," dedim.

Bir elini alnına götürdü. "Vay anasını. Yok artık..." Andy'nin sırtını sıvazladı. "Bu geceyi bitirmeliyiz, dostum."

"Yol için bir tane daha," dedi Andy, başını koltuğa yasladığı yerden.
Bar
. Brad bana baktı, yüz ifadesinde bir soru vardı.

"İkiniz de yeterince içmiş gibi görünüyorsunuz," dedim usulca. "Size yardım etmemize izin verin
eve git."

Andy başını uykulu bir şekilde kaldırıp tekrar yere koyarken, "İşte gidiyor, yine annem," diye şarkı söyledi.

"Andy, lütfen-" demeye başladım.

Jaren, "İstersen ben de onlarla beklerim," dedi. "Eve sağ salim döndüklerinden emin ol. İkinizi eve bıraktıktan sonra onları almak için geri dönebilirim."

"Hayır," dedi Natasha. "Tek başına geri dönmeni de istemiyorum. Laura ve ben iyi olacağız. Geceleri çiftler halinde kalmalıyız."

Jaren aynı fikirde görünmüyordu ama pes etti. "Emin misin?"

Dudaklarımı çiğnedim, Natasha ve benim karanlıkta eve yalnız yürümemizden endişe duyduğum kadar Brad ve Andy'nin karanlıkta eve yalnız ve sarhoş yürümesinden ya da Jaren'ın yalnız yürümesinden de endişe duyuyordum.

Natasha kolumu tutarak, "Evet, sorun değil," dedi. "Ama üçünüzün de bir an önce eve dönmenizi istiyorum, tamam mı? Laura'yla birlikte onun kulübesinde bekleyeceğim. En fazla yirmi dakikadan bahsediyorum."

Jaren başıyla onayladı ve eğilip onu dudaklarından öptü. O da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Doğruca oraya git."

Parmakları dudaklarına gitti ve başını salladı, gözleri buğulandı. "Görüşeceğiz. Bir dakika sonra görüşür müyüz?"

"Bir dakika sonra görüşürüz," diye söz verdi ve Natasha'nın beni çektiğini hissettim. Brad'in endişelenmesini, arkamdan seslenmesini, beklememiz gerektiğini söylemesini bekledim ama yapmadı. Onun yerine barmene iki parmağını kaldırarak bir içki daha ısmarlamasını izledim.

Başımı eğdim, Natasha'yla birlikte gitmek için döndüm, kapıları açıp siyah geceye bakarken hissettiğim dehşeti gizlemeye çalıştım.

İçimden bir ses bunun bir tesadüf ya da kötü bir zamanlama olmadığını söylüyordu. Emily'nin başına kötü bir şey gelmişti, bir kazadan daha kötü bir şey ve adada ne kadar uzun süre kalırsak, aynı korkunç kaderle karşılaşmaya o kadar yakın olacağımızı hissediyordum.

ERTESİ SABAH, telefonuma baktım, bana saati söylemekten daha fazlasını yapmasını diledim, saat 06:07'ydi. Alarmım sadece otuz dakika içinde çalacaktı - bu hafta her sabah Emily ile sahilde yoga yapmakla ilgili bildirimi kaldırmaya kendimi ikna edemedim.

Ağır bir kalp ve çarpan bir başla yataktan kalktım ve telefonumun fişini çekip alarmı kapattım. Tuvaleti kullanmak ve dişlerimi fırçalamak için merdivenlerden yukarı çıktım, deodorantımı sürdüm ve parmak uçlarımla merdivenlerden birinci kata indim. Dışarıda güneş ufukta belirmeye başlamıştı ve umutsuzca arzuladığım ışığı sağlıyordu. Dışarı çıkmak istiyordum, bacaklarım hareket etmek için kaşınıyordu ama hava hâlâ karanlıkken buna cesaret edemezdim.

Ayak seslerim ahşap döşemede sessizdi ama kocamı uyandırmayacak kadar sessiz değildi. Ben egzersiz pantolonumu çekerken yatakta yuvarlandı, bir eli alnındaydı ve inledi.

"Oh, Tanrım." Uzun bir iç çekti ve başını tekrar yere koydu. "Kendimi ölü gibi hissediyorum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye takıldım, kelime seçiminin acısını bastırmaya çalışarak. "Kırk yaşında bir adam değil de bir üniversite öğrencisiymişsin gibi parti yaptığın zorlu bir geceden sonra kendini iyi hissetmeni beklemezdim."

Gözleri hâlâ kapalıyken yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim *Lor*. Bu kadar çok içmeyi planlamamıştım." Dirseklerinin üzerinde doğrulmasını izledim. "Delirdin mi sen?"

Tişörtü başımın üzerine çektim, spor sütyenini omuzlarımın üzerinden geçirirken bir kolumla kendimi kapattım. Kimsenin ayakta olmaması gerekiyordu ama bu, bir saniyelik bir değişiklik için pencereleri kapatmaya ya da merdivenlerden yukarı çıkıp orada soyunmaya üşenmeme rağmen açık pencerelerimizden duyduğum huzursuzluğu engellemedi. "Hayır, kızgın değilim. Keşke bana neler olduğunu ya da nerede olacağını önceden haber verseydin ama kızgın değilim." Bavulumdan bir çift çorap çıkardım ve giymek için yatağın kenarına oturdum. "Andy nasıl?"

Avucunu yüzünde gezdirdi. "Dürüst olmak gerekirse, ondan daha iyi değil." "Polis ne zaman burada olacak?" "Polis ne zaman gelecek?" diye sordum.

Sıradaki ayakkabılar. "Dün burada olacaklarını sanıyordum ama Manu bir tekne göndereceklerini söyledi. Onları görmedim."

"Biz de sorduk. Manu telefon hatlarının hala kesik olduğunu ve katamaran şirketiyle irtibata geçmenin bir yolu olmadan anakaraya ulaşmalarının mümkün olmadığını söyledi."

"Yani burada başka tekne yok mu? Fırtına dindiğinde çalışanları anakaraya geri göndermekle ilgili bir şeyler söylediğini sanıyordum. Şimdiye kadar çoktan oraya varıp dönmüşlerdir diye düşünmüştüm."

"Bir tane var ama şans eseri şu anda tamir ediliyor. Her zaman çalışan bir tekneleri yoksa normalde acil durumlarda ne yaptıklarını sorduğumda, acil durumlarda hastaları tedavi etmek için burada çalışan kurul sertifikalı bir cerrah ve iki hemşireleri olduğunu söyledi. Sanırım telefonlar kesikken adadan ayrılmak zorunda kalmayı planlamıyorlardı, bu yüzden tamir ettirmek öncelikleri değildi. Ona göre bu talihsiz bir tesadüf."

Duyduklarıma inanamayarak alay ettim. "Bundan biraz daha fazlası, sence de öyle değil mi? Bu hiç güvenli değil! Peki ya birinin eve gitmesi gerektiğinde? Ya kızlarla ilgili acil bir durum olursa?"

"Normalde telefonları olurdu, sanırım katamaranı geri getirmek sadece bir gün falan sürerdi. Bu normal bir durum değil.

durum ve tesis yeni. Öğreniyorlar. Bahse girerim bu hatayı bir daha yapmazlar. Şimdilik mi? Sözleri aynen şöyleydi*: "Ada sağlar.* Sanırım sadece bekleyeceğiz*."*

Bağcıklarım bağlandıktan sonra ellerimi kalçalarıma koyarak ayağa kalktım. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Telefonlar tekrar açılana kadar ne kadar zaman geçecek? Bu tam bir güvenlik tehlikesi."

Başını salladı ve başını bir kez daha yastığa koydu. "Eminim ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde üzerinde çalışıyorlar."

"Endişeli görünmüyorsun."

"Şu anda endişelenebileceğim tek şey odanın diğer tarafına kusmadığımdan emin olmak." Gözlerini sıkarak kapattı ve burun kemiğini sıkıştırdı.

Dudaklarımdan havayı üfledim ve saçlarımın yüzümden uçup gitmesini izledim. "Tamam, ben hava daha fazla ısınmadan koşmaya çıkıyorum."

"Stres yapma bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım ama beni göremiyordu ve görse bile bunun doğru olduğunu bilmesine imkân yoktu. Her şey şu anki haliyle iyi olmaktan çok uzaktı ve bunun yakın zamanda değişeceğine de inanmıyordum.

Kulübeden çıkarken, "Yakınımda kal," diye seslendiğini duydum; bu da onun da benim kadar endişeli olduğunun bir başka kanıtıydı.

Aylardır koşmamıştım ama en zayıflatıcı stresimi hafifleten tek şey buydu. Hareket etmek, zihnimi boşaltmak ve sadece hareket etmeyi düşünmek zorundaydım.

Islak kuma ulaşana kadar suya doğru koştum, koşmak için yeterince toparlandım, AirPods'umu taktım - adada Bluetooth'un hala çalışıyor olmasına şükrettim - ve koşmaya başladım.

Birkaç dakika içinde stresimin eriyip gitmeye başladığını hissettim. Bu en güzel, en mucizevi şeydi, yanan kalçalarımın diğer her şeyi yok etmesi.

Etrafta kimsenin olmadığı sabah saatlerinde sahil nefes kesiciydi. Güneş ufkun üzerine çıktıkça, dalgaların üzerinde dans eden yansımasını izledim ve önünden geçen kuşların siluetlerini gördüm.

Huzurluydu ve tekneye bindiğimiz, bildiğimiz hayattan uzaklaştığımız ve adaya doğru uzun yolculuğumuza hazırlandığımız ilk sabahı ve adaya ilk bakışımızı anımsatıyordu.

Kendimi nasıl hissettiğimi hatırladım, umutluydum ama aynı zamanda olacaklardan biraz da korkuyordum. Neden içgüdülerime güvenmedim? Neden buna hayır dememiştim?

yolculuk mu?

Ama ne olursa olsun, biz gelsek de gelmesek de Emily burada olacaktı, değil mi? Yüzlerce, belki de binlerce başvuru arasından seçilen oydu. Eğer biz orada olmasaydık, o hala hayatta olur muydu?

Belki, eğer gerçekten bir kazaysa. Belki bir şey onu üzmemiş olsaydı, yüzmeye çalışmazdı.

Ama eğer bu bir cinayetse... eğer birisi gerçekten ona zarar vermek istediyse... bizim orada olmamızın ya da olmamamızın onun ölümünü etkilemediğine inanmak zorundaydım. Değil mi? Çünkü eğer değilse, bu onu öldürenin bizden biri olduğu anlamına gelirdi ve bu bir seçenek bile değildi.

Kollarımdan bir ürperti geçerken arkama baktım ve midemin bulandığını hissettim. Hâlâ uzaktaki kulübeleri görebiliyordum ama onlardan uzaklaştıkça küçülüyorlardı.

Uzakta, ışıkları bir saat daha kapalı kalacak olan dinlenme merkezinin küçük bir ipucunu görebiliyordum. Beyaz şezlonglardan oluşan küçük noktalar sahili benek benek süslüyordu. Ön sıradaki sandalyelerde oturan koyu bir gölge dışında tamamen ıssızdı.

AirPod'u kulağımdan çekerken koşumu bir anlığına yavaşlattım, müzik bir anda kesildi. O ne yapıyordu? Tanıdık şekli, yaklaştıkça çok iyi tanıdığım yüzü gözümün önüne getirdim.

Kafasını kaldırıp bakmıyordu, ya beni duymuyordu ya da geldiğimi umursamıyordu.

Uyuyor

muydu? Yoksa

ölü mü?

"Andy?" Olabilecek en kötü senaryo aklımdan geçerken ona ulaşmak için aceleyle daha hızlı hareket ederek seslendim. *Lütfen, hayır.*

Büyük bir rahatlamayla nihayet başını kaldırdı ve ben ona doğru ilerlerken bana baktı. Durdum, nefesimi tutmaya çalışırken ellerimi dizlerime koydum. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü. Ya ağlıyordu, ya hâlâ içiyordu, ya da ikisi birden.

"Burada ne yapıyorsun?" O bir şey söylemeyince ben sordum.

Çenesini okyanusa doğru uzattı. "Emily biz buradayken her gün batımını izlemek istedi." Dudakları titredi ve gözlerindeki kızarıklığın gözyaşlarından kaynaklandığına emin oldum. "İlkine bile yetişemedim. Yorgundum, jet lag olmuştum. Ona daha çok olacağını söyledim." Burnunu çekti, elinin tersiyle burnunun altını ovuşturdu.

"Andy, bilmiyordun. Olanlar için kendini suçlamaya devam edemezsin. Bu bir kazaydı-"

"Hayır," diye sertçe sözümü kesti. "Hayır, bu bir kaza

değildi." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Emily o gece yüzmeye gitmedi. Bu bir kaza değildi. Biri onu öldürdü." Dümdüz önüne baktı, sesinin derin tınısında inanç vardı.

"Ama bunu bilmiyorsun, Andy. Böyle düşünmemelisin." "Biliyorum."

Başını salladı ve elini tekrar burnunun altına götürdü. "Ben yapmadım inanmak istemiyorum ama ona ne olduğunu biliyorum."

Kanım dondu. "Ne demek istiyorsun? Emily'ye ne olduğunu biliyor musun?" Sayıklıyor muydu? Öyle görünmüyordu. Aslında, kocamdan çok daha iyi durumda görünüyordu.

"Evet, biliyorum." Cevap kuru bir kahkaha olarak geldi.

"Ne oldu, Andy? Ona ne oldu?" Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak çömelmiş bir pozisyonda sordum. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Karışık bir durum," dedi düşünceli düşünceli dudaklarını bükerek. "Eğer sana söylersem, hiçbir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin. Ben hazır olana kadar olmaz."

"Yemin ederim, Andy." Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve rüya görmediğimden tam olarak emin değildim. Neden bahsediyordu? Ne biliyordu ki?

Kendini yukarı itti ve dinlenme merkezinin arkasındaki ormanı işaret etti. "Benimle gel."

Söylediklerini anlamaya fırsat bulamadan uzaklaşıyordu ama ben kelimelerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. "Nereye gidiyorsun?"

Yürümeye devam ederken cevap gelmedi, binanın uzak tarafına yöneldi. Ve sonra, vücudumdaki her kasın ters yöne dönmem gerektiğini haykırmasına, içimden bir sesin bunun güvenli olmadığını söylemesine rağmen onu takip ettim.

Sonra ben de ortadan kayboldum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

NICK

I Megan'ın uyarısı olmadan saat yedide kalkmıştım, sinirlerim gergindi. Adada daha ne kadar kalabileceğimden emin değildim. Verandada onu bekledim, ne kadar endişeli hissettiğime dair düşünceler üretmekte zorlanıyordum. Soğukkanlı, derli toplu ve kontrollü olmaya alışkındım, bu tamamen yeni bir şeydi ve benim için hoş değil.

Oturduğum yerden sadece birkaç metre ötede cesedi bulduğumuz yere bakmaya devam ettim. Emily öldüğünü bildiğim ilk kişiydi. Anne ve babam, hatta büyükanne ve büyükbabamın her ikisi de hâlâ hayattaydı. Onun ölümü beni derinden sarstı ve bunu düşünmekten başka yapacak bir şeyim olmadan oturmak zorunda kalmak durumu daha da kötüleştirdi.

Cevaplar istedim. Gerçeği bilmek istedim.

Sürgülü cam kapı açıldı ve Megan dışarı çıktı, uzun saçlarını arkadan örmüştü. Bir kolunu omzuma attı, lavanta parfümü etrafımı sardı.

"Sen de mi uyuyamadın?"

Başımı salladım. Bu kadar önemsediğim için kendimi zayıf hissediyordum. Emily benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve ben sanki hayatım boyunca tanıdığım birini kaybetmişim gibi davranıyordum. Beni etkileyen şeyin olayın şoku olduğunu düşünmeye çalıştım ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Olanlarla ilgili her şey yanlış geliyordu. İleriye dönük olarak da her şey yanlış geliyordu.

"İyi uyuyabiliyorum, sadece uzun süre uykuda kalmakta zorlanıyorum," dedim. "Ben de öyle." Titredi, kollarını kendine sararak etrafımda dolaştı ve solumdaki boş sandalyeye oturdu. "Kimse var mı başka uyanık var mı?"

"Ben kimseyi görmedim." Bunu söyler söylemez diğer kulübelerden birinden gelen bir ses duydum. Brad'in kapısı açılıp kafasını dışarı uzattığında kafalarımızı çevirip dışarı baktık. "*Çok erken konuştum*... Günaydın," diye seslendim, elimi başımın üzerinde sallayarak. Berbat görünüyordu; saçları dağınık, gözleri kırmızı ve kan çanağı gibiydi.

"Günaydın, Laura'yı gördün mü?" diye sordu, kendi sesinden irkilerek.

"Uzun bir gece mi?" Kıkırdadım. "Berbat görünüyorsun."

"Öyle hissediyorum," diye kabul etti, kulübenin yanına ulaştı ama merdivenlerden yukarı çıkmadı. "Gecenin çoğunda Andy ile içiyordum ve *görünüşe* göre artık yirmi bir yaşında değilim. Kim bilebilirdi ki?"

"Laura'yı görüp görmediğimizi sordun mu?" Megan sordu, sesi endişeyle doluydu ve bana da soruyu hatırlattı.

Brad başını salladı ve sahil şeridine doğru bakarken başının arkasını ovuşturdu. "Evet, bir saat önce koşuya çıktı. Şimdiye kadar döner diye düşünmüştüm."

Ayağa kalktım, elimi gözlerimin üzerine koydum ve kör edici, yükselen güneşe baktım. "Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Laura'yı bilirsiniz. Stresli olduğunda koşmayı sever... ki bu şu anda hepimiz için yetersiz bir ifade. Beklediğimden daha uzağa koşmuş olabilir."

Megan, "Belki de onun yerine bizimle kahvaltıda buluşmayı planlıyordur," diye önerdi. "Eğer koşusunu genellikle kahvaltı için buluştuğumuz saatlerde bitirdiyse."

Brad pek emin görünmüyordu. "Evet, belki."

"Ayakkabılarımı alayım, gidip kontrol edelim. Jaren ve Natasha'yı kontrol ettin mi? Belki çoktan kahvaltıya gitmişlerdir ve o da onlarla tanışmıştır?" Ayağa kalkarak söyledim.

"Bunu düşünmemiştim. Hâlâ evde olup olmadıklarına bakacağım," dedi Brad. "Seninle burada buluşuruz." O son kulübeye doğru koşarken Megan ve ben içeri girip ayakkabılarımızı giydik ve dişlerimizi fırçaladık.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktık. Brad kulübenin önünde bizi bekliyordu. "Yarı yarıya haklı olabilirsin. Natasha ve Jaren yeni uyandılar ama Andy kulübesinde değildi. Belki de Laura'yla buluşmuştur ve ikisi de çoktan bizi pavyonda bekliyorlardır. Jaren'a onlarla orada buluşacağımızı söyledim."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, Laura ve Andy'nin muhtemelen birlikte olduklarını fark ettiğimde korkumdan kurtulduğumu hissettim. Kapıyı arkamızdan kapattım ve birlikte dinlenme merkezine doğru yöneldik.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra Megan ağır bir nefes verdi. "En azından Andy kalktı ve yataktan çıktı, değil mi? Kendi başına. Bu bir ilerleme olmalı."

Brad başını salladı. "Umarım öyledir. Dün gece çok kötü durumdaydı."

"Zavallı adam. Gerçekten önemsiyor gibi göründüğü ilk kız ve bu oluyor..." Düşünceli bir şekilde dilimi şaklattım. "Bu kadar... *büyük* bir şeyle uğraşan birine ne söylersin *ki?*"

"Onlar için orada olduğunuzu söylüyorsunuz," dedi Megan. "Onları sevdiğini ve ne olursa olsun yanlarında olacağını söylüyorsun." Elini benimkinin içine kaydırdı, parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Umarım polis bugün gelir. Bence bu ona biraz kesinlik kazandırır. Sadece cesedini burada tuttuklarını bilmek garip hissettiriyor." Titredi ve kollarındaki tüylerin ürpertiyle diken diken olduğunu gördüm.

Yüzümü buruşturdum ama bir şey söylemedim. Bu doğruydu. Burada böyle bir belirsizlik içinde olduğumuz düşüncesinden nefret ediyordum. İzolasyon, mahremiyet ve yeniden bağlanmak için bağlantıyı koparma şansı vaadi, kısa sürede kendi kişisel arafımıza dönüşmüştü, ancak etrafımız böyle bir cennetle çevriliyken bunu idrak etmek zordu.

Brad, "Manu'nun konuşmasına bakılırsa, telefon hatlarının kesik olduğunu fark edip tamir etmesi için birini göndermezlerse, hafta sonuna, tekne dönene kadar burada mahsur kalabiliriz," dedi. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Adada daha uzun süre kalma düşüncesi beni hasta ediyordu. Okyanusa bir daha aynı şekilde bakabileceğimi sanmıyordum, bizden bu kadar çok şey almışken olmazdı. Eve ve işe döndüğümüzde Laura'yla tarafsız, özel bir ortamda konuşma şansım olacaktı. Buna itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım vardı. Olanları konuşmamız gerekiyordu, yoksa patlayacaktım.

"Fırtınanın kesintilere neden olduğunu biliyorlardır," dedi Megan ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Umarım öyledir," diye kabul ettim. "Acil durumlar için burada bir tekne bulundurmadıklarına inanamıyorum. Bu çok pervasızca."

"Sanırım bunu da incelememize eklememiz gerekecek," dedi Megan yumuşak bir sesle, ama şakası ılıktı.

Nihayet pavyonun dış hatlarını seçebildiğimizde, Andy'nin her zamanki masamızda oturduğunu gördüm, ama dehşete düştüm, yaklaştıkça

yalnız olduğundan emindi. Brad yanımda kaskatı kesildi ve aynı anda bunu fark etti. "Orada değil."

Megan, "Tuvalete gitmiş olabilir," diye önerdi. "Andy'ye bir soralım."

Suya bakmayı reddettim. Laura'yı aramayacaktım, o iyiydi. Kesinlikle hayattaydı. Kesinlikle iyiydi. Bu Emily gibi olamazdı. Olamazdı.

O *iyiydi.*

Sonunda masaya ulaştık, yürüyüşün geri kalanı tam bir sessizlik içinde tamamlandı ve Andy bizi görünce başını kaldırdı. Brad'den daha iyi durumda görünmüyordu; gözleri kan çanağına dönmüştü ve üzerinde hâlâ onu son gördüğüm kıyafetler vardı. Önünde iki parça kızarmış ekmek vardı, ama sadece onları didikliyor gibi görünüyordu. Masada yalnız yemek yemediğini gösteren başka bir tabak yoktu.

"Hey, Andy," dedi Brad. "Bu sabah Laura'yı gördün mü?"

Andy'nin kaşları aşağı indi ve konuştuğunda sesini alçak tuttu. "Hayır. Neden yapayım ki? O seninle değil mi?"

"Daha önce koşuya çıktı ve geri dönmedi."

Andy başını salladı. "Yarım saattir buradayım ve onun geldiğini ya da gittiğini görmedim. Belki de ters yöne kaçmıştır?"

"Belki," dedi Brad, dudakları gerilmişti. Acaba o da benim hissettiğim paniğin aynısını hissediyor muydu? Andy'ye karşı saygılı olmak, bastırmaya çalıştığı anıları gündeme getirmemek istiyordum ama bu durum Emily'nin kayboluşuna ürkütücü bir şekilde benziyordu. Kalbim göğsümde vahşi bir at gibi zıplıyordu ve tamamen hareketsiz durmak, Brad'den daha az korkmuş, Andy'den daha az endişelenmiş gibi davranmak zorundaydım.

"Gidip onu aramalıyız," dedim, hemen o anda atlamamaya çalışarak. Neden zaten gitmiyorduk? Öylece dikilerek ne yapıyorduk?

"Katılıyorum," dedi Brad, gözlerini bana kilitleyerek, panik her halinden belliydi. *Tanrı'ya şükür bir tek ben değilim.*

"Yardım ister misiniz?" Andy ayağa kalkarak sordu. "Zaten şu anda kendime yemek yediremiyorum."

Brad başını sallayarak, "Teşekkürler," dedi. "Bence ayrılalım. Nick, Megan, siz ikiniz şu tarafa gidin," diyerek rahatlama merkezini işaret etti, "Andy ve ben de bu tarafa gideceğiz. Bir ara uğrayıp Jaren ve Natasha'dan da yardım isteyeceğiz." Kolundaki saate bir göz attı. "Ne dersin, bir saat sonra burada buluşalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor," dedim Megan'ı beni takip etmesi için çekiştirerek. Daha fazla hareketsiz kalamazdım. Eğer gitmezsem çığlık atacaktım. Koşmaya başladım, kum çok hızlı hareket etmemi zorlaştırıyordu ama yine de ilerledim. Onu bulmam gerekiyordu. "Laura!" *Neredesin?*

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NATASHA

"Laura!" Bağırdım, ormana bakıyordum, tenim terden kayganlaşmıştı. Bir sivrisinek kulağımın dibinde vızıldadı ve ben de onu uzaklaştırdım.

kuru, çatlamış dudaklar. Suya ihtiyacım vardı ama her yere bakana kadar aramayı durduramazdım. Jaren bana doğru yürüyordu, başı öne eğikti. "Bir şey yok mu?"

"Ondan bir iz yok." Elinin tersini alnında gezdirdi. "Diğerlerinin daha şanslı olduğunu umuyorum."

"Öylece kaçıp gitmezdi," dedim başımı sallayarak. "Vazgeçemeyiz. Bu doğru gelmiyor." Gözlerimi ormana dikmiş, onu görebilmek için dua ediyordum. Her şey bir eşek şakasıymış gibi gülerek kaçması için dua ediyordum - tarihin en duygusuz eşek şakası olsa da.

"Pes etmiyoruz. Gidip diğerlerini kontrol edelim. Bir saat içinde buluşacaklarını söylediler. Tek bildiğimiz onu buldukları." Bir kolunu belime doladı ve dokunuşuyla beni şok etti. "Eğer bulamazsak, geri gelip aramaya devam ederiz."

Ona bakarken gözlerim yumuşadı, kalbim minnettarlıkla kabardı. "Teşekkürler Jaren."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Seni tuttuğumu biliyorsun."

Diğerlerine doğru yolculuğumuza devam ederken korku içimde düğümlendi. O neredeydi? Zaten hepimizin neyle uğraştığını bilmeden çekip gitmiş olamazdı. Onu bundan daha iyi tanıyordum. Ama o zaman, neredeydi? Neden geri dönmemişti? Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışırken boğazımda safranın yükseldiğini hissettim. Bu Emily gibi olamazdı. Olamazdı. Laura hâlâ hayattaydı. Onu kaybedemezdim.

Gruptan geri dönmeyi başaran son kişi bizdik. Hepsi kızarmış yüzlü, terli ve bitkin bir haldeydi ama Laura ortalıkta görünmüyordu.

"Onu bulamadın mı?" Göğsümdeki son umut kırıntısı da buharlaşırken sordum.

Nick başını salladı, bir eli kafa derisinin üzerindeydi. "Hayır. Ne yapacağız? Ne yapmalıyız?"

Brad Andy'nin yanında oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve başı öne eğikti. "Nerede olabilir ki? Bu hiç mantıklı değil. Öylece ortadan kaybolmuş olamaz. Ne kadar endişelendiğimizi biliyor olmalı."

"Başka nereye gitmiş olabilir?" Megan bir elini Nick'in sırtına sürterek sordu. "Onu en iyi siz tanıyorsunuz."

Öfke organlarımı yakıcı parmaklarıyla kavrarken Jaren'dan uzaklaştım. "Bana bir dakika izin ver."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi ama ben başımı sallayarak ona el salladığımda beni takip etmek için hiçbir hareket yapmadı.

Kapıları iterek geçip binaya girdiğimde cevabın bir önemi yoktu. Kapının hemen içindeki tuvaletlerin yanından geçtim; sandalyeleri hala masaların üstlerine dönmüş yemek odasının yanından geçtim; damarlarımda dolaşan endişeye rağmen beni yatıştırmak için hafifçe müzik çalan spa; kurgusu bizim gerçeğimizden daha garip olamayacak olan kütüphane; ve spor salonu, zemini ve aletleri bozulmamış, içeri girmem için yalvarıyor. Her şey yolunda, der gibiydi.

Ama her şey yolunda değildi. Hiçbir şey yolunda değildi. Arkadaşım kayıptı, diğer arkadaşım ölmüştü ve buradaki birinin bunun nedenini bilmesi gerekiyordu. Bir tuzağa mı düşmüştük? Tüm bunlar bir tuzak mıydı? Belki bir komplo teorisyeni gibi konuştum ama böyle hissetmeye başlamıştım.

Koridorda daha önce gitmediğim kadar ilerleyerek duvarda asılı tabelayı okudum ve tek bir şey aradım.

Spor Salonu
†
Kütüphane †
Spa †
Yemek Odası †
Havuz T
Ofis →
Tiyatro ←
Revir ←

Ofis. Ok sağımı gösteriyordu ve aniden döndüm, ayaklarımı ahşap zemin üzerinde olabildiğince hızlı hareket ettirdim.

"Hanımefendi?" Arkamdan bir çalışanın seslendiğini duydum ama durmaya cesaret edemedim. Cevap istiyordum ve hemen istiyordum. Eğer Manu olup bitenlere dahil değilse, kesinlikle bir şeyler biliyordu. Ve eğer bilmiyorsa, işin aslını öğrenmemize yardım etmesi gerekiyordu.

Önümdeki kapı ten rengindeydi, üzerinde beyaz keten bir çelenk asılıydı ve kapının yanında doğru yere geldiğimi gösteren bir tabela vardı. Kapı koluna uzandım ve hızla çevirdim.

Tıklayın.

Kapı kilitliydi. İnledim, elimi kapıya doğru kaldırdım ve kapıya vurdum. "Manu? Manu, ben Natasha. İçeri girebilir miyim?" Sabırsızlanarak kapıya tekrar vurdum. *"Manu!"*

"Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?" Bir çalışan arkamdaydı, eli omzumdaydı. "Bay Manu çok meşgul... Eğer yardımcı olabilirsem, size hizmet etmekten memnuniyet duyarım.
-"

"Onunla konuşmam gerek," diyerek adamın sözünü kestim.

Hafif bir tıkırtı duyuldu ve kapı açıldı. Manu karşımızda duruyordu, her zamanki sakin yüzünde yıpranmış bir ifade vardı. Beni görünce gülümsedi ve ellerini göğsünün önünde birleştirdi. "Teşekkür ederim Fraser," diyerek adamı başından savdı. "Bundan sonrasını ben hallederim." Elinin omzumdan ayrıldığını hissettiğimde, geri çekilen ayak seslerini duyduğumda nefesimi bıraktım. Manu tekrar gülümseyerek beni içeri buyur etti. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Natasha?"

Nefesimi tutmaya çalışırken kapı aralığından uzaklaşmadan bir adım öne çıktım. Manu açık ve havadar ofiste yürüyerek odanın ortasındaki yönetici masasına oturdu. Orası bana çok yabancı gelmişti. Oda bitkilerle doluydu, üstümüzde açık bir tavan penceresi vardı, mobilyalar hasırdandı. Duvardaki saat bir ağaç kökünden yapılmıştı, kalın ve parlak bir dolgu macunuyla kaplanmıştı. Ofis, herhangi bir şirket binasına mükemmel bir şekilde uyum sağlayabilecek masa dışında, tıpkı sahibi gibi canlı, havadar ve dünyeviydi.

"Laura'yı gördün mü?"

"Gördüm mü... Korkarım anlamıyorum."

"*Laura.* O kayıp."

Masaya yaslandı, yüzünü boş bir ifade kapladı. "Çok üzgünüm... Korkarım onu görmedim. Hiçbir fikrim yoktu. Başka kim olabilir ki?

biliyor musun?"

"Millet," diye elimi açık kapıya doğru salladım. "Hepimiz sabahtan beri arıyoruz."

"En son nerede görülmüş?"

"Brad bu sabah koşuya çıktığını söyledi ama bu iki saat önceydi. O zamandan beri kimse ondan haber alamadı."

Manu ayağa kalktı, yüzü ciddiydi. Ellerini beyaz kaftanının ceplerine soktu. "Aman Tanrım. O zaman durum ciddi. Araştırmanızda size yardımcı olmaları için personelimi görevlendireceğim."

"Manu, neler olduğu hakkında bir şey biliyor musun?" Ona doğru bir adım daha atarak talep ettim.

Yüz ifadesi değişmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Önce Emily, şimdi de Laura... Bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanamıyorum." Gözleri yüzümü aradı. "Başka ne seçenek var ki?"

"Eğer burada biri bize zarar veriyorsa... bizi teker teker öldürüyorsa ve siz bu işe karışmıyorsanız, bizi korumanız gerekir. Buraya polis çağırmalısınız."

"Benim adam huzurlu bir yerdir, Natasha. Sizi temin ederim ki personelimden hiç kimse size zarar vermek niyetinde değildir."

"Koridorun sonunda bir ceset var ve benim en iyi..." Bir hıçkırık kelimenin boğazımdan çıkmasını engelledi. Kendimi toparlamak için nefesimi içime çektim. "En iyi arkadaşım kayıp. Flaş haber Manu, burası huzurlu bir yer değil. Bunu birileri yapıyor. Yapmak zorundalar. Laura öylece kaçıp gitmezdi. Emily öylece yüzmeye gitmezdi." Konuşurken ellerimi çılgınca salladım, göğsümde kabaran öfkeyi kontrol edemiyordum.

Omuzlarıma uzandı ama ben geri adım attım. Hiçbir şekilde bana dokunmayacaktı. Kendimi ona güvenmeye -hatta herhangi birine güvenmeye- ikna edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Ben geri çekildiğimde o da geri adım atarak aramızda boşluk bıraktı. Ellerini bir kez daha birbirine kenetledi, gözleri yumuşadı. "Benim adam huzurlu bir yerdir, Natasha. En azından bu haftadan önce öyleydi. *Senin* grubun gelmeden önce."

"Ne diyorsun sen?" Birden nefesimi tutamadığımı hissettim.

"Keşke neler olduğunu bilseydim. İnanın bana, personelim ve ben bu konuda en az sizin kadar endişeliyiz. Bu benim geçim kaynağım. Tüm hayatım boyunca bu adayı yaratmak, bu hale getirmek için çalıştım ve bu hafta inşa ettiğim her şeyi geri alacak diye çok korkuyorum. Personelim güvenlikleri için endişeleniyor, işleri için endişeleniyor. Bir arkadaşınızı kaybettiğinizi biliyorum ve bunun için çok üzgünüm, ancak şunu anlamanızı istiyorum ki

En... düşünülemez koşullarda en iyi şekilde vakit geçirmenizi sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz." Solundan gelen bir ses başka tarafa, duvarın görüşümü büyük ölçüde engellediği odanın diğer tarafına bakmasına neden oldu. "Eğer bu adada bir katil varsa," dedi ve sonunda bana dönerek, "kendimizi de korumak zorundayız."

"Neden bahsediyorsun sen? Eğer sen değilsen... ve biz de değilsek. Kim olabilir?"

Uzun ve rahatsız edici bir süre hiç konuşmadan bana baktı. Odaklanabildiğim tek ses olan nefes alışverişim gürleşti. Ne yapıyordu? Neyi bekliyordu? Ben de ona baktım, göğsümün inip kalktığını hissettim. Ellerim yumruk haline geldi. "Manu, *kim?*" diye sordum.

"Benimle gel," dedi, elini uzattı ve sanki beni kendine çekiyormuş gibi parmaklarını bana doğru salladı. "Sana bir şey göstereyim."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti ve beynim tehlike çığlıkları atarak ondan uzaklaştım. Gitmem gerekiyordu. Oradan çıkmam gerekiyordu. Güvende değildim ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Başka bir şey düşünmeden, kapıyı açık bıraktığıma şükrederek odadan çıktım ve hızla uzaklaştım.

Endişeli bakışlı Fraser'ı ve tanımadığım başka bir çalışanı geçerek koridorda hızla ilerledim. Binadan çıkıp arkadaşlarımın güvenliğine ulaşana kadar koşmayı bırakmadım.

Bir katille ıssız bir adada kapana kısılmışken olabildiğimiz kadar güvendeyiz.

BÖLÜM YIRMI YEDI

NICK

"W Sorun ne? Ne oldu?" Brad, Natasha'nın omuzlarını tutarken gözleri çılgına dönmüş bir halde sordu. Natasha hızla dışarı çıkmıştı.

Bina sanki yanıyormuş gibiydi, bu yüzden daha önce çok endişelenmeyenler bile şimdi kesinlikle endişeliydi. Natasha daha konuşmaya başlamadan Megan elimi kavradı, diğer eliyle de ağzını kapattı.

"Manu... bana bir şey göstermek istedi," dedi göğsünü tutarak. Devam etmesini bekledim ama etmedi.

"Sana bir şey göstermek mi? Neyi göstereyim?" Jaren sordu.

"Canımı acıtıyorsun Brad," dedi Natasha onun elinden kurtularak. Brad onu hemen bıraktı.

"Özür dilerim, ben-" Dehşete kapılmış görünüyordu.

"Manu ne yaptı?" Bir adım öne çıkarak sordum, daha fazla konuşmaya vakit yoktu. "Laura hakkında bir şey biliyor muydu?"

Nefes almakta zorlanırken kapının kapalı olduğu arkasına baktı. "Hadi... şuraya gidelim." Elini başının üzerinde sallayarak pavyondan uzaklaştı ve sahile doğru yürüdü, yolu gösterdi. Biz de şaşkınlıkla onu takip ettik ve herkesin kafasının benim kadar karışık olup olmadığını merak ettim.

Yürümeyi bıraktığında, bize doğru dönmeden önce dalgaların arasından sesini duydum. "Laura ya da Emily hakkında hiçbir şey bilmediğine yemin ediyor. Personelinin de en az bizim kadar endişeli olduğunu ve onu aramamıza yardım etmeleri için onları göndereceğini söylüyor."

"Tamam... ama bu iyi bir şey, değil mi?" Megan sordu, sesi patronluk taslıyordu.

"Burada kapana kısıldık çocuklar. Gerçekten kapana kısıldık. Kendimi güvende hissetmiyorum. Sanki... Ya bizi avlamak isterlerse? Teker teker? Burada sıkışıp kaldık. Tekne yok. Telefon yok. Eve dönüş yolu yok." Eğildi, ağırlığını dizlerinin üzerine verdi. "Kapana kısıldık ve... ve buraya uçarak geldik, yani belli ki silahımız yok. Kendimizi korumanın bir yolu yok. Hiçbir şey yapamayız. Sadece burada beklemek zorundayız... ne için? Yani, bütün bunları Emily ayarladı. Ya neler olduğunu öğrendiyse? Ya gerçeği öğrendiği için önce onu öldürdülerse-"

Andy ona doğru ilerlerken başını sallayarak, "Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi. Bir elini onun omzuna koydu. "Sadece nefes al, tamam mı? Sadece nefes al."

Onun konuşmasını dinlerken, paniklemesini izlerken, içinde bulunduğumuz durumun ağırlığı bana tuğla gibi çarptı. Kapana kısılmıştık. Ailelerimize ulaşmanın, yardım çağırmanın hiçbir yolu yoktu. Elimizde sadece Manu'nun acil durum bağlantılarımızla konuştuğuna dair sözü vardı. Tek bildiğimiz, dünyada hiç kimsenin nerede olduğumuzu bilmediğiydi. Kimse bizi aramayacaktı ve aramaya başlasalar bile nereye bakacakları konusunda hiçbir fikirleri olmayacaktı. "Neden mantıklı konuşmuyor?" Tüylerim diken diken olarak sordum. "O haklı, değil mi? Neler olduğunu bilmiyor muyuz? Emily'ye ne olduğunu ya da Laura'ya ne olduğunu bilmiyoruz. Polisin ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz. Kime ya da neye karşı olduğumuzu bilmiyoruz. Biz personele karşıyız, bu adayı bilen insanlara. Ormanda ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kesinlikle yüzemiyoruz. Bir sahilimiz var ama hepsi bu. Biri bize zarar vermek isteseydi... tuzaklarına düşmüş olurduk."

Ben bunları söylerken Megan ağlamaya başladı. Mavi gözleri parlayan yaşlarla bulanıklaştı ve onu ne kadar teselli etmek istesem de yapamadım. Çünkü bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kapana kısılmıştık. Muhtemelen ölecektik. Ve hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu.

Natasha yüzünü ellerinin arasına aldı ve kumun üzerine oturana kadar aşağıya doğru indi. "Laura gelmek bile istemedi. Onu ikna ettik. Eğer ilk başta söylediğim hayır cevabına sadık kalsaydım, burada olmayacaktı. Hepimiz kabul ettiğimiz için o da kabul etti. Eğer sadece hayır deseydim, burada olmazdı. *Biz de* burada olmazdık."

Grubun genelinde yeni bir panik seviyesinin oluştuğunu görebiliyordum. Etrafımda cam gibi gözler gözyaşları ve umutsuzlukla doluydu. "Tamam, burada öylece oturamayız. Bir şeyler yapmalıyız," dedi Brad. "Öylece pes etmeyeceğiz."

"Ne yapabiliriz?" Jaren talep etti. "Yapacak ne var ki? Nick haklı. Gidecek hiçbir yerimiz yok."

Natasha bir kez daha hıçkırıklara boğuldu, kollarını dizlerine doladı ve başını dizlerinin arasına sıkıştırdı.

"Tamam, neden Natasha'yı kulübeye geri götürmüyorum?" Andy teklif etti. "Siz Laura'yı aramaya devam edin, o sakinleşince biz de size katılırız."

"Hayır," dedi Natasha kararlılıkla. "Hayır. Onu aramaya yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum, ama sırılsıklamsın," dedi, gelgitin kot pantolonuna vurmaya başladığı yeri işaret ederek. "Ve üzgünsün. Sakinleşmelisin ve hissettiklerini anlayabilecek biri varsa o da benim."

Natasha elini bacaklarında gezdirerek nemli kotu hissetti. "Evet, tamam. Ama ondan vazgeçemeyiz. Ve birbirimizden ayrılmamalıyız. Şu anda kimsenin yalnız kalmasının güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Peki, nereye gidelim?" Andy sordu. "Sen üstünü değiştirdikten sonra onlarla buluşabiliriz ve hep birlikte arama yaparız."

"Belki de bir dahaki sefere ormanı denemeliyiz?" Megan sordu. "Gitmediğimiz tek yer orası ve katılıyorum, yalnız olmamalıyız. En azından ikişerli gruplar, ama mümkün olduğunca tam bir grup olarak bir arada kalırsak daha güvende hissederim."

Elinin hâlâ benim elimde olduğunu fark ederek başparmağımla tenini okşadım. Ona bir şey olmasına izin veremezdim, bu benim hayatım pahasına da olsa. Eğer Laura'ya bir şey olsaydı, hayatta kalabileceğimden emin değildim ama Megan'ı da kaybetme fikri o anda dizlerimin üzerine çökmeme yetmişti. Onun için kendimi tutmalıydım. Bu karmaşanın içinde olması benim suçumdu.

"Tamam, gidelim," dedi Andy, Natasha'ya tutması için bir el uzatarak. "Siz önden ormanın kenarına gidin. Natasha ve ben sizinle orada buluşacağız."

Jaren parmağını havada sallayarak, "Dur bakalım," dedi. "Zaten ayakkabılarımı değiştirmem gerekiyor." Sandaletlerini işaret etti. "Ben Natasha'yla gideyim, seninle orada buluşuruz."

Andy durakladı, yüzü soğukkanlıydı. "Oh...şey, tamam."

"Teşekkürler Andy," dedi Natasha, elini Jaren'ın elinin içine sokarak. "Sizinle bir dakika sonra buluşacağız, tamam mı?"

Hep birlikte başımızı salladık ve ben Brad'e baktım. "Sanırım ayakkabılarımı değiştireceğim ve biraz da güneş kremi süreceğim. Sen ve Andy bizimle orada buluşmak ya da bizimle gelmek ister misiniz?"

Brad kendi ayakkabılarına baktı ama aklının tamamen başka yerde olduğunu söyleyebilirdim. "Ben iyiyim. Sadece gitmek istiyorum." Andy'ye doğru başını salladı. "Hazır mısın?"

Andy'nin çenesi kilitlendi, tek kelime etmeden başını salladı ve ikisi kumlu tepeye doğru yürüdü. Megan'ın elini çekiştirerek onu kulübemize geri götürdüm.

"Her şey yoluna girecek," dedi ve elimi bırakarak kendi elini sırtıma sürdü. "Onu bulacağız."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" *Gerçekten yapmamızı istiyor musun?* Laura ve benim yaptıklarımız hakkındaki gerçeği bilseydi, farklı hissedeceğinden emindim. Gözleriyle buluşamayınca bakışlarımı ileriye kilitledim. Gideceğimiz yere. Ona bakarsam, kırılacağımdan emindim ve bunu göze alamazdım. Bir görevimiz vardı. Ayakkabılar. Güneş kremi. Arama. Laura'nın hayatı buna bağlı olabilirdi. Ormanda bir yerde olduğu düşüncesi yıkıcıydı. Onun öldüğü düşüncesi akıl almazdı. Sadece devam etmek zorundaydım. Bir ceset bulana kadar, hala umut vardı.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. "Paniğini anlıyorum ama Laura'yı bulana kadar bunun erken olduğunu düşünüyorum." Gözyaşları dökülmeye devam ederken cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıp çalışmadığını anlayamadım. "Onu bulacağız," diye tekrarladı.

"Yapamam-" Kulübemize ulaştık ve kendimi toparlamaya çalışırken cümlemi yarıda keserek merdivenleri çıktım. Megan kapıdan geçtiğinde onu takip ettim ve arkamızdan kapıyı kapattım. Arkamı döndüğümde bana bakıyordu, gözleri her zamanki gibi meraklıydı.

"Onu kaybedemezsin," diye sözümü tamamladı.

Başımı salladım, tartışmanın ya da yalan söylemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Bunu hemen anlayacaktı. "O benim en iyi arkadaşım. İş ortağım. Tüm hayatım boyunca yanımdaydı..."

Megan güneş kremine uzanırken ciddiydi. "Onu seviyor musun, Nicky?"

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

"Beni sevmediğini, sevmediğini söylediğini biliyorum ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Şu anda gözlerindeki korkuyu görüyorum ve bence bu arkadaşlıktan daha derinlere gidiyor. Brad'e benziyorsun. Andy gibi. Bana yalan söylemediğin sürece seni her şeye rağmen seveceğimi söylemiştim ama şimdi gerçeği bilmem gerekiyor." Elindeki tüple avucuna bir topak beyaz sıktı ve omzunu buna batırıp daireler çizdikten sonra taraf değiştirdi. "Burada neyle uğraşıyorum? Seni kaybedecek miyim?"

Başımı salladım. "Beni kaybetmeyeceksin. Tabii ki kaybetmeyeceksin." Zihnim sahildeki geceye, penceredeki beyaz parıltıya geri döndü. Laura'nın beni öptüğü geceden beri çok şey olmuştu. Yıllar önceymiş gibi geliyordu, peki nasıl sadece günler geçmişti? "Laura'yı çok uzun bir süre sevdim, bu doğru. Ama o Brad'i seçti. Onu yıllar önce seçti ve ben onun kararına saygı duyuyorum. Ben de hayatıma devam ettim. Seni seviyorum. Sana *aşığım*." Güneş kremini ondan alarak bir adım öne çıktım.

"O da seni seviyor muydu?" diye sordu. Bu daha önce kimsenin sormadığı bir soruydu. Gerçeği hiç yüksek sesle söylememiştim. Ne aileme, ne kardeşlerime, ne de arkadaşlarıma.

"Bilmiyorum..." Sonunda, meşgul olmak için kollarıma güneş kremi sürdüğümü söyledim.

"Bilirdin," diye bastırdı ve beni durdurmak için bir elini koluma koydu. "Eğer o da seni sevseydi, bilirdin."

Ona baktım, gözlerimiz kilitlendi. Zamanın içinde bir an, gerçeğin bir anı. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardım, kelime nefesimde neredeyse sessizleşiyordu. "Bir zamanlar öyleydi. Kısa sürdü. Kısacık. Evlenmeden önce. Brad şirketiyle birlikte iki yıllığına Haiti'ye gitmişti. Bir kuyu ya da su arıtma tesisi gibi bir şey inşa ediyorlardı... Bu asla olmamalıydı. Laura ve ben hâlâ okuldaydık ve o yalnızdı. Bu bir hataydı." Yutkundum. Uzun zamandır kendime sakladığım sır hakkında nihayet konuşmak çok iyi hissettirdi. "Eve döndüğünde ayrıldık. O zamandan beri bu konu hakkında konuşmadık. Artık bir önemi yok. Bir ömür önceydi."

Beni izledi, ben konuşurken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, söylediğim her kelimeyi içine çekiyordu. Hemen tepki vermeyince ekledim. "Asla kimseye söyleyemezsin. Lütfen. Laura sana söylediğimi öğrenirse beni asla affetmez. Eğer Brad'e ulaşırsa, bu onu mahveder."

Megan yemin ederek ciddiyetle başını salladı. "Kimseye söylemem Nicky. Bana güvenebileceğini biliyorsun." Öne doğru eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

"Delirdin mi sen?" Cevabı beklerken boğazım inanılmaz derecede kurumuştu.

"Tabii ki hayır. Keşke bana söyleseydin, elbette, ama bu bizim zamanımızdan önceydi. Kızmaya hakkım yok. Sadece senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Laura da senin hikayenin bir parçası. Bunu biliyorum ve takdir ediyorum. Benim de bir şansım olsun diye seni seçmediği için minnettarım." Gülümsediğinde hüzünlü bir ifade gördüm ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Bundan nefret ettim. "Seni seviyorum

Varlığımın her parçasıyla seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Olmamamı istemediğin ya da olmamam için bir sebep vermediğin sürece her zaman senin için burada olacağım." Elimi sıktı, sonra güneş kremimi sürmek için hareket etti, omuzlarıma ve enseme sürdü. "Dürüst olduğun ve hâlâ benimle olmak istediğin sürece buradayım."

Yutkundum, gözlerimi kapattım. Artık ne istiyordum? Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu.

Laura.

Laura'nın bulunmasını istedim. Laura'nın
güvende olmasını istiyordum. Bunun dışındaki
her şey bekleyebilirdi.

Sürtünme durdu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni hâlâ burada istiyorsun, değil mi?" Bana bakmak için eğildi.

Elini elime aldım, parmak uçlarını öptüm, dudaklarımda güneş kreminin tadı vardı. "Sen hayatımdaki en iyi şeysin." Bu bir cevap değildi ama zorlansaydım ona vereceğim cevabı duymak istediğini de sanmıyordum. O anda, Laura kayıpken ve yıllar önce aramızda yaşananların gerçeği havada asılı dururken, tek istediğim asla sahip olamayacağım tek kadındı.

Ona gerçeği söylemek istedim - onu sevmekten, onu istemekten asla vazgeçmediğimi. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istedim. Hayatlarımızı yerle bir etmek, kayıpları kimin umurunda, ve yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Artık saklamak zorunda kalmadan onu her zaman sevdiğim gibi sevmek istiyordum.

"Sorun değil," dedi, ağlamamak için ağzını bükerken bir zamanlar kuru olan gözlerinde yeni bir yaş belirdi. "Laura senin en iyi arkadaşındı. Ne kadar korktuğunu ve bunun senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum."

Dondum kaldım, elini bırakırken vücudum korkudan kaskatı
kesilmişti. "Öyle miydi?" "Ha?"

"*Öyleydi* dedin. Geçmiş zaman." Damarlarımdaki kan aniden buz gibi olmuştu. "Megan, Laura hakkında bir şey biliyor musun?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Sen neden bahsediyorsun, deli? Tabii ki bilmiyorum."

"Neden böyle söyledin?" Geriye, kapıya doğru bir adım attım ve o da beni takip etti.

"Ne gibi?"

"Öyle miydi? Onun benim en iyi arkadaşım *olduğunu* söylemiştin. Öyle değil."

"Nicky, deli gibi davranıyorsun," dedi, sözlerinde kuru bir kahkaha vardı. "Laura senin en iyi arkadaşın tabii ki. Sadece yanlış söyledim. Daha önce *benim* artık senin en iyi arkadaşın *olduğumu* söyleyen sen değil miydin? Öyle bir şey demek istemedim." Cevap vermemi beklerken hamile bir duraklama oldu ama veremedim. Elim arkamdaki kapıya temas ettiğinde vücudum panikle sarsıldı. Hızlı bir hareketle etrafımda döndüm, kapıyı açtım ve dışarı fırladım.

Gözlerinde ne gördüğümü biliyordum. Sesinde ne duyduğumu. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu biliyordum. Laura'ya ne olduğunu bildiğini biliyordum.

Hayatıma kimi sokmuştum? Laura'nın hayatına?

Ne yaptım ben?

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

NATASHA

Nick kapıyı çalmadan kulübeye girdi. Arkamı döndüğümde, kot pantolonumu kalçalarımın üzerine çektiğim için şükrediyordum. Onu azarladı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa şimdi sırası değildi.

"Sorun nedir?" *Laura. Laura'yı buldular.*

"Sanırım Megan Laura'ya ne olduğunu biliyor," dedi, nefes nefese, bir eli kaburgalarının hemen altında karnının üzerindeydi.

"Ne demek istiyorsun?" Jaren öne doğru bir adım atarak sordu, yüz ifadesi ciddiydi.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Nick, gözleri benimkilerle kilitlenmişti. Sözleri kollarımda ürperti yarattı. "Bundan hoşlanmayacaksın ama sana söylemek zorundayım." Odanın karşısına geçti ve pencereleri kapattı. "Oturmalısın."

Kollarımı kavuşturdum. "Sanırım ayakta duracağım."

Jaren da kımıldamadı. "Anlat bize Nick. Neler oluyor?"

"Darbeyi hafifletmek için zamanım yok." Dudakları bir 'O' şekli aldı ve bir nefes verdi. "İşte başlıyoruz. Laura ve ben eskiden... bir ilişkimiz vardı."

Kelimeler üzerimden geçti ve beni korkuyla doldurdu. Şok olduğum için değil, nasıl tepki vereceğime karar vermem gerektiği için. Jaren'ın bildiğimden haberi yoktu. Nick'in de bildiğimden haberi yoktu. Bilmiyormuş gibi mi davranmalıydım?

"Nasıl karışmış? Bir ilişkin mi vardı?" Jaren, nasıl devam edeceğime karar vermem için beni serbest bırakarak sordu.

"Hayır, bir ilişki değil," dedi Nick. "Şey, bir çeşit ilişkiydi. Belki de. Bilmiyorum. Yıllar önceydi. Biz mezun olmadan önce. Onlar evlenmeden önce. Yıllardır hiçbir şey olmadı... Ta ki önceki geceye kadar."

"Önceki gece mi?" Canlandım. Şimdi bu yeni bir haberdi.

"Laura..." Tereddüt etti, kendini hazırlarken dudaklarını buruşturdu. "Beni öptü."

"Ne?" diye sordum. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Neden bana söylememişti?

"Nedenini bilmiyorum. Emily'nin öldüğü geceydi. Kulübeme geldi ve Emily hakkında konuşuyordu... Spa'da olanlarla ilgili bir şeyler. Ona güvenmediğini söyledi... ve sonra o, o..." Omuz silkti. "Sadece beni öptü."

"Peki sonra ne oldu?" Ben sordum.

Tereddüt etti. "Genellikle öpüşmenin ardından gelen türden bir şey." Elini ensesinde gezdirirken yüzü pancar gibi kızarmıştı. Seks mi yapmışlardı? Bunu kastetmiş olamaz, değil mi? Bunu bana gerçekten itiraf ediyor muydu? Jaren'ın önünde. Yıllar önce yemin ettiğim gibi Jaren'ın sırrını sakladığından emin olmalıydım. "Ve sonra her şey bitti," diye devam etti Nick kimse yanıt vermeyince. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir anlık bir zayıflıktı. O buna hata dedi."

"Öyle miydi?" Ben sordum.

"Ben-ben-ben bilmiyorum. Biz bir şey konuşamadan kaçtı ve ben de eve döndüm. Bunu size anlatıyorum çünkü olayın olduğu gece Megan'ın kulübeden bizi izlediğini gördüğüme yemin edebilirim."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Soğuk ürpertiler geri gelmişti ve pencereden dışarı bakıp Megan'ı arıyordum.

"Çünkü yanıldığımı düşündüm. İçeri girdiğimde Megan uyuyordu. Kendimi bir şeyler gördüğüme inandırdım ve sonra Emily'nin öldüğünü öğrendik. Olanları neredeyse unutmuştum ve Laura kaybolana kadar da bu konuyu bir daha düşünmedim."

"Yani Megan'ın ona bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" Jaren sordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Az önce Laura hakkında konuşuyordu ve geçmiş zamanda bir şeyler söyledi... Polis dizilerinde polisler birinin suçlu olduğunu hep böyle anlamıyor mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilmiyorum. Bu biraz zorlama oldu. Yani, ona sordun mu? Sadece bir hata olamaz mı? Onu kanlı bir bıçakla bulmuş gibi koşarak buraya geldin." Tüm bahsettiği bu muydu? Bildiğimiz kadarıyla, hemen sonuca varıyordu.

"Ona neden öyle söylediğini, neden geçmiş zamanda söylediğini sordum. -Ve bana bir cevap verdi, ama gözlerinde bir şey vardı, Natasha." Bana yine yalvarıyordu.

"Bilmiyorum, Nick. Megan'ın kimseye zarar verdiğini düşünemiyorum..." Ona inanmak istedim çünkü cevaplar istiyordum ama aynı zamanda mantıklı olmaları da gerekiyordu. Megan neden Laura'yı incitecek bir şey yapsındı ki? Onları birlikte yakalamış olsa bile, neden Nick'le yüzleşmedi? Neden Brad'e söylemedi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ayrıca *vegan-vejetaryen-her neyse* Megan'*ın* bırakın yaşayan, nefes alan bir insanı, bir sineği bile incitebileceğine inanamıyordum.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Hayal kırıklığı. Ona inanmam için bana güvenmişti ama ben inandığımdan emin değildim. "Onu bulmak istediğini biliyorum. O ve Emily için cevaplar bulmak istiyorsun ama hemen sonuca varamayız. Şu anda birbirimize düşman olamayız. Birbirimize destek olmalıyız." Jaren bana baktı ve aynı fikirde olduğunu görebiliyordum.

"Peki, ne öneriyorsun? Laura gitti. Korkunç bir şey olduğundan emin olana kadar hepimiz o iyiymiş, her şey yolundaymış gibi mi davranalım?" Nick bir elini saçlarında gezdirerek sordu.

Gözlerindeki korkuyu görebiliyor, odada hissedebiliyordum. Muhtemelen hiç böyle bir panik yaşamamıştı - çocuğu yoktu. Ailesine o kadar da yakın değildi. Laura onun için dünyadaki en önemli kişiydi ve o kayıptı.

Bir adım öne çıktım ve elimi koluna koydum. "Nick, bana bak." Hissettiğim paniği görmesine izin veremezdim. Bu sadece onunkini daha gerçek hale getirirdi. Garip bir şekilde, onun çıldırdığını görmek beni sadece sakinleştirdi. En iyi arkadaşımı bulmam gerekiyordu ama şu anda Nick'in bana daha çok ihtiyacı vardı. Laura nerede olursa olsun, bunu onun için yapacaktım. Tıpkı Laura'nın yapacağı gibi onun yanında olacaktım. "Bana bak," dedim tekrar, konyak kahverengi gözlerinin benimkilerle buluşmak için yukarı kaymasını izleyerek. "Onu bulacağız, tamam mı? Megan ne gördü ya da görmedi, ne yaptı ya da yapmadı bilmiyorum ama Laura'yı tanıyorum. Seni tanıyorum. Bizi tanıyorum." Dudaklarımdaki gülümseme küçüktü ve buna inanmasını umuyordum. Söylediklerime kendim inanmak istediğim kadar onun da inanmasına ihtiyacım vardı. "Onu bulana kadar pes etmeyeceğiz. O Emily değil. Bu onun hikâyesinin sonu değil."

Yutkundu ve ben de onun adem elmasının boğazında sallanışını izledim. Başını hafifçe salladı, zar zor fark ediliyordu ama oradaydı. "Brad ve Andy'yi bulmamız gerek. Aramaya geri dönmeliyiz."

"İşte oldu." Ayakkabılarımı tekrar giymek için yatağın kenarına doğru eğilmeden önce omzunu okşadım. Jaren arkamda garip bir sessizlik içindeydi ama aldırış etmedim. Bunun yerine, ayakkabılarımı giydikten

sonra Nick'in koluna girdim ve Jaren'ın beni takip ettiğinden emin olmak için arkama hızlıca bir göz attım,

ve ikisini de kapıdan dışarı çıkardı. "Şimdi, önce Megan'ı almamız gerekiyor. Andy'nin dediği gibi, şu anda hiçbirimiz yalnız kalmamalıyız. Ona göz kulak olacağız ama akıllıca davranmalıyız, değil mi?"

Suratsızca başını salladı. "Ne kadar üzgün olduğumu biliyor. Aşırı tepki vermemeliydim."

"Doğru," dedim. "Hadi, açıklamana yardım edeyim." Ben kafamda açıklamaları canlandırırken Nick ve Megan'ın kulübesine giden merdivenleri koşarak çıktık. Ne söyleyecektim? Bunu nasıl mantıklı hale getirecektim? Ve sonra, çok daha kötü bir soru dizisi... Ya Nick haklıysa? Ya Megan Laura'ya bir şey yaptıysa?

Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum ve soruyu da onunla birlikte bastırdım. Bu mümkün değildi. Laura iyiydi. Güvendeydi. Güvende olmalıydı.

Kulübeye girdik, etrafa bakındık.

Megan yok.

"Megan?" Nick seslendi, sonra bana baktı. "Belki banyodadır."

"Belki," diye başımı salladım ve kapı aralığında garip bir şekilde bekleyen Jaren'a baktım. "Gidip kontrol etmek ister misin?"

"Evet." Nick daha fazla zorlamadan başını salladı. "Herhalde üzgündür. Bana bir saniye izin verin." Merdivenleri koşarak çıktı ve kocamla beni yatağın önünde bekler halde bıraktı.

"İyi misin?" Yalnız kaldığımızda sordum.

Jaren çok hızlı bir şekilde başını salladı, sonra tekrar yavaşça. "Evet, ben... ben sadece ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Biliyorsun Megan'ın canı bile yanmaz-"

"Hayır," diye araya girdi. "Yani, evet, ben de Laura için endişeleniyorum ve hiçbirimizin olanlara karışmış olabileceğine inanmak istemiyorum, ama... Nick'in sana Laura'yla ilişkisi olduğunu söylemesini nasıl kabul edebilirsin?"

Ona baktım, gözlerim yüzünün her santimini, burnunun köprüsündeki ve gözlerinin yanındaki koyu çilleri, büyük alt dudağını, kalın kaşlarını, kısa tuttuğu saçlarının sık bukleleriyle eşleşen saçlarını aldı. Kocam yakışıklı bir adamdı; buna hiç şüphe yoktu. Neden sadece şimdi, hepimiz potansiyel olarak tehlikedeyken, onu takdir etmeyi öğreniyordum?

Başını yana eğdi. "Yani, o senin en iyi arkadaşın. Bilmediğin için korkmuyor musun?"

Yalan söylemeliydim. Bunu düşündüm, kısaca, ama daha iyisini yapmaya çalışıyordum. Daha iyi olmaya. Gerçeği bilmesini istiyordum - ona verebileceğim her gerçeği. Gözlerimi kapattım, nefesimi içime çekerken kendimi destekledim. "Biliyordum."

"Ne?"

"Laura bana söyledi... yıllar önce. Önemli bir şey değildi. Burada takıldıklarını ya da bu konuda ne hissediyor olabileceğini bilmiyordum. Yıllardır Nick hakkında bu şekilde konuşmamıştı." Sesimi alçak tuttum, Nick'in üst kattaki ayak seslerinin farkındaydım. "Kızlar doğduğundan beri değil ama üniversiteden beri hiç konuşmadı. Onu unuttuğunu sanıyordum."

"Bana nasıl söylemezsin?" Yüzünde beklemediğim bir acı vardı, sanki aldatılan kendisiymiş gibi.

"Laura bana yemin ettirdi..." Sözümü kestim. "Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim."

Bir elini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Sadece... eğer sen onun için bu tür sırlar saklıyorsan, o senin için ne tür sırlar saklıyordu?"

"Jaren, hayır. Yapmadım-asla yapmayacağımı biliyorsun-"

"O burada değil." Nick'in arkamızdan gelen sesi konuşmayı kısa kesti ve ben de arkamı döndüm.

"Ne?"

"Megan burada değil," dedi tekrar. *"O gitti."*

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ANDY

W Brad'i bıraktığım yere döndüğümde grubun geri kalanı da ona katılmıştı. En azından gruptan geriye ne kaldıysa. Natasha, Nick, Jaren da onun yanında durmuş beni izliyordu.

"Sen yokken Megan'ı gördün mü?" Brad sordu.

Yalan. Kafam karışmış gibi yaparak kaşlarımı zorla indirdim. *Yalan daha iyi.* "Megan mı? O seninle değil miydi, Nick?"

Başını salladı, yüzü solgundu. Kül rengi. Dehşete kapılmıştı. "Biz, şey, bir anlaşmazlık yaşadık. Natasha ve Jaren'la konuşmaya gittim ve geri döndüğümde o gitmişti."

Nefesim kesildi. *Çok dramatikti.* "Olamaz. Belki de banyodaydı?"

"Çoktan kontrol ettim. Kulübede falan değil."

Gözlerimi kaçırdım, yüzümün bir milisaniye bile incelenmemesine şükrettim. Ne kadar iyi bir yalancıydım? Bu şu anda test ediliyordu. *Arkadaşlarınızı kandırmak konusunda hızlandırılmış bir kurs alacağım, lütfen.*

Natasha ellerini bacaklarının üzerinde gezdirerek, "Çocuklar, bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Bu gerçekten çok kötü hissettirmeye başladı. Önce Emily," diye yumuşak bir sesle adını söyledi, darbeyi hafifletmek istercesine, ama işe yaramadı, "sonra Laura. Şimdi de Megan." Brad kesin bir ifadeyle, "Laura'yı bulamadık," dedi. "Tek bildiğimiz, onun iyi."

Nick, "Bizi burada endişelenmemiz için bırakmış olamaz," diye karşı çıktı. "Peki Megan nereye gitti? Ortadan kaybolmayı nasıl başardı? Onu sadece on dakika yalnız bıraktım."

"Çok uzağa gitmiş olamaz. Andy az önce kulübelere geri döndü. Eğer dışarıda yürüyor olsaydı, onu görürdü," diye belirtti Brad. "Evet," dedim. *Yalan ama tam olarak değil.* "Görebilirdim. Ben

görmedim."

"Belki de Manu'yu tekrar kontrol etmeliyiz?" Jaren sordu.

"Hayır," dedi Natasha, neredeyse benim kadar hızlı bir şekilde. "Bildiğimiz bir şey varsa, o da bu işte tek başımıza olduğumuzdur. Manu, Laura'yı aramaları için adamlarını göndereceğini söylemişti ama göndermedi. Emily'nin ölümünden beri onu dışarıda görmedik. Yemeklerde bize katılmadı. Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama kendimizden başka kimseye güvenemeyiz. Onu ve *onları* tek başımıza aramalıyız. Ve artık ayrılamayız. Hiçbir sebeple. Birlikte güvende olduğumuza inanmak zorundayız." Gayri resmi lider rolünü üstlenerek hepimize tek tek baktı. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye yankılanan cevaplar geldi.

Bizi korumaya çalışıyordu ama ne kadar hatalı olduğunu bilmiyordu.

Ona söyleyemezdim. Henüz söyleyemedim.

Birlikte güvende

değildik. Yakın bile

değildik.

OTUZUNCU BÖLÜM

NICK

Bütün öğleden sonra ormanda yürüdük ama Laura ya da Megan'dan hiçbir iz yoktu. Ormandan çıktığımızda ayaklarım su toplamıştı ve aklıma gelebilecek her türlü senaryoyu düşünmüştüm - kötü senaryo, adalı bir adamla kaçıp günlerini geçirmiş olması, korkunç senaryo, kaçarken susuz kalmış, ölmüş ve bir yaban domuzu sürüsü tarafından yeniyor olması, en kötüsü de kaçırılmış ve işkence edilerek öldürülüyor olması. Megan'dan çok Laura için endişelendiğimi, kendi haline bırakıldığında aklımın Laura'ya gittiğini inkar edemezdim. Sessiz ormanda dolaşırken, bu neredeyse her dakikayı tanımlıyordu.

Megan'ı önemsemediğimden değil. Tabii ki önemsiyordum. Eğer yanılıyorsam, ki her geçen an yanıldığımı fark etmeye başlıyordum, kendimi çok kötü hissedecektim. Onunla kalmalıydım. Onu korumam gerekiyordu ama bunun yerine onu yalnız bıraktım ve korkunç bir şeyle suçladım. Eğer ona bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Sanırım Natasha kendimi hırpaladığımı biliyordu. Yüzüne kazınmış kalıcı endişeye rağmen, ara sıra elini sırtıma koyuyor, aramaya devam edeceğimize, her şeyin yolunda olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu. Bana yardım ettiğini sanıyordu, ama bence en az onun kadar kendine de yardım ediyordu.

Hepimizin bunu duymaya ihtiyacı vardı. Hepimizin
buna inanması gerekiyordu. Ama hiçbirimizin
inandığını sanmıyorum.
İçten içe bir şeyler olduğunu biliyorduk.
Sanırım hepimiz onu bir daha
göremeyeceğimizi biliyorduk.

Yanıyordum. Sürdüğüm güneş kremine rağmen cildim yanıyordu ve vücudum ağrıyordu. Yenilgiyi kabul etmek istemedim ama güneş batmaya başladığında,

Etrafımızdaki orman karanlıktan daha da karanlığa bürünürken, arama zamanının geldiğini biliyordum.

İkisinin de geceyi ormanda tek başlarına geçirecekleri düşüncesi beni mahvetmeye yetti. Aklımdan zorla çıkardım. Sahile daha yakın olduğumuzda daha güvende olduğumuzu kim söyleyebilirdi ki? Tek bildiğimiz, biz açıktayken ormanda korunanların onlar olduğuydu.

Midem yüksek sesle homurdanarak boşluğunu belli ediyordu. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da açlıktan ölüyordum. Boğazım kurumuştu. Kızları bulana kadar kendimi her türlü besinden mahrum etmek istesem de, aşırı sıcakta, vücudumuza bir şeyler alamazsak hiçbirimiz uzun süre dayanamazdık.

"Kulübelerinde yiyecek ya da içecek bir şey olan var mı?" Ben sordum. Brad boğazını temizledi.

"Aklımı okudun," dedi usulca, sesinde hiç güç kalmamıştı. Sanırım hepimiz böyle hissediyorduk. Güçsüz. Boş. Kimden ya da neyden kaçtığımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu... sıradakinin kim olacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Kulübemizde biraz şarap kalmış olabilir," dedi Andy. "Emily ilk gecemizde Fraser'a bize üç şişe şarap getirtti ve sadece birini içebildi. İlk gece karışık içkileri de getirmişti, sanırım hepsi hâlâ oradadır."

"İki tane vardı," dedi Brad. "Ben senin kulübendeyken iki tane vardı. Mecbur kalırsak onları aramızda bir süre idare edebiliriz. Ne düşünüyorsun? Köşkten uzak mı durmalıyız?"

"Bu iyi bir fikir değil. Şu anda şarapla yaşayamayız. Alkole hiç ihtiyacımız yok," dedi Natasha. "Suya ihtiyacımız var. Ve yiyeceğe. Eğer su içmezsek bu sıcakta daha fazla dayanamayız. Ben açlıktan ölüyorum. Bacaklarım güçsüz ve ayaklarım ağrıyor. Gücümüzü yüksek tutmalıyız."

"Peki, ne yapacağız? Pek fazla seçeneğimiz yok gibi," dedi Jaren ona bakarak. "Geri mi döneceğiz?"

"Yapmak zorundayız. Natasha haklı. Pavyonda iyi bir yemek yiyebiliriz. Birlikte kaldığımız sürece iyi olacağız, değil mi?" Brad söyledi. "Onlara güvenebilir miyiz? Ya bizi zehirlerlerse?"

Brad başını salladı. "Neden bunu zaten yapmamış olsunlar ki? Bir sürü şansları vardı." Bekledi, kumda ilerlerken her birimizin nefes alış verişi ağırlaşıyordu. "Cidden çocuklar, eğer ölmemizi isteselerdi çoktan ölmüş olmaz mıydık sizce? Neden bekliyorlar? Sadece uzatıyorlar mı? Bize işkence mi ediyorlar? Teker teker mi?"

"Bizi seçiyorlar mı demek istiyorsun? Bunu neden yapsınlar ki? Ne istiyorlar?" Andy inledi.

"Yapmazlar," dedi Natasha. "Brad haklı. Bunu her kim yapıyorsa öylece ortaya çıkıp yapmayacak... Bir oyun oynuyorlar. Bunu belli etmeyecekler. Kimin ve neden yaptığını bulmalıyız ama bunu yapmak için hayatta kalmalı ve beslenmeliyiz. Birlikte yemeğe gideriz. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranacağız. Sanki hiçbir şeyden şüphelenmiyormuşuz gibi."

"Peki," dedi Andy. "İçecek bir şeyler alabildiğim sürece umurumda değil." Kumda ilerlerken nefes nefese kaldı, pavyonun parlayan sarı ışıklarını gördükçe boğazım daha da kurudu.

Her zamanki masaya oturduk, ilk akşam yemeğimizden bariz farklılıklar üzerimde ağırlık yapıyordu. Artık sadece beş kişiydik, üçümüz kayıp ya da ölüydük. Olanların, kaybettiklerimizin acısı ağır, boş bakışlarımızda belirgindi. Yüz ifadelerimizde. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. O an aklıma geldi... Bunu atlatabilecek miydik? Eğer adadan çıkmayı başarırsak, grubumuzdan geriye kalanlar hala var olacak mıydı? Acıyı hatırlamadan birbirimize bakabilecek miydik? Şüpheli görünüyordu.

Garsonlar gelmeden önce Manu kapıdan içeri girdi, bizi görünce rahatlamış görünüyordu. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle. Masamıza doğru ilerledi, elbise tipi kıyafetinin etekleri hızlı adımlarıyla sallanıyordu. "Bütün öğleden sonra sizi görmedik... Endişelenmeye başlamıştık."

Natasha hızlıca, "Sadece yürüyüşe çıktık," dedi.

"Umarım eğlenebilmişsinizdir," dedi Manu. Gerçekten de rahatlamış görünüyordu. "Şelaleye ulaşabildiniz mi?"

"Şelaleler mi?"

"Ormandaki patikalardan herhangi birini takip ederseniz, adanın ortasındaki şelaleye u l a ş ı r s ı n ı z . Çok güzel bir yerdir." Gözleri benden Natasha'ya, oradan da Andy, Brad ve Jaren'a kaydı.

"O kadar uzağa gidemedik," dedim, öğleden sonrayı yürüyüş yaparak geçirmiş olsak da patikalardan sık sık sapmış, hendekleri ve dereleri kontrol etmiştik. Birileri onları bizden saklamak istiyorsa, ana patikalarda olmayacaklarını düşündük. Belki de şelalelerin yarın kontrol edilmesi gerekecekti.

"Belki başka bir zaman, o zaman," dedi Manu.

"Manu," dedi Nataşa, ellerini önünde kavuşturarak. Gülümsedi ama gözlerinde sinsi bir şeyler vardı. Fark edip etmediğini merak ettim. "Bu sabah konuştuğumuzda bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin. Kaçtığım için özür dilerim ama acaba şimdi bize gösterebilir misin?"

Manu'nun sıcak ifadesi şaşkınlıkla doldu, kaşları aşağı çekildi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Özür dilerim, Natasha. Ne demek istiyorsun?"

Natasha tereddüt etti. Çenesi düştü ama hemen toparlandı. "Bu sabah. Senin ofisinde. Bana bir şey göstermek istediğini söyledin ve ben de senden önce çıktım. Bana, *bize*, şimdi gösterebilirsin diye düşünüyordum. Birlikte."

"Bağışlayın beni," dedi Manu, ifadesi sabitti. "Kafam karışmış olmalı ama ne demek istediğinizi hatırlamıyorum. Bu sabah ofisimde konuştuk, evet, ama size bir şey göstermem gerekmedi. Belki de beni yanlış duydunuz?"

Korkusunu ya da öfkesini -belki de ikisini birden- dizginlemek için elinden geleni yapan Natasha'ya baktım. "Evet, belki de haklısın."

Gülümsedi ve masayı okşadı. "Her neyse, adadaki tekneyi çalışır hale getirebildiğimizi bilmenizi istedim, bu yüzden yerel polisi çağırdık. İki çalışanımız bu öğleden sonra erkenden yola çıktı. Yarın döneceklerini ve polisle birlikte telefon hatlarını onaracak birini de getireceklerini umuyorum."

İçime bir rahatlama çöktü, bunu gerçekten söylüyorum. Gerçek ve etkili, serin, kaygan rahatlamanın başımdan göğsüme yayıldığını, mideme, bağırsaklarıma ve ayak parmaklarıma battığını hissettim. Her şey bitmiş olabilirdi. Polis yakında burada olacaktı. Eve dönecektik. Bu kadar çabuk olamazdı.

"Pekâlâ, sizi yemeğinizle baş başa bırakayım. Sadece kontrol etmek ve hepinizin sağ salim döndüğünden emin olmak istedim," dedi. "İyi akşamlar dilerim."

Elini havaya kaldırarak selam verdi ve bizden uzaklaştı. Kapıya kadar gelip içeri girdiğinde Laura'yı bulup bulmadığımızı sormadığını ve Megan'ın yokluğundan bahsetmediğini fark ettim.

Fark etmediği için mi, yoksa onlara ne olduğunu zaten bildiği için mi?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANDY

Polis geliyordu.

Onlara gerçeği söylemek zorundayım.

Her şey hakkında.

Nasıl yapabilirdim? Anlamalarını nasıl sağlayabilirdim?

Benden nefret ederlerdi. Brad benden nefret ederdi. Nick benden nefret ederdi. Ve benden nefret etmeseler bile, asla anlamayacaklardı. Arkadaşlarıma nasıl ihanet edebildiğimi, onları nasıl incitebildiğimi anlayamazlardı... ama ben de incinmiştim.

Yine de birbirimize bağlı kalacağımıza yemin ettik. Ne olursa olsun. *Ne olduğunu* tanımlamalıydık.

Cinayet de dahil miydi? Yalanlar içeriyor muydu? En sevdiklerimizi inciten sırlar içeriyor muydu?

Söz verdikleri gibi ne olursa olsun yanımda duracaklar mıydı? Yoksa bu bizim sonumuz mu olacaktı?

Bu düşünceyi aklımdan silkeledim ve yatakta yuvarlandım. Diğerleri gece boyunca aynı kulübede kalmaya karar vermişlerdi. Birlikte güvende olacaklardı. Ama ben bunu yapamazdım. Ayrılmamızı istemiyorlardı ama ben ayrılmak zorundaydım. İçimde tuttuğum yalanlar yüzünden nefes alamıyordum.

Hiçbir zaman iyi sır saklayan biri olmadım, özellikle de bu tür sırları. Bu kadar büyük sırlar.

Kararlarımla barışmak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bizi bu noktaya neyin getirdiğini anlamak için. Her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini.

Emily'yi, severek büyüttüğüm gülümsemesini düşündüm. Bir daha asla duyamayacağım o gülüşü. İçime gömmeyi başardığım kederimi bütünüyle yaşamamı engelleyen tek şey, yakıp kavuran öfkemdi. Yapılanlara ve

hepimizin hayatının bu olay yüzünden nasıl değişeceğine dair öfke.

o. En çok kime kızmam gerektiğinden emin değildim ve bu yüzden öfkem kendime yöneldi. Aptal olduğum için. İnsanların iyi, dürüst ve sadık olduğuna inandığım için. Emily bana yalan söylemişti. Güvenimi kırmıştı. Beni kullanmıştı. Bu, başına geleni hak ettiği anlamına mı geliyordu? Tabii ki hak etmiyordu. Ben canavar değilim. Ama hala acı çeken bendim. Sırlarla, yalanlarla ve yakan gerçeklerle ağırlaşan bendim. Polis geldiğinde, onlara her şeyi anlatacaktım.

Ve sonra, bildiğim dünyam çökerek duracaktı.

Özür dilerim... Bunu ben istemedim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

NICK

Burada mısın, Laura?
Neredesin, Megan?

Aklımda uçuşan sorular beni endişeden deliye döndürüyordu. Jaren ve Natasha'nın kulübesinde birlikte kalmayı seçmiştik. Kimse söylemedi ama sanırım şimdiye kadar kötü anıları olmayan tek yer orası olduğu içindi. Megan'ın eşyalarını görmeden ve endişe ve pişmanlıkla boğulmadan kulübemize adım atamıyordum. Laura'nın eşyalarını görmeyi düşünmek bile istemiyordum.

Bu beni mahvetmeye yetmişti ve Brad ile Natasha'nın da aynı şeyi hissettiğinden emindim. Sadece Andy gruptan ayrılmayı tercih etmişti. Kulübesine gitmeyi teklif ettik ama yalnız kalmak istediğini söyledi.

Ona bunu vermenin en azından yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşündüm.

En çok o acı çekiyordu... kesin bir kayıptı, geri kalanımız ise hala umut kırıntılarımıza tutunmaya çalışıyorduk. Eğer polis geliyorsa, kadavra köpeklerini de getirmiş olmalılar. Kat etmemiz gereken çok fazla arazi vardı, ama bunun cevaplarımızı yakında alacağımız anlamına geleceğini ummak zorundaydım. Ya onları canlı bulacaklardı ya da...

Araştırmalarından bir şey çıkmazsa ne olur? Bu ne anlama gelir?

Belki de artık adada olmadıkları ihtimalini düşündüğümde göğsüm daraldı. Belki de birileri onları almış, kıyıya geri götürmüştü. Onları kimin aldığından emin olamazdık ve eğer durum buysa, istatistikleri biliyordum... Onları bir daha görmemiz pek olası değildi. Kapının yanındaki hasır sandalyeye yerleştim.

Natasha ve Jaren yatakta uyurken Brad pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmıştı. Nöbeti sırayla tutuyorduk ve bir saat önce içlerinden birini uyandırmam gerekiyordu ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Uyuyorlardı ve bunu hak etmişlerdi. Vücudumda yorgun bir kemik bile yoktu.

Sadece cevaplar istiyordum. Bana kalsa, akşam yemeğini yedikten sonra tekrar aramaya koyulurdum ama bu aptallık olurdu, biliyordum. Geceleri hiçbir şey göremiyordum.

Ay ışığının aydınlattığı sahile baktım, Laura'yla geçirdiğim geceyi hatırladım, o kadar kısa bir süre önceydi ki şimdi ışık yılları kadar uzak geliyordu. O zaman nasıl hissettiğimi ona söylemeliydim. Bana bir seçenek sunarsa onu tekrar seçeceğimi söylemeliydim. Onu tekrar öpmeliydim. Gitmemesi için ona yalvarmalıydım. Ona izin vermemeliydim.

Onu son kez öpebileceğimi, ona dokunabileceğimi, kokusunu içime çekebileceğimi bilseydim-

Düşüncelerimi zorla uzaklaştırdım. Çok acı vericiydi.

Megan için yas tutmalıydım ama kendimi kalpsiz hissediyordum. Onun iyi olmasını istiyordum ama Laura'nın da iyi olmasına *ihtiyacım vardı*. Sanırım bu bana kalbimin gerçekte nerede yattığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Eğer onları bulursak -ikisini de- her konuda dürüst olmak zorunda kalacaktım. Yalan söylemeye devam edemezdim.

Bu yalan, en çok değer verdiğim kadınlardan birinin ölümüne neden olabilecekken olmazdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATASHA

I göğsümden gelen düzensiz nefes seslerinin farkında olarak hareket etmemeye çalışıyordum. Nick kapının yanındaki sandalyede hareket ediyordu, hiç uyumamıştı. Jaren'ın uykusu huzursuzdu, birkaç saatte bir kabuslar görerek uyanıyordu. Brad'in yaslandığı pencere kenarındaki koltuktan gelen gıcırtı birkaç dakikada bir kulübenin içinde kükrüyordu. Rahat.

Hiçbirimiz nasıl uyuyacağımızı bilmiyorduk çünkü uyku huzur gerektiriyordu. Böyle bir zamanda kim huzurlu hissedebilirdi ki?

Laura'yı bulmak istiyordum. Polisin yakında geleceğini bilmek bana garip bir sakinlik hissi veriyordu. Çünkü hem gelmelerini istiyordum -bizi kurtarmalarını, cevaplar almalarını, geride kalanları korumalarını- hem de gelmelerini istemiyordum -çünkü gelmeleri kesinlikle olanlara cevap bulmaları anlamına gelecekti ve bu cevaplar muhtemelen hazır olduğumdan daha fazla acı getirecekti.

Jaren'ın nefes alış verişi kulağımda hızlandı ve tekrar uyandığını anladım.

Uzun bir gece olacaktı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve Emily öldüğünden beri boğuştuğum soruyu, gerçeği söylemeye zorladım. Laura'yı yalnız bulmak çok zordu, yine de ona ne olduğunu sormayı çok istiyordum. Onu herhangi bir şeyle suçluyormuş gibi görünmek istemiyordum, bu da konuşmayı daha da zorlaştırıyordu. Şimdi, muhtemelen bu konuşmayı asla yapamayacaktım. Bunca zamandır kendime sakladığım gerçeği şimdi açıklamak beni sadece suçlu gösterecekti.

Laura hayattaysa, birlikte bir şey saklıyormuşuz gibi görünecekti.

Eğer Laura ölmüş olsaydı, bu yalanın suçu doğrudan benim üzerime kalırdı.

Kimseye söylemeseydim, asla ortaya çıkmama ihtimali vardı. Özellikle de tüm tanıklar gitmişken. Ayrıca büyük bir ihtimalle hiçbir anlamı olmayacaktı.

Ancak polisin gelmesiyle birlikte birkaç saat içinde bir karar vermem gerekiyordu.

Onlara ne söyleyecektim?

Onlara Laura'nın da o gün Emily ile birlikte spa'dan ayrıldığını söyleyecek miydim? Arkadaşımı korumak için başlangıçta bunu gizlediğimi? Onlara birkaç dakikalığına gittiklerini ve geri döndüklerinde Laura'nın yalnız ve garip bir şekilde sessiz olduğunu söyleyecek miydim? Emily sonunda geri döndü elbette ve aralarında bir şey geçmiş olabileceğine inanmak istemiyordum ama şimdi ikisi de gitmişken, bunu kendime saklamış olmamın beni ne kadar endişelendirdiğini inkâr edebilir miydim? Laura benim en iyi arkadaşımdı. Benden bir şey saklamazdı ama aralarında her ne konuşulduysa saklamıştı. Bilerek benden kaçıyordu, bundan emindim. Ama konuşmanın tek tanığı gitmişti, biri ölmüştü. En azından biri.

Bu konuyu şimdi açmanın ne yararı var? Gerçeği söylersem, bu beni daha da suçlu duruma düşürecekti. Söylemezsem, bu arkadaşlarımdan vazgeçtiğim anlamına gelirdi. Asla geri dönmeyeceklerine güveniyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NICK

Manu'nun söz verdiği gibi, ertesi sabah kahvaltıda, ziyaretçilerin geldiğini haber veren bir tekne motorunun sabit uğultusunu duydum. Yemeğimiz
teknenin gelişini izlemek için kıyıya doğru ilerlerken terk edilmişti. *Tekneler*, daha doğrusu. Birbirinin aynısı, orta büyüklükte üç tekne kıyıya yanaştı. Altları parlak maviydi ve ortalarında kırmızı dikey bir şerit vardı. Kapalı bir kokpit vardı, her birinin içinde iki üniformalı adam vardı ve her iki pruvanın yanında iki kişi daha duruyordu. Hepsi kalın, siyah üniformalar giymiş, ağır hizmet tipi kurşun geçirmez yelekler, siyah şapkalar ve koyu renk güneş gözlükleri takmışlardı.

Manu ve ada çalışanlarından birkaçı onları karşılamak için kıyıya doğru ilerlerken teknelerinden hızla indiler. Subaylar geride durup birinin -sanırım kaptanları ya da şefleri, bir tür liderleri- önden gitmesine izin verdiler. Sanki onu tanıyormuş gibi doğruca Manu'ya yöneldi. Daha önce çağrılmışlar mıydı?

"Neden bu kadar çok?" Natasha yanımdan usulca sordu.

Konuşmaya cesaret edemeyerek başımı salladım. On iki silahlı adamdan oluşan grup, adanın etrafına ve sonra da bize bakarken zaten yıpranmış olan sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yapıyordu. Manu sorumlu subayla konuşup bize doğru başını salladı ve ben de adamın ekibine dönüp bir şeyler söyleyip başını sallamasını izledim. Adamlardan dördü hemen içeri girdi ve iki ada çalışanını takip ederek dinlenme merkezine doğru ilerledi.

Diğer dördü kumların üzerinde yürümeye başladı -bu kadar kalın tabakaların içinde ne kadar sıcak olduklarını merak ettim- yanımızdan geçerken silahları da hazırdı, arıyor gibi göründükleri için yayılıyorlardı.

Manu ve görevli memur durduğumuz yere doğru ilerlediler. Kalbim küt küt atıyordu. Kendimi güvende hissetmeliydim ama sadece korkuyordum.

Önce Manu konuştu. "Dostlarım, bu Memur Knowles. Bayan Emily'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı o yürütecek."

Memur bize başıyla selam verdi ama konuşmadı. Dudaklarının etrafındaki sert çizgiler, yüzünü buruşturarak ne kadar zaman geçirdiğini merak etmeme neden oldu. Güneş gözlüklerini yukarı kaldırdığında gözlerinde soluk bir yanık izi vardı ve rahatlamaya yer bırakmayan gözlerle bize bakıyordu.

"Her birinizle ayrı ayrı konuşmak istedi." Jaren ve Natasha'ya başıyla işaret etti. "Evli olanlarınız da dahil. Andy, senden kulübende kalmanı isteyeceğiz. Brad, seninkinde. Jaren, seninkinde. Nick, seninkinde. Natasha, seni spada bekleteceğim. Bayan Megan da kütüphanede bekleyebilir."

"Megan gitti," dedi Andy ben daha fırsat bulamadan. "Laura gibi." "O da mı kayboldu?" Manu sordu, yüz ifadesi neredeyse
soluyor. Eğer olanlarla gerçekten bir ilgisi yoksa, onun için üzülmekten kendimi alamadım. Ada ona milyonlara mal olmuş olmalıydı ve ziyaretimiz inşa ettiği her şeyi mahvediyordu. Her kaybolan kişiyle birlikte onun biraz daha söndüğünü gördüm.

Başımı salladım. "Dünden beri."

Memurun yüz ifadesi değişmedi. "Pekâlâ," dedi Manu. "O zaman dediğim gibi dağılın. Yediklerinizi bitirmek isterseniz kahvaltılarınızı size getirebilirim. Memur Knowles aksini söyleyene kadar lütfen görevlendirildiğiniz yerde kalın."

Bizi ayırıyorlardı. O zaman anladım ve düpedüz korku bir kez daha iliklerime kadar işlemeye başladı. Hepimiz birlikte daha güvende olacağımıza karar vermişken bizi ayırmalarına nasıl izin verebilirdik? O zaman başka ne seçeneğimiz vardı ki? Gözlerim silahın memurun kalçasında durduğu yere kaydı. Başka seçeneğimiz yoktu. Bize söyleneni yapmak zorundaydık.

Bize bir şey olmazdı. Andy bütün gece yalnız kalmıştı ve iyiydi, diye hatırlattım kendime. Bu sadece rutin bir durumdu. Buna inansam da inanmasam da kabul etmek zorundaydım.

Gözlerimi kapattım, şakaklarımda ter boncukları oluşmaya başladığında endişeyle gruptan uzaklaştım. Avuç içlerim terden kayganlaşmıştı ve onları gömleğime silerek ceplerime soktum.

Başımıza her ne gelecekse, bununla tek başımıza yüzleşmek zorundaydık.

Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, başımıza geleceklerde hepimiz yalnızdık. Ayrıldığımızda, bir karenin köşeleri gibi yayıldığımızda, bu her zamankinden daha açıktı.

Lütfen bu onları son görüşüm olmasın.

KORKUNÇ BİR BEKLEYİŞİN ARDINDAN, Memur Knowles ve adamlarından birinin kulübeme yaklaşmasını izledim. Avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu, sırtım ve dizlerimin kıvrımlarıyla uyumluydu. Ayağa kalktım, sonra bunun bir yüzleşme olmasından endişe ettim ve ayağımı sarsıcı bir şekilde yere vurarak tekrar oturdum.

Odadaki kokumun giderek daha fazla farkına varıyordum. Megan'ın kokusunun. Temizlenmediğim gerçeğinin. Polis tarafından sorgulanmak üzere olduğum gerçeğinin. Bir avukatla konuşmak isteyip istemediğimi sormaları gerekmiyor muydu? Belki de bunu sadece suçlu insanlar yapıyordur. *Neden temizlenmedim?* Yüzümde kahvaltıdan kalma yemek mi vardı? *Yüzüne dokunma.* Bu bir yalanın işaretiydi. Çok fazla polis dizisi izlemiştim.

"Memur beyler." Tekrar ayağa kalktım, onlar kapıyı açıp içeri girerken üst dudağımın üzerinde biriken terin inanılmaz derecede farkındaydım.

Knowles elini bana doğru sallayarak, "Otur," dedi. Arkasındaki subay bir not defteri tutuyordu. Kaslı ve bronz tenliydi, komutanından daha iriydi ama sanki yerini biliyormuş gibi birkaç adım geride duruyordu.

"Emily Bennett'in öldüğü gece hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Bir nefes aldım. İşte o an gelmişti. Hayatımı mahvedecek gerçeği açıkladığım andı.

"Yemekte Emily sırlardan bahsedip durdu. Garip davranıyordu ve yemekten erken ayrıldı."

"Garip derken neyi kastediyorsun?" diye sordu, ben daha başlamadan sözümü kesti.

Sorgulama sıralamasında ilk mi yoksa sonuncu muydum? O kadar uzun süre beklemiştim ki, ilk ben olamazdım, değil mi? Bu hikayeyi daha önce duymuş muydu? Ben ne hatırlıyordum? Doğru anladığımdan emin olmak istiyordum ama o zamandan beri çok şey olmuştu.

"Bir şeye üzülmüş gibi görünüyordu. Andy ile kavga etmek ister gibiydi. Her zamankinden daha sessizdi... ve dediğim gibi, gitti

bir şey yemeden önce."

"Bildiğiniz kadarıyla onu üzecek bir şey oldu mu?"

"Hayır. O sabah ayrıldığında iyiydi. Hatta neşeliydi. Ama akşam yemeğine kadar onu bir daha görmedim. Bir şeyler değişmişti."

Arkasında kâğıtlara bir şeyler karalayan adama, sonra da bana baktı. "Bayan Bennett'i ne zamandır tanıyorsunuz?"

Başımı kaşıdım. *Yüzüme dokundum.* Çok çabuk geri çekince utançtan derimin yandığını hissettim. "Andy onu grup yemeğimize getirdi... iki ay önce falan? Sonra bir ay kadar önce tekrar? Yani buraya gelmeden önce onunla iki kez tanışmıştım. Ama onu gerçekten tanıdığımı söyleyemem. Bizimle birlikteyken bile içine kapanıktı. Yani, arkadaş canlısı olmadığını söylemiyorum. İyi birine benziyordu, ben sadece... nasıl olduğunu bilirsiniz, hepimiz hayatımızın çoğunda arkadaştık. Aramızda tek kelime etmek bile zor."

Memurun dudakları sertleşti. "Emily'nin grubunuza katılmasından heyecan duymayan özel biri var mıydı?"

Natasha. İsim dilimin ucundaydı. Her zaman yeni birine ya da herhangi bir şeye en son ısınan oydu. Duvarlarını bir metre yüksekte tutardı ve onu çok uzun zamandır tanıdığım için bunun bir savunma mekanizması olduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Pek sayılmaz. Hepimiz Andy'nin onu mutlu edecek biriyle tanışmasına sevinmiştik."

"Peki mutlu görünüyor muydu?"

"Onu gördüğüm en mutlu andı," diye cevap verdim. "Andy aynı kadınla uzun süre çıkacak biri değildi, bu yüzden Emily'yle görüşmeye devam etmesi çok şey anlatıyordu. Gerçekten de ona aşık olduğunu düşünüyorum." Sözlerim beni şaşırtmıştı ama gerçekti. Emily'nin ölümüne verdiği tepki aşık bir adamın tepkisiydi.

Memur Knowles'un aşka ihtiyacı olmadığı açıktı. Yüzünü buruşturdu ve sorgulamasına devam ederken neredeyse hırıltılı bir ses çıkardı. "Pekâlâ, öldüğü geceye dönersek... Bayan Bennett yemekten erken ayrıldı. Ondan sonra onu gördünüz mü?"

"Hayır. Nişanlım Megan'ın yemekten sonra başı ağrıyordu, bu yüzden meditasyon yapması için kulübeye geri döndük. Kısa bir süre sonra da yattık."

"Nişanlın Megan da diğer kayıplardan biri mi?" Başımı

salladım. "Evet. Şimdi. Dün itibariyle."

"Tamam, yani o gece ne sen ne de Megan ertesi sabaha kadar ayaktaydınız?"

"Megan meditasyondan sonra uykuya daldı ama benim uykuya dalmam biraz zaman aldı. Fırtına beni uyanık tuttu." Kulübenin tavanına baktım. "Bu şeyler çok sağlam ya da ses geçirmez değil. Sonra Laura beni ziyarete geldi."

"Laura?" Yazı işleri memuru o sırada gerçekten bir şeyler karalıyordu, mürekkebin kâğıt üzerindeki çiziklerinin sesi odanın öbür ucundan bana kadar ulaşıyordu.

"Laura Walker. Brad'in karısı. O benim en iyi arkadaşım. Hayatım boyunca öyleydi.

Birlikte bir diş hekimliği muayenehanemiz var."

"Ve o da şu anda kayıp, doğru mu?"

Yine başımı salladım. "Megan'ın kaybolduğu sabah koşuya çıktı ve bir daha geri dönmedi."

"Peki Bayan Walker o gece neden sizi görmeye geldi?"

Alnım kırıştı. "Bilmiyorum..." O geceyi, esen rüzgârı, pencereme vuran taşları düşündüm. Neden gelmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu. "Emily hakkında konuşmak istedi aslında." Ama neden? Kendime çoktan sormam gereken soruları soruyordum ama o kadar çok şey olmuştu ki fırsatım olmamıştı. Neden Emily hakkında sorular soruyordu? Başlangıçta onun ölümüyle bir ilgisi olduğundan endişelenmiştim ama şimdi o da gitmişti. Yani ya masumdu ya da biri ne yaptığını öğrenmişti. *O bir katil değildi.* Laura'yı tanırdım. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Emily'ye zarar vermezdi. Kimseye zarar vermezdi.

Ben hariç.

Ama kasıtlı olarak değil.

Memur, kafamdaki düşünceleri silkeleyip gözleriyle buluşmadan önce içimden tartışmamı izledi. "Emily'nin tehlikeli olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Peki bunu neden söyledi?" İri kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Emily'nin akşam yemeğinde olduğu gibi spa'da da sırlardan bahsettiğini söyledi. Laura onun bizden biri hakkında bir şeyler bilebileceğini düşündü. Bizi istismar etmek için kullanacağı bir şey. Tehlikede olabileceğimizi düşünmüş."

"Ne biliyor olabilir ki? Bayan Walker söyledi mi?"

Düşünmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. O gecenin çoğu bulanıktı. *Öpücük hariç. Ve seks. Tenlerimizin birbirine sürtünmesi*

Palmiye ağaçlarının kabukları. Ayak bileklerimin etrafındaki kum. Rüzgar. Çığlıklar.

"Bilmiyorum. Laura söylemedi."

Adam bana baktı, ne başını salladı ne de konuştu. Daha fazlasını söylememi bekledi. Şimdi benim için bir fırsattı. Konuşmalıydım ama konuşmadım. Tereddüt ettim ve o an geçti.

"Bayan Walker kulübesine döndü mü? Yoksa Bayan Bennett'in cesedi bulunduğunda ikiniz birlikte miydiniz?"

"Kulübesine geri dönmüştü. Ben de içerideydim. Tekrar uyumaya çalışıyordum."

"Siz konuşurken yanınızda kimse var mıydı?"

"Hayır," dedim çabucak. "Görünüşe göre Andy Emily'yi aramak için etrafta dolaşıyormuş ama o gece kimseyi görmedik. Kimseyi uyandırmamak için konuşmak üzere aşağı indik," diyerek pencereden dışarı, gittiğimiz yönü işaret ettim.

"Peki Bayan Bennett'in cesedi bundan ne kadar süre sonra bulundu?"

"Sanırım bir saat kadar. Çığlıkları duyduğumda uyuyup kalmıştım. Megan ve ben neyin yanlış olduğunu görmek için aceleyle dışarı çıktık ve o zaman ne olduğunu öğrendik."

"O gece Bayan Walker'la buluştuğunuzu bilen biri var mıydı? Kocası? Megan?"

"Hayır," dedim. "Onlar değil. O zaman kimse bilmiyordu ama şimdi Jaren ve Natasha biliyor. Onlara söyledim çünkü..." Ve tekrar benim şansıma ulaşmıştık. "Laura ve ben üniversitedeyken aramızda bir şeyler vardı. Yıllar önce bitti ama Megan ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimden hep biraz endişelenmiştir." Avucumu yüzümde gezdirdim. "Laura ilk kaybolduğunda, Megan'ın bizi birlikte görüp bir şey yapmasından endişelendim."

Memur pencereye doğru yürüdü. "Siz ve Bayan Walker tam olarak nerede tanıştınız?"

"Çok aşağıda," dedim. "Kulübeleri göremiyorduk ve beni takip etmediği sürece bizi göremezdi. Aptalca bir düşünceydi, sadece Laura için endişeleniyordum."

"Peki geri döndüğünüzde Megan uyanık mıydı?"

Başımı salladım. "Ben yokken hiç hareket etmemiş. Baş ağrısı onu bayıltmış."

"Tamam." Memur pencereden arkasını döndü. "Bayan Bennett'in öldüğü gece hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Ben oraya vardığımda Andy onu çoktan sudan çıkarmıştı. Yardım için Manu'yu çağırmaya gitmiştim ve cesedini revire götürdüler. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Andy berbat durumdaydı... hepimiz öyleydik."

"Darmadağın mıydınız? Biraz önce onu neredeyse hiç tanımadığınızı söylediniz." "O hâlâ bizim arkadaşımızdı ve Andy de en iyi arkadaşımız. Sadece yanlış hissettim."

Sıcağa rağmen titredim.

"Ertesi gün ne oldu?"

"Hiçbir şey. Hepimizin eğlenmeye çalışıyor olması gerekiyordu ama aslında sadece Andy'yi sakin tutmaya çalıştık. Kendimizi sakin tutmaya." Gergin bir kahkaha attım. Bunu neden yapmıştım ki?

"Ve ertesi gün Bayan Walker ve Megan ortadan kayboldu, doğru mu? Dün mü?" Yerde volta atıyordu.

"Evet."

"Megan'ın soyadı ne?" "Graham."

Memur not aldı. "Köpeklerin arama yapabilmesi için kadının giysilerinden bir parçaya ihtiyacımız olacak."

"Elbette." Yerdeki bavulundan bir gömlek aldım ve ona uzattım. Arkasındaki memura uzattı, o da hemen bir poşete koydu ve poşeti kolunun altına sıkıştırdı.

"Kayıp olduklarını nereden biliyordunuz? Gittiklerini ilk kim fark etti?"

"Laura sabah koşuya çıktı, sanırım gün doğarken. Kahvaltıya kadar dönmemişti. Brad bana bunu işaret etti ve onu aramaya gitmeyi planladık. Ormana gitmeye hazırlanırken Megan'ı Jaren ve Natasha ile konuşmak için kulübede bıraktım... Megan'ın Laura'nın kayboluşuna karıştığına dair teorilerim o zaman aklıma geldi ve onunla konuşmak için geri döndüğümüzde gitmişti. O zamandan beri ikisinden de haber alamadık."

"Grubunuzdaki herkes Bayan Walker ile iyi geçiniyor mu?"

"Laura'yı herkes sever. O hepimizi bir arada tutan bir tutkal. Beni gruba o getirdi, Natasha'yı, Brad'i. Brad Andy'yi getirdi. Laura olmadan bir grubumuz kalır mı emin değilim."

"Yani hiç anlaşmazlık olmadı mı?"

"Tabii ki orada burada anlaşmazlıklar oldu. Hangi restoranda yemek yememiz gerektiği. Noel hediyesi alışverişi için ne kadar harcamamız gerektiği. Oyun gecesine kimin ev sahipliği yapacağı. Ama hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı."

"Bay Walker, Bayan Walker'la olan ilişkinizi biliyor muydu?" "Emin değilim," dedim, ağzıma dolan fazla tükürüğü yutarken.

ağzımdan çıkıyordu. Neden normal işlevimi yerine getiremiyor gibiydim? "Dediğim gibi, yıllar önceydi. O artık sadece benim en iyi arkadaşım."

"Bu onun seçimi miydi yoksa senin mi?"

"O... mutlu bir evliliği var. Onun adına mutluyum." "Ben bunu sormadım."

"Sanırım bu onun seçimiydi. İlişkimizi bitirmeyi seçti çünkü Brad'e karşı gerçekten ciddi şeyler hissetmeye başlamıştı. Bu... Tanrım, yirmi yıldan fazla zaman önceydi. Ben aştım. İkimiz de aştık."

"Peki o zaman Bayan Graham neden ikiniz hakkında şüphe duydu? Neden diğer arkadaşlarınızın görmediğini o gördü?"

"Megan orada olmayanı gördü. Laura ile olan arkadaşlığım hakkında endişeliydi. Ne kadar yakın olduğumuzu. Ama kıskanmıyor. Hiç de öyle değil. Bana güveniyor. Onu sevdiğimi biliyor. Nişanlıyız, Tanrı aşkına."

Memur bana baktı, uzun bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı. "Peki ya Bayan Graham? O da grubunuzun yeni bir üyesi, doğru mu?"

"Evet."

"Gruptaki insanlar onun hakkında ne düşünüyor?"

"Sanırım onu seviyorlar. Bir yıldan biraz fazla bir süredir grubun bir parçası.

O yıllardır sahip olduğum ilk ciddi kız arkadaşım."

"Bayan Walker'dan beri mi?"

"Laura ve ben o kadar da ciddi değildik. Ve hayır, ondan sonra başkaları da oldu. Ama sanırım yedi ya da sekiz yıldır yok."

Knowles adını hâlâ bilmediğim memura döndü ve başıyla onayladı. Adam yazmayı bıraktı. "Emily Bennett'in ölümü ya da Laura Walker veya Megan Graham'ın kaybolması hakkında bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Soruşturmamıza yardımcı olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey."

"Hayır, başka bir şey yok. Sadece," sesim çatallaştı ve kendimi toparlayarak durakladım, "sadece onları bul. Lütfen."

Knowles, "Onları bulacağız, Bay London," dedi ve ben de diğer memurun kalemi gömleğinin cebine sokmasını ve ardından not defterini almasını izledim. "Burası küçük bir ada ve elimizde çok sınırlı sayıda şüpheli var. Her şey hakkındaki gerçeği öğreneceğiz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ANDY

Akşam olduğunda, güneş ufukta alçalırken, sonunda bizi kulübelerimizden çıkardılar. Polise her şeyi anlatmıştım-
Her korkunç ayrıntıyı biliyordum ve ne olacağını biliyordum.

Emily için bunun nasıl bir şey olduğunu merak ederek suya doğru yürüdüm. Su ciğerlerine dolduğunda nasıl hissetmiş olmalı. Yanıyor olmalıydı... Sonunun geldiğini biliyor muydu? Erken pes edip olmasına izin mi vermişti? Yoksa acı sona kadar her şeyiyle savaşmış mıydı?

Bu düşünce gözlerimi taze yaşlarla doldurdu. Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu.

Keşke ben de orada olsaydım.

Keşke seni kurtarabilseydim.

Su çıplak ayak parmaklarıma değdiğinde kumun üzerine çöktüm, dizlerimi önümde büktüm ve kollarımı onlara doladım. Hissettiğim suçluluk duygusunu inkar edemiyordum, her ne kadar polis bunun yersiz olduğunu söylese de. Doğru olanı yapmış, gerçeği söylemiştim ama bu her şeyi daha kolay hale getirmiyordu.

Bir anlaşmayı bozdum, bir dosta ihanet ettim.

Yine de Emily ölümü için adaleti hak ediyordu. Bu, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi yapmak anlamına gelse bile. Ben sadık bir arkadaştım, hep de öyle oldum. Arkadaşlarıma asla ihanet etmedim, ne lisede yazmadığım bir not için suçu üstlenmek ne de üniversitede sadece ayırmaya çalıştığım bir kavga yüzünden okuldan atılmak anlamına geliyordu.

Ama bu farklıydı.

Öyle olmalıydı.

Okyanusun uğultusu ve kendi gözyaşlarımın sesi arasında bana yaklaştıklarını duymamıştım, bu yüzden bir el bana dokunduğunda, saldırmaya hazır bir şekilde kolumu geri çektim.

"Andy?" Natasha pek etkilenmemiş bir halde kumda yanıma çökerek sordu. "İyi misin?"

Jaren onun yanına oturdu, Nick ve Brad de benim karşı tarafımda yerlerini aldılar. Benim için orada olmak istediler. Beni rahatlatmak için. Henüz ne yaptığım hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Çok zordu, anlıyor musun?" Onu kaybetmekten ve bunu polise anlatmaktan bahsettiğimi sandılar. Düşünmeye devam etmelerine izin verdim.

"Biliyorum," dedi Natasha başını omzuma yaslayarak. "Ama artık her şey bitti. Polis Manu'yla konuşacak. Neler olduğunu anlayacaklar ve bizi buradan sağ salim çıkaracaklar."

Jaren gözlerini okyanusa dikerek, "En azından Emily artık huzur içinde yatabilir," dedi.

"Ve umarım Laura ve Megan'ı da bulurlar," dedi Brad. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, hiçbirimize bakmayı reddediyordu ama bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum. Artık hepimiz hüngür hüngür ağlıyorduk. "Daha önce onları köpekleri tekneden indirirken gördüm. Laura'nın giysilerinden parçalar istediler ve kokusunu iyice hissedebilmek için köpekleri kulübemizin etrafında dolaştırdılar."

"Evet, Megan'ın giysilerinden de bir parça istediler. Henüz havladıklarını duymadım," dedi Nick. "Bu iyi bir şey olmalı, değil mi?"

Burnumu çektim ve yanağımı omzuma sildim. "Eminim onları bulacaklardır."

"Sence bu gece eve gidebilecek miyiz?" Jaren sordu. "Yani polis gittikten sonra mı?"

Brad hızla, "Laura'ya ne olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmak istemiyorum," dedi.

"Ben de," diye onayladı Nick. "Bulunduklarından emin olana kadar buradan ayrılmayacağım. Güvende ya da... başka türlü." Parmağını burnunun üzerinde gezdirerek başını salladı. "Olanlar hakkındaki gerçeği öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyi düşünemiyorum."

Başımı salladım çünkü hiçbirinin önemi yoktu. Ayrıldığımız zaman, hepsi her şey hakkındaki gerçeği öğrenmiş olacaktı.

Zaten yaptığım gibi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

NICK

Akşam yemeğinden sonra köpekler ormandan çağrıldı, memurları da arkalarındaydı. Laura ya da Megan'dan hiçbir iz yoktu.
iyi ya da kötüydü.

Gruptaki genel duygu daha da kasvetli bir hal almış, polisin gelişiyle birlikte umutlu ses tonumuz hızla değişmişti. Hiçbir şey çözülememişti. Hâlâ kayıplardı. Elimizde hiçbir cevap yoktu.

Zaman geçtikçe, onların artık adada olmama ihtimali zihnimde daha da endişe verici ve inkar edilemez bir hal aldı. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Fark ettiğimden daha yanlış.

Neredeydiler?

Polis akşam ilerledikçe ayrılma belirtisi göstermedi, tekneleri hala iskelenin yakınında gelgitle birlikte yükselip alçalıyordu. Onlar yemeklerini içeride, yemek salonunda yerken biz çardak altında sessizce yemek yiyorduk. Dürüst olmak gerekirse bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Bizi çoktan teknelere bindirip güvenli bir yere taşıyacaklarını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Aslında, sorgulama dışında memurlar bizimle hiç konuşmamıştı. Manu onlara sanki misafirmiş gibi davranıyor, el pençe divan duruyordu. Çalışanlar neredeyse orada olduğumuzu unutmuşlardı. Her zamanki sekiz garsonumuz ikiye düşmüştü ve görevlilerimiz ortalıkta görünmüyordu.

Gece olduğunda, subaylar için kulübelerimizden vazgeçmemizi isteyeceklerini bekliyordum ama siyahlar giymiş adamların geçit töreni kıyıya doğru ilerlerken bizimkinin yanındaki fazladan kulübeleri hemen hatırladım. Karanlık kumların üzerinde durduğum yerden onları görebiliyordum. İki subay

kulübelerin dışında nöbet tutuyor, ellerinde fenerlerle kumların üzerinde yürüyorlardı.

Uyuyor olmalıydım ama faydası yoktu. Ne kadar zamandır uyanık olduğumdan emin değildim ama uyku fikri bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Başka birinin yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı uyanık olmam gerekiyordu. Ne zaman uyuklamaya başlasam Emily'nin çığlığını duyuyor, Laura'nın pencereme taş atarken çıkardığı sesleri işitiyor ve Megan'ı son gördüğümde gözlerindeki uzak bakışı hatırlıyordum. Bu beni çıldırtmaya yetiyordu.

Kıyı boyunca yürüyordum. Tempolu. Koşuyordum. Kendimi yıpratmak için her şeyi deniyordum. Uyumam gerekiyordu. Halüsinasyon görmeye başlamadan önce biraz dinlenmem gerekiyordu ama bu bir seçenek değildi.

Kumda ilerlerken, ilerideki bir kulübenin ışığı yandığında kafamı kaldırdım. Bizimkilerden biri.

Gecenin bu saatinde kim uyanıktı?

Konuşacak birini bulmanın rahatlığıyla ilerledim. Sağdan ikinci kulübeydi. *Andy'ninki.*

Her şeyin yolunda olduğunu ve sadece uyuyamadığım için böyle olduğunu umarak yokuşu koşarak çıktım ama yaklaştıkça donup kaldım. Işık yandıktan birkaç saniye sonra söndü ama ne gördüğümü biliyordum.

Hayır.

Kalbim yerinden fırladı, ayaklarım kumda daha hızlı ilerledi. *Yeterince hızlı değil.* Yeterince hızlı hareket edemiyordum. Kum ayak parmaklarımın arasına giriyor, ittikçe baldırlarım yanıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bu mümkün değildi. Gerçek değildi. Halüsinasyon görüyor olabilir miydim?

Verandasına çıkan merdivenlere ulaştım, korkulukları tuttum ve kendimi yukarı çektim. Sürgülü cam kapının kolunu tuttum ve içeriye baktım, gördüğümü sandığım şeyin ay ışığıyla aydınlanmış dış hatlarını gördüm. Aynı zamanda gördüğümü *umduğum* ve görmemeyi çok istediğim şeyi. Andy, Laura'yı sımsıkı kucaklamıştı, ayın ışıltısı yüzlerine gölge düşürüyordu.

O yaşıyor.

O bir yalancı.

BÖLÜM OTUZ YEDI

LAURA

Sürgülü cam kapı bir anda açıldı ve birbirimizden ayrıldık. Sesi duyduğumda nefesim kesildi, kapı aralığında bir adamın gölgesini gördüm. Yakalanmıştık. Andy bana çok kızacaktı. Gelmemem gerekiyordu. Saklandığım güvenli yerden çıkmamalıydım ve kesinlikle lambayı açıp diğerlerinin içeriye bakmasını sağlamamalıydım.

Kulübe.

"Ne oluyor be?" Nick sordu, sesi çok yüksekti. Onu tam olarak göremiyordum ama sesini tanıyordum. Nerede olsa tanırdım.

"Nick, burada ne işin var?" Sesimi alçaltarak ona doğru yürürken sordum.

"Ben neyim-" Ağzı sanki kelimeler oluşturuyormuş gibi açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı. Taze gözyaşlarını kırpıştırdı - loş ışıkta parladıklarını görebiliyordum - ve öne doğru eğilerek beni kucakladı. Onun sıcak kokusunu içime çektim. Güvenliydi. "Tanrı'ya şükür iyisin." Yanağımı öptü, geri çekildi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Öldüğünü sandım. Tüm bu korkunç şeyleri hayal ettim..." Ellerini omuzlarımdan indirdi ve Andy'ye baktı. Çenesindeki kasın seğirdiğini gördüm. "İşte bu yüzden Laura'ya olan hislerimle bu kadar ilgiliydin. Siz ikiniz..." Aramızda bir ileri bir geri işaret etti ve ben karanlıkta göremeyeceği için şükrederek kızardım. Gölgeler utancımı ortaya çıkaramazdı.

"Tanrım, Nick. Hayır. Hayır, Andy ve ben birlikte değiliz." Elimi göğsüne koydum. "Öyle bir şey değil."

"Ne o zaman?" diye sordu başını sallayarak. "Anlamıyorum. Nerelerdeydin? Size polisin burada olduğunu söyledi mi?" Evin kapısını işaret etti.

Kapı. "Seni arıyorlardı. Onlara hayatta olduğunu söylemeliyiz." Beni bir kez daha kucakladı ve kokusunu tekrar içime çektim. Tadını çıkarmak istedim. Her zamanki parfümü olmasa bile kokusu çok tanıdıktı. Evim gibiydi, umutsuzca olmak istediğim bir yer.

"Biliyorlar, Nick." Tekrar göğsünü okşadım. "Polis biliyor. Bak, sana anlatacak çok şeyimiz var ama fazla zamanımız yok, tamam mı? Oturalım ve söz veriyorum her şeyi açıklayacağım. Beni nasıl buldun?"

"Sahilde yürüyordum... seni arıyordum. Uyuyamadım. Seni pencereden gördüm. Buna inanamadım." Gözlerinde yine taze yaşlar vardı ve başını salladı. "Buna inanamıyorum."

Nick'in sözleri üzerine Andy homurdanarak başka birinin gelip gelmediğini görmek için dışarı baktı. "Lambayı açmamalıydın, Laura."

Haklı olduğunu bildiğim halde cevap vermedim. Yataktan fırladıktan hemen sonra telefonu kapatmasının nedeni de buydu. Gelmemeliydim ama onunla konuşmalıydım. Neler olduğunu bilmek zorundaydım. Eğer görülürsek, plan mahvolurdu. Yüz ifadesini izledim ve ancak başını salladığında ve ay ışığında hareket eden gölgeli yüzü bana izin verdiğinde rahatlayarak nefes aldım. Nick'e döndüm. "Özür dilerim, Nick. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Başka bir seçeneğim olsaydı, inan bana sana söylerdim."

"Neden bahsediyorsun sen? Neden bana söyleyemedin? Nerelerdeydin?"

"Ben hep buradaydım. Hep buradaydım." Ay ışığında yüzünü incelemeye çalışarak durakladım. "Sana anlatacak çok şey var ve bu Emily'ye ne olduğunu bilmemizle başlıyor."

"Oh, Tanrım," diye anında cevap geldi. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?

Nasıl? Kim?"

Arkamdan Andy omzuma dokundu. "Laura, gerçekten burada olmamalısın. Nick'e neler olduğunu anlatabilirim ama sen geri dönmelisin. Buraya geldiğini başka biri gördüyse, bu her şeyi mahvedebilir."

Nick, Andy'yi göstererek, "Dur bir saniye," dedi. "Başından beri nerede olduğunu biliyor muydun? Bunca zamandır? Bütün bir günü ormanda onu arayarak geçirdik ve sen her şeyi biliyor muydun?"

"Bunu sürdürmek zorundaydım, dostum. Bu onu korumak içindi." "Onu korumak için mi? Bu da ne demek oluyor?"

Boğazımı temizledim ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da akmaya başlayan gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. "Eğer konuşmama izin verirsen

Her şeyi. Ama dediğim gibi, oturmalısın." Beni asla affetmeyecekti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LAURA

ÜÇ GÜN ÖNCE

"İçkilerimizin yine boş olduğuna inanamıyorum," dedi Emily, yüzünde parlak, büyüleyici bir gülümsemeyle. Başını sandalyede geriye yasladı.
"Bir dahaki gelişlerinde birkaç tane de yedek bırakabilirler."

Natasha hızlı bir kahkaha atarak, "Bekleyecek vaktim yok," dedi. "Siz daha başlamadan benimkini bitirmiştim." Ayağa kalkmaya başladı. "Daha fazlasını almak için koridorun karşısına geçiyorum. Herkes elindekinin aynısından istiyor mu?" Her birimizi işaret etti. "Bu tur benden."

Onun saçma şakasına güldüm, şarap keyfimi yerine getirdi. "Bu sefer ben gidebilirim, Tash," dedi Emily. Natasha lakaplardan nefret ederdi, birinin ona lakap takmasından daha da çok nefret ederdi ama beni şaşırtarak gülümsedi. "Bir önceki turda sen gittin, geçen sefer de Megan gitti. Sıra bende olabilir. Zaten bacaklarımı esnetmem gerekiyor."

"Tamam, daha az iş yapmak zorunda olduğum için şikayet ettiğimi duymayacaksınız. Devam et." Natasha tekrar yerine oturdu ve Emily odadan dışarı çıktı. Ayak seslerinin giderek silikleştiğini duyduktan sonra bana gülümsedi. "Küçük Bayan Thang o kadar da kötü değil sanırım."

"Çok tatlı," dedi Megan, başı arkaya yaslanmış, gözlerinde salatalıklar vardı.

"Genç," diye onayladı Natasha. "Ama tatlı."

"Sence adamlar ne hakkında konuşuyor?" Düşünceli bir şekilde sordum.

"Oh, tatlım, bu bir soru bile değil. Soru şu ki, sence
onun hakkında konuşmayı hiç bıraktılar mı?"

Güldüm. "Ah, biliyorum. Brad inkar ediyor ama o *çok* güzel."

"Haksız yere güzel," diye onayladı Natasha.

"Bizim yaşımızın yarısı," dedi Megan. "Cildi bunu haykırıyor."

"İnsanı hasta etmeye yetiyor, değil mi?" Natasha gülerek sordu. "Ama hey, eğer o böyle tatillere devam edecekse, Jaren da bakmaya devam edebilir, umurumda değil."

Gülümsedim ama o zamanki gülümsemem onunkinden daha az özgürdü. Brad'in ona bakmasını istemiyordum. Onu gördüğüm şekilde değil. Ayak sesleri bize doğru geliyordu, başımı kaldırıp baktım, konuşma kısa kesilmişti. "Hey, Laura, bana yardım eder misin?" Emily'nin kafası odaya girdi. "Mina bir işle uğraşıyor ve ona kendi içkilerimizi getirebileceğimizi söyledim ama içkileri tek başıma taşımak istemiyorum." Cevabımı beklemeden devam etti. "Megan ve Natasha çoktan gittiğine göre, sıra bizde diye düşündüm."

Başımı salladım ve ayağa kalkmadan önce ayaklarımı kurulamaya çalıştım. İçeceklerin yarısını bu sefer, yarısını da bir sonraki sefer getirebilecekken benden yardım istemek için bu kadar zahmete girmesi aptalca görünüyordu. Her iki durumda da aynı miktarda yolculuk olacaktı ama fark etmezdi. Tartışmanın anlamı yoktu. "Evet, tabii ki."

"Teşekkürler." Beni koridorun karşısına geçirmeden önce kapıda kendisine katılmamı bekledi. Beni şaşırtarak yemek odasına gitmek yerine çıkış kapısını işaret etti. "Üzgünüm, sadece seni yalnız bırakmam gerekiyordu." Ağzını kapatarak güldü. "Vay canına, kulağa ürkütücü geliyor. Seninle bir dakika konuşmamın sakıncası var mı?"

Tereddüt ettim. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordu? Onun hakkında konuştuğumuzu mu duymuştu? Aklımdan milyonlarca düşünce geçti ve sessizce başımı salladım. Kapıyı iterek açtı ve dışarı adımımı attığım anda kumlar hâlâ nemli olan ayaklarıma yapışmaya başladı. Binanın önünde, kapıdan birkaç adım ötede durduk ve o duvara yaslandı. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu.

"Her şey yolunda mı?" Hemen konuşmaya başlamayınca sordum.

Gözlerime bakmıyordu, elleri arkasında binaya yaslanmış önümüze bakıyordu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam..." Aklıma onunla Brad arasında gördüğüm tuhaf etkileşimler geldi ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum. Omuzlarım gerildi ve o anda neden onunla gelmeyi kabul ettiğimi düşündüm. Ne söyleyecektim? Sevgilimin beni terk ettiği haberiyle nasıl başa çıkacaktım?

kocam beni aldatıyor muydu? Bu beni mahvedecekti. Andy'yi mahvedecekti. Biz neydik-

"Ben senin kızınım."

Vücudum sarsıldı - tüm vücudum haber karşısında bir dalga gibi yuvarlandı.

"Ne?"

Sonra gözlerimle buluştu. "Yirmi iki yıl önce evlatlık verdiğiniz bir kızınız vardı."

Bu bir soru değildi. Hayatımdaki hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu; ne ailemin, ne arkadaşlarımın, ne de kocamın. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Yaptın, değil mi?"

Yüzünü, çenesini, gözlerini inceledim. Bana benziyor muydu? Belki, ama silikti. Koyu renk saçları benim değildi ama yüksek elmacık kemikleri tanıdıktı. Çenesindeki yarık, babamınkinin aynısıydı, yanıltıcı olamazdı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Harika bir aile tarafından evlat edinildim ama biyolojik ailemi hep merak etmişimdir. Geçen yıl ailem bir trafik kazasında öldü. Hayat sigortalarından aldığım paranın bir kısmını özel dedektif tutmak için kullandım. Evlat edinme kayıtları mühürlüydü ve ailem bana senin hakkında hiçbir şey söyleyememişti ama dedektif yine de seni bulabileceğini düşündü." Başını yana eğdi ve saçının ucuyla oynadı. "Seni suçlamıyorum... ya da senden bir şey beklemiyorum. Hayatını altüst etmek istemiyorum ve eminim benden vazgeçmek için kendince sebeplerin vardı." Durakladı ve gözlerindeki yaşlar benimkilerle eşleşti. "Gerçekten harika bir hayatım vardı. Beni çok seven iki ebeveynim vardı. Senden hiçbir şey istemiyorum, ama sadece... Seni tanımak istiyorum. Nereden geldiğimi bilmek istiyorum."

Konuşamadım. Ona bakakaldım, şok beni eziyordu. *Bu nasıl olmuş olabilirdi?* Kayıtlar evlat edinme ajansı tarafından mühürlenmişti. Asla bulunmamam gerekiyordu. Kendimi hasta olacakmışım gibi hissediyordum. Düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışırken etrafımdaki dünya dönmeye başladı. Sanki lunaparktaki, dönme hızından dolayı sizi duvarlarına çeken oyuncaklardan birine bindirilmiş gibiydim; var olmayan bir ilişki yüzünden öfkeden, gerçeği öğrendiğim için kafa karışıklığına ve üzüntüye çok hızlı bir şekilde geçiş yapıyordum.

Yüksek sesle, iğrenç bir iç geçirdi. "Her neyse, bunu beklemediğini biliyorum. Açıkçası, bu şok edici. Ama seni tanımak istedim. Sanırım seni biraz takip ediyordum. Tehditkar bir şekilde değil. Sadece seni tanımak ve sana nasıl yaklaşacağımı öğrenmek için seni takip ettim.

Sen." İçinden güldü ve bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü. "Kulağa berbat geliyor. Milyonlarca kez prova ettim ama yine de karmakarışık çıkıyor." Saçlarını omuzlarına atıp derin bir nefes aldı. "Seni takip ettiğim zamanlardan birinde Andy ile tanıştım. Beni barda bir kız sandı ve numaramı istedi. Ve... sanırım bu benim *in'imdi*. Bunun seni tanımak, sana yakınlaşmak için mükemmel bir yol olduğunu fark ettim... Arkadaşın gibi hissetmek istedim. Ve şimdi hissediyorum, ama bu sahtekârlık gibi geliyor. Yalan söylemeye devam etmek ya da bunun daha fazla sürmesine izin vermek istemiyorum. Seninle ve Brad'le bu konuyu o kadar çok konuşmak istedim ki-"

"Hayır." Sözleri beni şok ederek gerçeğe döndürdü. "Hayır, Emily. Hiçbir şey söyleyemezsin. Hiç kimseye."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşti. "Ben sadece ailemi tanımak istiyorum, Laura. Gerçek ailemi. Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Kin tutmuyorum." Samimi olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

"Emily, beni dinle, bu haberi Brad'e kendim vermeliyim. Sen evlatlık verildiğinde..." Sesim kesildi. "Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Her şeyi sindirmem için bana biraz zaman verir misin?" İçimi panik kapladı. Bundan Andy'ye bahsetmiş miydi? O da Brad'e bahseder miydi? "Kimseye söylemedin, değil mi?"

Ağzı buruştu ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hayır. Önce sana söylemek istedim. Yaklaşması en kolay olan sendin." Elime uzandı ve ben hiç düşünmeden ondan uzaklaştım. "Bana karşı çok iyiydin."

Öne doğru uzandım ve onu kucakladım. Nasıl hissedeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Karşımda duran gerçekten benim kızım mıydı? Vazgeçtiğim kızım mı? Hastane yatağında tek başıma ağlarken onu yabancıların kollarına bıraktığımda bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm kızım mı? Sırtını okşadım ve bir hıçkırık bıraktım. "Sen olduğuna inanamıyorum."

Emily de ağlamaya başladı ve kollarımın arasında omuzlarının titrediğini hissettim. "Hayatım boyunca seni hayal ettim. Bilmek istediğim çok şey var."

Geri çekildim. Uzakta bir kapı kapandı, tepemde bir martı öttü ve okyanus dalgaları kükremeye devam etti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendi paniğim dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bu her şeyi değiştirecekti. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum," diye yemin ettim, gözlerimi silerek. "Ve söz veriyorum anlatacağım. Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

Başını salladı, gözyaşlarının arasından gülerken bir parmağını iki yanağında gezdirdi. "Her şeyi yaparım."

"Bundan kimseye bahsetmeden önce eve dönmemizi bekleyebilir misin? Brad'e haberi nazikçe vermek istiyorum. O... sürprizlerle arası iyi değildir."

"Düşünsene, ben de değilim. Aileden gelen bir şey sanırım," dedi yüzünde parlak bir gülümsemeyle. Beni bir kez daha kucakladı ve ben de karşılık bekleyerek teslim oldum.

"Eve döndüğümüzde onunla konuşuruz, tamam mı?"

Başını salladı, çenesi omzuma çarptı. "Sen olduğuna inanamıyorum."

Ben de o olduğuna inanamıyordum. Her şeyin darmadağın olacağına inanamıyordum. "Emily, bana anladığını söylemeni istiyorum." Omuzlarını tutarak ondan uzaklaştım. "Kimseye bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Eve döndüğümüzde Brad'e söyleyene kadar aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam etmelisin."

Parlayan ifadesi solmaya başladı ve çenesi titreyerek başını salladı. "Anlıyorum."

"Ben bununla başa çıkmaya hazır olana kadar kimse bilmemeli." Başımı salladım, yaptığım şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kaldığım için karnımda öfke kabarıyordu.

"Özür dilerim, Laura-"

"Özür dilemene gerek yok. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum ama benim de nedenlerim olduğunu ve bunun planlı olmadığını anlamalısın. Bunu hazmetmem gerekiyor... Bu çok fazla Emily. Peki ya Andy? Ona ne söyleyeceksin?"

"Ne olmuş ona?" Gözlerini kırpıştırdı.

"Bu onun kalbini kıracak. O sana aşık, bunu görmüyor musun? Bize ulaşmak için onu kullandığını öğrenmek? Sence buna nasıl tepki verecek?"

"Sanırım düşünemedim-"

"Yapman gerek," dedim. Ona karşı adil davranmadığımı biliyordum. Ama mahremiyetim ihlal edilmişti. Ve bununla yüzleşmekten başka seçeneğim olmadığı için burada, adada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Bu haksızlıktı. Kararı ben vermiştim. Emily'yi tanımak istememiştim ama o buna saygı duymamıştı. "Her şeyi enine boyuna düşünmelisin. Yaptığın şey önemli. Seçimlerin insanları incitiyor." İçimi çektim. "Bu kadar sert olduğum için özür dilerim ama düşünmek zorundasın..." Sözümü kestim. "İçeri geri dönmem gerekiyor. Şu anda bunu yapamam."

"Laura, bekle-"

"Lütfen... lütfen bana biraz zaman ver, tamam mı?" Kapıyı açarken ona dönüp baktım. "Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum ve iyi bir hayatın olmasına sevindim ama bir dakikaya ihtiyacım var." Kapıdan içeri girdim, söylediklerimden dolayı kalbim kırılmıştı. Bu adil değildi. Ona karşı değil. Ne de bana.

Sözlerim kafamın içinde yankılandı. *Yaptığın şey önemli. Seçimleriniz insanları incitir.* Emily ile mi konuşuyordum? Yoksa kendimle mi?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

NICK

MEVCUT GÜN

A Hikâyeyi anlatırken oda ürkütücü bir şekilde sessizdi. Sözlerini bitirdiğinde başımı salladım. "Yani... bana geldiğinde Emily'nin tehlikeli miydi? Bizim hakkımızda sırlar bildiğini düşündüğünüzü..."

Başını salladı. "Çünkü öyle olduğunu zaten biliyordum ama sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Yani..." Beni dikkatle izleyen Andy'ye baktım, sonra tekrar Laura'ya. Başından beri haklıydım. Andy bunu nasıl kabullenmişti? "Şimdi de polisten mi saklanıyorsun? Sonsuza kadar burada kalmayı planlıyor olamazsın, değil mi?"

"Ne dedin? Hayır, polisten saklanmıyorum-"

"Bunu söylüyorsun, değil mi? Emily'yi bildikleri yüzünden mi öldürdün?" Andy'ye tekrar baktım, yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordum. "Brad'i bebekten bahsetmekle tehdit ettiği için mi?"

Laura başını salladı, bir elini ensesinde gezdirdi ve şortundaki teri sildi. "Hayır. Her şeyi yanlış anladınız. Emily'yi ben öldürmedim. Hepimiz uyanana kadar öldüğünü bilmiyordum. Asla... O bizim kızımızdı, Nick." Ellerini yüzüne götürdü, onu teselli etmek istedim ama hareket edemedim. İzlemekten başka bir şey yapamıyordum. "O bizim kızımızdı ve Brad'e söyleyecekti. Brad'in babası olduğunu sanıyordu. Çok korkmuştum. Ne yapacağımı bilemedim ama bunu asla yapmazdım."

"Ona anlatmış olsaydın..." Andy'nin tam olarak ne bildiğini merak ederek sözümü yarıda kestim.

"Hayır," dedi çabucak. "Hayır. O yaz yaptığımız her şeyi, ilişkimizi, bebeği, evlat edinmeyi... Söylediğim gibi hepsini geride bıraktım. Brad iki yıllığına Haiti'ye gitmişti ve o eve döndüğünde ben yaşadıklarımızı geride bıraktım. İkimiz de bu konu hakkında bir daha asla konuşmamaya karar verdik..."

O haklıydı. Anlaşmıştık ama bu bunun bir hata olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunun doğru bir karar olup olmadığını merak etmediğim anlamına da gelmiyordu. Aramızdaki ilişki yaşandığında Brad'le hâlâ çıkıyorlardı ama Haiti'ye temiz su götüren şirketinin kuruluşu onu iki yıllığına denizaşırı ülkelere göndermişti. Fırsat buldukça eve döneceğine söz vermişti ama bir kez bile dönmedi. Laura'nın bu şekilde duygular besleyebileceğim biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama Brad'in yokluğu onun üzerinde ağırlık yarattıkça birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladık. Üniversitenin son dönemlerinden birinde oda arkadaşımın nişanlısı eve taşınınca ve benim de kalacak bir yere ihtiyacım olunca birlikte yaşamaya başladık ve ilişkimiz o noktadan sonra gelişti. Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum - o her zaman benim en iyi arkadaşım olmuştu, ama bu duygular yeni ve keşfedilmemişti. Tek bildiğim bitmesini istemediğimdi.

Ve duygularım değişmedi. Ama hamile olduğunu öğrendiğimizde, evlenme teklif etmeye hazırdım. Yüzüğü almıştım. Teknik olarak hala bir ilişkisi olması umurumda değildi. Onu seviyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum.

Evlenme teklifi yerine, onu yemeğe çıkardığım gece bana evlat edinme haklarımı devredip devretmeyeceğimi sordu. Bebeği istemiyordu. Yaptığımız şeyin bir hata olduğunu söyledi. Taşınmam gerektiğini söyledi.

O zaman anladım ki bana çok gerçek gelen bu şey, Brad dönene kadar onun için zaman geçirmekten başka bir şey değildi. Ertesi ay taşındım, haklarımı devrettim ve bir daha arkama bakmadım.

Sonraki yıl, birbirimizden hiç olmadığımız kadar uzaktık. Brad'le evlendiğinde, benim de gelmemi istedi. Onun onur adamı olarak hizmet etmemi. Her zamanki en iyi arkadaşı gibi, bana söyleneni yaptım ve her adımda kalp kırıklığına karşı savaştım.

Bebek hakkında bir yerlerde var olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. Laura'nın beni sevdiği alternatif bir gerçeklikte bir yerlerde, zaman zaman hayatımızı hayal ettim.

Ama bu zamanda, bu gerçeklikte, o sadece benim en iyi arkadaşımdı ve bunu kabul etmek zorundaydım.

"Yani, onu öldürmedin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Ama... ama ona benden bahsettin mi?" Andy'ye baktım. "Biliyor muydun?"

Andy başını salladı. "Laura bana Emily'nin kim olduğunu söyleyene kadar bunların hiçbirini bilmiyordum. Laura'ya karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama bırakın çocuğu, bir ilişkin olduğunu bile bilmiyordum."

"Yani," diye göz kırptım, anlamaya çalışıyordum. "O gerçekten bizim kızımız mıydı?"

Laura başını salladı ve yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşında ay ışığının yansımasını yakaladım.

Elimi ağzıma götürdüm, içimi öfke, şaşkınlık ve düpedüz üzüntü kapladı. Bana ne kadar acı verse de cevabı bilmek zorundaydım. "Ama eğer onu sen öldürmediysen, kim öldürdü?"

KIRKINCI BÖLÜM

ANDY

"I Emily'nin öldüğü gece ikinizi birlikte gördüm. Sahil boyunca yürüyordum, onu arıyordum ve bir şeyin hareket ettiğini gördüm. kulübelerimizden çok uzakta olmayan palmiye ağaçları. Yaklaştığımda siz olduğunuzu fark ettim. İkiniz de." Kelimeleri söyledim, Nick'in üzerinden akıp gitmelerine izin verdim. Laura'ya olan hisleri hakkında bana yalan söylemişti, pek çok şey hakkında, ama gerçeği bildiğimi bilmesini istiyordum. Her şeyi. "Neler olduğunu anladığımda kaçtım. En hafif tabiriyle şok olmuştum. Bunu sana sormayı, seninle yüzleşmeyi planlamıştım. Brad'in arkadaşının ne yaptığı, karısının ne yaptığı hakkındaki gerçeği bilmesini istedim. Ama önce seninle konuşmak istedim. Kıyı şeridine indiğimde hâlâ gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum ve onu o zaman gördüm." Durakladım, keşke o değil de başkası olsaydı. En iyi arkadaşım dışında herhangi biri. "Onu ikinizi gördüğüm ağaç kümesinde gördüğümü sandım ama kendimi sadece sen olduğuna ikna ettim Nick. Ama uzaklaştığımda onu tekrar gördüm. Kulübelerin yakınında. Brad benim gittiğim yönden geri yürüyordu. Seni görmüş olmalıydı; bunu hemen anladım. Ama tam o sırada Emily'nin cesedini gördüm. Diğer her şeyi unutmuştum."

"Bekle-Brad?"

"Kulübeye döndüğümde yataktaydı. Uyanık olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," dedi Laura. "Ama sonra Andy bana görüntüleri gösterdi-"

"Görüntüler mi?" Nick sordu.

"Her şey olup bittikten sonra, Emily'nin cesedini buraya getirdiklerinde Manu görüntüleri incelemeye başladı. Pavyonun etrafında ve kulübe kümelerinin arasında kameralar var ama her şeyi göremiyorlar. Manu bana Brad'in yürürken çekilmiş iki saniyelik bir görüntüsünü gösterdi.

Sen ve Nick'in olduğu yere yakın. Seni kaçırmış olmasına imkan yok. Bundan yaklaşık on dakika önce Emily kulübelerin yanından aşağıya doğru ters yönde yürüyordu. Sahilden eve dönüyor gibi görünüyordu. O gece üçümüzden başka uyanık olan ve sahilde bulunan tek kişi onlardı. Bir noktada birbirlerine rastlamış olmalılar. Ama tüm bunları bilsem bile, o anda mantıklı gelmemişti. Brad'in Emily'ye zarar vermek istemesi için hiçbir neden yoktu."

"En azından o böyle düşünüyordu," dedi Laura ve sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Brad'le içmeye gittiğimizde ona ikinizden bahsettim. Anlatmak zorundaydım. Ona görüp görmediğini sordum ve evet dedi. Belli ki bu konuda çok üzgündü ama uzun zamandır şüphelendiğini söyledi."

"Ne?" Nick sordu.

"Ona neden bu konuda bir şey yapmadığını sorduğumda, bazen zamanlamanın tam olarak doğru olması gerektiğini söyledi. Bunu halledeceğini söyledi. Ne demek istediğini anlamadım ama sonra Emily olmadan daha iyi olacağımı söyledi. Onu her kim öldürdüyse muhtemelen bana bir iyilik yaptığını, çünkü kadınların sorun yaratmaktan başka bir işe yaramadığını söyledi." Andy bir damla gözyaşını sildi. "Onu hiç bu kadar soğuk görmemiştim. Sanki hiç tanımadığım biriyle konuşuyor gibiydim."

"Ne oluyor be?" Nick sordu.

"Koşu yaptığı sabah Laura'ya rastladım ve ikiniz hakkında onunla yüzleştim. Kızgındım. Emily için kızgındım, Brad'e zarar verdiğin için kızgındım. Ama ona Brad'in bildiğini ve o gece seni gördüğünü söylediğimde itiraz etti. O gece uyuduğunu ve görmüş olamayacağını söyledi."

"Ona inanmadım. Brad'e gerçeği söylememi sağlamak için yalan söylediğini düşündüm," diye doğruladı Laura.

"Manu'nun bana gösterdiği kaseti göstermek için onu götürdüğümde, benden başka kimseye söylemememi istedi. Polis gelene kadar. Kimsenin onlardan şüphelendiğini düşünmesini istemiyordu. Özellikle de Brad suçluysa. Ama kasetleri tekrar izlediğimizde Emily'nin pavyona hiç gitmediğini fark ettik, ama Brad'in kulübeye geri döndüğünü biliyorduk, çünkü Laura eve döndüğünde oradaydı. Yani yolu bir şekilde ya da biri tarafından kesilmişti."

"Brad, biz birlikteyken Emily'yle karşılaşmış olmalı," dedi Laura, başı öne eğik. "Brad'in kasete yakalanmasından birkaç dakika sonra Andy onun cesedini buldu."

"Ne?" Nick başını sallayarak ayağa kalktı. "Ama bu hâlâ mantıklı değil. Yapmazdı - dürüstçe düşünemezsiniz - neden? Neden..."

"Laura'nın beklemesini istemesine rağmen Emily'nin o sırada ona bir şeyler söylemiş olabileceğini düşünüyoruz. Kız üzgündü, adam da üzgündü. Emily'nin Brad'e onun babası olduğunu söylemiş olabileceğini ve Brad'in Laura'nın kendisine ait olan bir çocuktan vazgeçtiğine dair hiçbir şey bilmediği ve çocuğun ondan olamayacağını anlamak için hesap yapabileceği için her şeyi bir araya getirmiş olabileceğini düşünüyoruz."

"Sırrımızı saklamak için onu öldürdü mü?" Nick dönüp Laura'ya baktı.

"Kendini korumak için. Bunun ortaya çıkmasının evliliğimizi mahvedeceğini biliyor olmalıydı. Belki de ilişkimiz hakkında hiçbir şey söylemeyi planlamıyordu. Belki de bilmemekten mutluydu. *Doğrulamamaktan*," dedi.

"Bunu fark ettiğimizde Laura'nın güvende olmadığından endişelendim. Bu yüzden Manu polis gelene kadar ona ofisinde saklanabileceği bir yer vermeyi teklif etti," dedim. "Doğru olanı yapmaya ve onu güvende tutmaya çalışıyordum. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm ama sana söyleseydim Brad'in bunu öğrenmesi riski vardı. Hepimiz için en güvenli şey hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranmaya devam etmekti."

"Brad'in de sana aynısını yapacağını mı düşündün?" Nick soruyu Laura'ya yöneltti.

"Ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neler yapabileceğini. Birine zarar verebileceğini hiç düşünmemiştim ama verdi. Mantıklı olan tek şey bu. O gece sahilde sadece beşimiz vardık. İkimizin de ona zarar vermediğini biliyoruz. Andy, Brad'in peşinden o yöne doğru yürürken kameradaydı. Geriye sadece Emily'nin suya kendisinin atladığı ya da Brad'in ona zarar verdiği ihtimali kalıyor. Bildiklerimiz ve Brad'in Andy'ye söyledikleri göz önüne alındığında, bu seçeneklerden sadece biri olası görünüyor."

"Sana bilezikten bahsetmedim," dedim. "Fırsatım olmadı." Laura kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bilezik mi?"

"Bugün kulübenizi aradılar, köpekli aramayı tamamlamak için kıyafetlerinize ihtiyaçları olduğunu söylediler ve Brad de onlara izin verdi." Midemin bulandığını hissederek pencereden dışarı baktım. "Emily'nin bileziğini Brad'in yatağının altında buldular. Annesinin ona verdiği altın bir bilezik. Hiç çıkarmazdı. O sırada kaymış olmalı-" Cümleyi bitiremedim. "Seni gördüğümde söyleyecektim ama sözümüz kesildi."

Laura iki eliyle ağzını ve burnunu kapatarak başını sallarken, "Aman Tanrım," dedi.

"Gerçeği bildiğimiz için mutluyum. Suçluluğun bir kısmını ortadan kaldırıyor, anlıyor musun? Biz doğru olanı yaptık."

Nick ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," diye tekrarladı. "Bu çılgınlık."

Laura hıçkıra hıçkıra ağladı. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum. Yanıldığımızı umuyordum."

Başımı salladım, hareket edemiyordum. "Ben de," dedim sertçe.

Laura iç çekti. "Gördüğünüz gibi, ne olduğunu anladığımda bir seçim yapmak zorunda kaldım. İkimizden biri kızlarımız için geri dönmek zorundaydı ve eğer o hapse girecekse, önce bana zarar vermesini göze alamazdım." Derin bir nefes aldı. "Belki de saçmalıyorum."

Nick onun yanına gitti ve onu kendine çekti. Başını öptü ve ben de arkamı dönerek onları bir an yalnız bıraktım. "Sesin saçma gelmiyor. İyi olmana çok sevindim."

Bir süre sonra tekrar konuştuğunu duydum. "Peki ya Megan? Brad ona zarar verdi mi? Yapmış olabilir mi?"

Arkamı döndüm. "Megan da güvende. Laura ile birlikte saklanıyordu. Güneş kremi sürmek için kulübeme geri döndüm ve onu senin evinden kaçarken gördüm ve onunla yüzleştim. Bir şey oldu diye endişelendim. Bana Laura'ya bir şey yaptığından endişelendiğini söylediğinde, ona Laura'nın iyi olduğunu söylemek zorunda kaldım. Çok üzgündü. Saklanmasına yardım edip edemeyeceğimi de sordu."

"Ama neden?" Nick sordu.

"Laura hakkındaki gerçeği söylemeden seninle yüzleşemeyeceğini ve kimsenin tehlikede olmasını istemediğini söyledi," dedim. "Ben de ona Manu'yu bulmasını söyledim, o da onu Laura'nın yanına koydu. Özür dilerim dostum. İkisi için de endişelenmek zorunda kalmandan nefret ediyordum."

"İyi olmalarına sevindim," dedi Laura'nın sırtını ritmik bir şekilde ovarak. "Onları güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye fısıldadım, sesimdeki güç gitmişti. *Emily'yi de güvende tutabilmeliydim ama başaramamıştım.*

"Peki, burada ne yapıyorsun?" Nick Laura'ya sordu. "Neden saklandığın yerden çıktın?"

"Andy'den bir güncelleme istemem gerekiyordu. Manu onları bana veriyordu. Polisin geleceğini biliyorduk ve ona Brad'den bahsedeceklerini de biliyorduk. Bugün erken saatlerde bizimle de görüştüler ama bize

Manu da bütün gün polisle birlikteydi. Cevapları beklerken çıldırmak üzereydim."

"Ona gelmemesi gerektiğini söyledim," dedim.

"Ama polis neyi bekliyor?" Nick sordu. "Brad'in yaptığını biliyorlarsa neden bekliyorlar?"

"Tutuklama emrini bekliyorlar," dedim ona. "Brad yarın tutuklanacak." Bu sözler tüylerimi diken diken etti. En iyi arkadaşıma ihanet etmekten nefret ediyordum. Yaptığı her şeye rağmen, o hâlâ sahip olduğum en iyi arkadaşımdı. Birlikte çok şey atlatmıştık. Bana sayamayacağım kadar çok kez borç para ve yer vermişti. Küçük kardeşimi gömdüğümüz gün yanımdaydı. Evlendiği gün, kızlarını dünyaya getirdiği gün onunlaydım.

Hayatımın en büyük ihaneti gibi hissettim ve suçluluk duygusunun günlerimin geri kalanında beni yiyip bitireceğini biliyordum.

Boğazımda bir yumru oluşurken pencereden dışarı, Brad'in huzur içinde uyuyor olabileceği birkaç metre ötedeki karanlık kulübeye baktım.

"Peki, şimdi ne olacak?" Nick sordu. "Onu tutuklayana kadar ne yapacağız?" "Bekliyoruz," diye cevap verdim, gözlerimi Brad'in kulübesinden ayırmadan. "Hepimiz sadece
bekleyin."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

NICK

Uzun zamandır ilk kez bir gece uyuyabilmiştim. Yıllar gibi gelmişti ama sadece günler geçmişti. Andy, Laura ve ben büyük yatakta kıvrıldık. Kızım uyuyor olmalıydı.

Kollarımdan koparılıp okyanusa atılan bir bebeğin vahşi, canlı, acı dolu rüyalarını gördüm. Tekrar tekrar onun için bağırdım ama o asla yüzeye çıkmadı. Bu rüya gecenin büyük bir bölümünde sürekli tekrarlanıyordu. Her zaman farklı bir sonuç arıyordum, ama asla gelmedi.

Uyandığımda Laura göğsüme kıvrılmıştı, Andy'nin sırtı da onunkine yaslanmıştı. En gergin ve kalp kırıcı durumlarda bile bana hiç bilmediğim kadar huzur veriyordu.

Dışarıda havanın aydınlanmaya başladığını fark edince ve önceki gece keşfettiğim her şeyi hatırlayınca aniden doğruldum. Yanımda Laura ve Andy kıpırdandılar. Gözlerini açtığında o da hızla doğruldu. Yüzü kül rengiydi, dudakları büzülmüştü.

Bugün o gündü.

Bugün her şey değişecek.

Bir grup subayın kulübemizin önünden geçtiğini gördüğümde yataktan kayarak çıktım ve beni uyandıran şeyin bu olup olmadığını ya da bir şekilde uyanmam gerektiğini bilip bilmediğimi merak ettim.

O sırada Andy de ayaktaydı ve üçümüz birlikte kapıya doğru ilerledik. Knowles önderliğindeki polislerin Brad'in verandasına doğru ilerleyişini sessizce izledik. Hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı açtılar. Laura elimi tuttu ve boştaki kolunu benimkine doladı. Sıcağa rağmen titriyordu. Bu onu mahvedecekti.

Bu çok fazlaydı.

Onu her şeyden korumayı, güvende tutmayı o kadar çok istedim ki ama nasıl yapabilirdim? Hiçbir şey yapamadım.

O sırada Brad'in çığlık attığını duydum, memurlara bağırıyordu, sesi uykulu ve öfkeliydi.

"Bu da ne?" diye sordu ve memurlar karşılık vermiş olmalı ki bir sonraki tepkisi çok daha yüksek oldu. "Bu da ne demek oluyor? Neden? Hayır, hayır! Hayır, benim haklarım var. Ben bir Amerikan vatandaşıyım. Sen sadece-sen yapamazsın
-"

Laura kapıdan içeri girdi ve kulübeye doğru giderken beni iterek geçti.

"Laura, bekle!" Andy ve ben onun peşinden koştuk. Aynı anda verandaya ulaştık ve memurların Brad'i dışarı çıkarmalarını izledik. Laura'yı görünce gözleri büyüdü. "*Laura?* Ne yapıyorsun? Nereye-" Memur onu sarstı ve o da dönüp ona baktı. "Laura," diye seslendi omzunun üzerinden, "avukatımızı aramalısın. Emily'ye bir şey yaptığımı düşünüyorlar."

O sırada ağlıyordu ve koluna hafifçe dokunarak Brad'in bana bakmasını sağladım. "Senin bununla bir ilgin var mı? Andy," Andy'ye baktı, "onlara bunu yapmayacağımı söyle. Ben senin en iyi arkadaşınım. Ben asla-"

Andy de elini Laura'nın omzuna koydu ve kendi omuzlarının hıçkırıklarla titrediğini gördüm. Tüm bu kargaşa Natasha ve Jaren'ın arkamızdaki kulübelerinden uyanmalarına neden oldu ve bize doğru yürüdüler.

"Ne oluyor be?" Natasha parmaklarını Jaren'ın parmaklarına dolayarak sordu. Onu yanımıza çekti, olanları izliyordu. "Neler oluyor?" Laura'nın Andy ile benim aramda durduğunu anlaması bir anını aldı ve anladığında ciyaklayarak kollarını arkadaşına doladı. "Aman Tanrım. Gerçekten sen misin? Sen iyi misin? Nerelerdeydin? Yaralandın mı? İyi misin? *Aman Tanrım*."

Laura ona sarıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini sıkarak kapattı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

Gerçek şu ki, hiçbirimiz iyi değildik ve Brad'i bizden uzaklaştırdıklarında, çığlıkları hala kumsalda taşınırken, bir daha iyi olup olamayacağımızı bilmiyordum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LAURA

"O Kay, her şeyi topladın mı?" Natasha sordu, öğleden sonra döktüğümüz gözyaşları yüzünden yüzü hala parlak ve hamdı. Brad'i teknelerden birine bindirip kıyıya götürmüşlerdi. polis gözetiminde Amerika'ya geri uçurulacak.

Manu, ailemi aramam ve eve erken döneceğimizi haber vermem için ada telefonunu kullanmama izin vermişti. Onlara ne olduğunu söylemedim.
-Henüz kelimeleri bir araya getiremedim.

Polis botlarından biri dışarıda kalmış, geri kalanımızın binmesini bekliyordu. Bize yolculuğumuzun geri kalanında kalma seçeneği sunulmuştu ama hiçbirimizin bunu düşündüğünü sanmıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Manu bizden kurtulduğu için oldukça rahatlamış görünüyordu.

"Evet, sanırım öyle," dedim odaya bakarak. Kafa karışıklığı, inkâr ve kederden oluşan tuhaf bir durumdaydım, neredeyse her dakika bu duygular arasında gidip geliyordum. Durmadan ağlıyor, sonra öfkeleniyor ve kafam karışıyordu. Şimdi ise sadece adadan kurtulmaya odaklanmaya çalışıyordum. Diğer her şeyle zamanı geldikçe ilgilenecektim. Tek istediğim eve, hâlâ elimde tutabildiğim kızlarıma dönmekti. Brad'in ve benim eşyalarımı kendi bavullarına koyduk ve her şeyi kapının yanına taşıdık. Megan ve ben döndüğümüzden beri, ikimizin de yalnız kalmaması söylenmemiş bir kural haline gelmişti. Sanırım yine ortadan kaybolacağımızdan endişeleniyorlardı.

"Brad'in telefon şarj aletini unutma," dedi Megan, yatağın onun tarafındaki duvarından çekerek. Bana uzatırken tekrar ağlamaya başladım. Bunu neden yapmıştı? Neden her şeyi mahvetmişti? Pek çok şey düzeltilebilirdi ama bu düzeltilemezdi.

Natasha neyin yanlış olduğunu sormadan bana sarıldı. Her zaman anlıyor gibiydi. Şarj aletini elimden alarak valizimize koydu ve bana doğru döndü. "Tamam, o zaman ben gidip Jaren, Nick ve Andy'ye yardım edeceğim," dedi Natasha. "Sen de benimle gelmek ister misin? Biraz buradan uzaklaşalım mı? Manu, çantalarımızı kulübelerin dışına koyarsak, görevlilerin onları bizim için yükleyeceğini söyledi."

"Aslında bir süre burada kalacağım, eğer sorun olmazsa?" Parmaklarımı yeni yapılmış yatağın kenarında gezdirerek söyledim. Tüm bu olanları sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı ve Natasha ile Nick ensemde solurken bunu yapamazdım. İyi niyetli olduklarını biliyordum ama sonuçta bunların çoğuyla tek başıma başa çıkacaktım. Buna şimdi başlamam gerekiyordu. Emily'ye veda etmek istiyordum. Adaya gelmeden önce yaşadığım hayata. Buradan ayrılmak eski hayatımı, kızımla olan son anılarımı geride bırakmak demekti. Evliliğimle ilgili son anılarımı.

"Oh, tamam," dedi Natasha tereddütle. "Peki, sorun değil. Adamların çantalarını toplayabilecek durumda olduklarına eminim. Biz burada takılabiliriz." Gülümsemesi zoraki ama aynı zamanda içtendi. Ne istersem yapardı ve bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Gözyaşlarımı sildi ve bana tekrar sarıldı. "İyi olduğuna emin misin?
Ne yapabilirim ki?"

"İyiyim," diye yalan söyledim, ona tekrar sarılırken burnumu çektim.

"İyi olacağım." "Natasha?" Andy'nin kulübesinden Jaren'ın seslendiğini duydum.

Megan, "Eğer onları kontrol etmek istersen ben onunla bekleyebilirim," diye teklif etti. "Gidip Nick'i kontrol etmek istemiyor musun?" Natasha önce ona, sonra bana baktı,
Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

"Kuru temizlemeden bazı eşyalarımızı almak için dinlenme merkezine geri döndü," dedi. "İşi bittiğinde beni nerede bulacağını biliyor."

Natasha güvence vermesine rağmen hâlâ tereddütlü görünüyordu.

"Burada iyi olacağım, yemin ederim," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Sen gidip onları kontrol et. Bir daha ortadan kaybolmayacağım."

Odayı geçmeye başladı ama hızlı bir hareketle bana döndü, kollarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Yapmasan iyi edersin." Beni iyice sıktı ve omuzlarımı tutarken kolları kaskatı kesilmiş bir halde geri çekildi. "Yarım saat içinde döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Başımı salladım. "Burada olacağım. Yemin ederim."

O gittikten sonra Megan pencerenin yanında oturduğu yerden bana baktı. "Garip hissettiriyor, değil mi? Gerçekten hiç ayrılmamışken geri dönmek."

O haklıydı. Felaketten dönmüş gibi hissediyorduk, oysa gerçekte yıkım burada, biz olmadan gerçekleşiyordu. Biz güvenli olanlardık. "Öyle."

"Ne yapacaksın?" diye sordu sessizce, bana bakmadan.

"Brad hakkında mı?"

Başını salladı ama verecek cevabım yoktu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hiçbiri hakkında. Kızımın kaybıyla başa çıkmaya çalışıyordum, onu hiçbir zaman gerçekten tanımadığımın ve şimdi asla böyle bir şansım olmayacağının yıkıcı farkındalığıyla. Ona söylediklerimin, bana kim olduğunu söylediğinde onu itmemin suçluluğu içimi kemiriyordu. Eğer farklı davransaydım, belki de hala burada olurdu. Hemen itiraf etseydim, belki onun hayatını kurtarabilirdim. Brad'in hayatını da kurtarabilirdim.

Bu basit gerçekle nasıl yaşayacağımdan emin değildim. Ve bu konuda gerçekten konuşmak istediğim tek kişi Megan'a parmağındaki yüzüğü vermişti. Artık bu konuyu tartışabileceğim kişi o değildi. Megan'ı seçmişti. Onu seviyordu.

Ve yalnızdım.

Onca yıl önce yanlış seçim yapmıştım ve şimdi bu sonuçlarla yaşamak zorundaydım. Örtüleri çekiştirdim, daha fazla düzleşemeyecek olsalar da ayarladım. Sadece ellerimi meşgul etmek istiyordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım bir süre sonra. "Sanırım onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Anlamak için. Keşke her şey daha farklı olsaydı da önce ben onunla konuşabilseydim." Kimin için daha çok üzüleceğime karar veremiyordum - Emily mi Brad mi? Brad ağza alınmayacak şeyler yapmış olsa da ona duyduğum sevgiyi inkâr edemezdim. Ona verdiğim acıdan dolayı duyduğum suçluluğu da. Belki bana ne yaptığını söyleseydi her şey farklı olurdu. Belki onu koruyabilirdim. Eğer deneseydim Andy'yi ikna edebilirdim. Beni dinlerdi. Ama bu doğru gelmiyordu. Emily adaleti hak ediyordu. Onun ölümü bir trajediydi. Benden çalınmıştı. Geleceği ondan çalınmıştı.

Andy olanlar için adaleti hak ediyordu.

Çok üzülmüştüm ama günün sonunda ona sadık olduğumu hissettim. Kaybına. Acısına. Karar verici faktör buydu. İkimiz de hayatımız boyunca sevdiğimiz bir insanla, hayatımız boyunca sevebileceğimiz bir insan arasında seçim yapmak zorunda kalmıştık.

Yeterince zaman verilirse sevilir. Haksızlığa uğramış bir insan. Acımı anlayan biri varsa, onun Andy olduğunu hissettim.

"Neden yaptığını düşündüklerini söylediler mi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. Bu daha önce sormadığı bir soruydu. Manu'nun ofisinde geçirdiğimiz gün boyunca, bu kadar yakın olmamıza rağmen neredeyse hiç konuşmamıştık. Manu bize okumamız için kitaplar ve izlememiz için filmler getirmiş, karnımızı doyurmuş ve olup bitenlerden haberdar etmişti ve biz çoğunlukla sessizlik içinde var olmuştuk. Aynı havayı soluyor, aynı sofradan yemek yiyor ama pek konuşmuyorduk.

Kısmen, Nick'le aramızda olanlardan dolayı kendimi suçlu hissettiğim içindi. Kısmen de Brad yüzünden hâlâ üzgün olduğum için. Ama aynı zamanda ve belki de en çok Megan'a kızmaya başladığım içindi. Onun aşırı olumlu varlığı, ondan istediğim gibi nefret etmemi zorlaştırıyordu. Bunun da ötesinde, olanlar hakkında ne bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu ona söylemek bana düşmezdi. Nick hazır olduğunda bu konuşmayı yapacaktı ya da belki de hiç yapmayacaktı. Bunu talep etmeye hakkım yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda endişelenmek için kafamda çok fazla şey vardı.

Bir hafta önce Nick'i yıllardır bu şekilde düşünmemiştim. Ancak Emily'yi keşfetmek, onunla tanışmak ve kızımızda onun siyah saçlarını ve siyah gözlerini görmek, tüm anıları geri getirdi. Ve şimdi, çok uzun zaman öncesine ait duygu ve anılarla dolup taşarken, bu kaosun ortasında onları işlemekle başa çıkmakta zorlanıyordum.

Ama Megan'a bunların hiçbirini söyleyemezdim. Brad'in Emily'i neden öldürdüğünü de söyleyemezdim.

Ben de bunun yerine, "Hiçbir fikrim yok. Eminim polis daha fazlasını biliyordur." "Çok üzgünüm Laura," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu ve Kafamı kaldırdım, gözleri yaşlıydı.

"Çok yakındın, değil mi?" Ona sarılma isteğime direnerek sordum. "Emily'ye ne kadar yakın göründüğünü unutmuşum."

"Oh, birbirimizi pek tanımıyorduk," diyerek beni başından savdı. Ama bu tam olarak doğru değildi. Megan ve Emily grubun yenileri olarak bir araya gelmiş ve zaman geçtikçe daha da yakınlaşmışlardı. Uçakta yan yana oturmuşlar, yol boyunca kıkırdamışlardı. "Tüm o sırlar hakkındaki konuşmalar..." diye fısıldadı. "Bildiği sır her kimse, en azından artık onların sırrı."

Başımı kaldırıp ona baktım, gözyaşlarıyla dolu gözleri bilmiş bir bakışla bana kilitlenmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Nick, birinin sırrını bildiği için tehlikeli olabileceğini düşündüğünüzü söyledi... Ben de düşündüm ki, kimin sırrıysa, onunla birlikte gitti... değil mi? Bir bakıma, belki de Brad hepimize bir iyilik yaptı."

Sert sözleri karşısında şaşırarak irkildim. "Ben öyle demezdim. O bir insandı. Bir sır yüzünden ölmeyi hak etmedi..."

Megan koltuğunda doğruldu. "Tabii ki hayır. Özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim." Tekrar pencereden dışarı baktı ve bir anım aklıma geldi.

"Hey," dedim çabucak. "Spa'da sana bir şey söyledi mi? İçki almaya gittikten sonra onunla konuştun, değil mi?" Evet, o an aklıma geldi. Konuştuktan sonra Emily'yi sakinleşmesi için bırakarak odaya içkisiz dönmüştüm. Megan içkilerimizin nerede olduğunu sorduğunda, onları tamamen unuttuğumu fark ettim.

Megan geri dönmek yerine üzgün göründüğümü söyledi. Benim için gitmeyi teklif etti ve üzgün *olduğum* için Natasha'nın yanına oturdum, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım.

Emily ve Megan bir süre sonra içkilerimizle döndüklerinde, *her şey yolundaymış* gibi en iyi gülümsememi takınmış, hayatım dikişlerinden çözülmüyormuş gibi davranmıştım.

"İçecekleri almaya gitmiştim," dedi Megan. "Üzgün olduğunu anlayabiliyordum."

"Ama sen gideli çok uzun zaman oldu..." Öyle değil miydi? Yoksa hayal mi etmiştim? O kadar üzgün ve dikkatim dağınıktı ki hiç dikkat etmemiştim. Ama Natasha'nın söylediği bir şey vardı ki, o zaman bana hiçbir şey ifade etmemişti, ama şimdi dikkatimi çekiyordu.

Megan o gün odadan çıkarken*, "Ya doğum günüm ve hepiniz sürpriz bir parti planlıyorsunuz ya da ben berbat kokuyorum, çünkü burada kimseyi yanımda tutamıyorum,"* demişti.

Megan'a baktım, sözlerini hatırlıyordum. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, neden daha fazla soru sormamıştım?

"Emily ve ben dışarı çıktığımızda sen tuvalete gitmiştin... Kapının kapandığını duyduğumu hatırlıyorum." Anı oradaydı, Emily'nin bana anlattıklarının tamamen gölgesinde kalmıştı ama yine de oradaydı. Natasha da bunu doğrulamıştı, gerçi döndüğümde sadece yarı yarıya dinliyordum.

"Evet, tuvalete gittim. Bunun ne önemi var?"

"Çünkü Andy ile konuşurken onun iyi göründüğünü söylemiştin ama bu doğru değildi. Ben onu üzgün bıraktıktan hemen sonra Emily ile gitmiştin. İyi olamazdı. Onu koruyor muydun yoksa..." Anlamaya çalışarak başımı salladım. "Çok üzgün olduğum için bir şey düşünmedim ama... sen benim gittiğimden iki kat daha uzun süre yoktun. Neden oraya gittin?" Gözlerine baktım, meydan okuyordu. "Konuştuklarımıza kulak misafiri oldun. Duyduğum kapı buydu, değil mi? Emily'nin sırrını başından beri biliyordun, tıpkı benim gibi, bilmiyormuş gibi davransan da, değil mi?"

İlk başta inkâr edecekmiş gibi göründü ama sonunda yüzündeki kızgın ifade kayboldu. "Bunu yapmasına izin veremezdim, Laura. Kimseye söylemesine izin veremezdim. Şimdi de kimseye söylemene izin veremem."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEGAN

DÖRT GÜN ÖNCE

"Onlar içeceklerimizi getirirken ben de tuvalete gideceğim, tamam mı?" Ayağa kalkarken gözlerimdeki salatalıkları çıkardım. Alkol hep içimden geçti.

"Tamam, tabii," dedi Natasha, ben ayağa kalkıp ayaklarım hâlâ ıslakken topallayarak odanın diğer ucuna geçerken bana elini sallayarak.

Koridora çıktım ve dış kapıların yanındaki tuvaletlere doğru yürüdüm. Geçerken yemek odasına baktım, Laura ve Emily'nin orada olmadığını görünce şaşırdım. *Garipti.*

Kapıya yaklaştığımda seslerini duydum. Sessiz. Fısıltılı. Ama kesinlikle onlarındı. Banyo kapısının önünde durdum, kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyordum ama merakımı inkar edemiyordum.

"Hayır." Laura konuşuyordu. Sesi sıkıntılı geliyordu. "Hayır, Emily. Hiçbir şey söyleyemezsin. Hiç kimseye." Kesinlikle özel bir konuşmaya denk gelmiştim. Çekip gitmeliydim ama yapamadım. Henüz yapamadım.

"Ben sadece ailemi tanımak istiyorum, Laura. Gerçek ailemi. Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Kin tutmuyorum." Artık Emily'di. Neden bahsediyordu?

"Emily, beni dinle, bu haberi Brad'e kendim vermeliyim. Sen evlatlık verildiğinde..." *Ne oldu?* Durakladı ve ben de elimi banyonun kapısına koydum, açarlarsa içeri giriyormuş gibi yapabileceğimi umuyordum. "Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Her şeyi sindirmem için bana biraz zaman verebilir misiniz?" Duyduklarıma inanamıyordum... Brad ve Laura gerçekten bir bebeği evlatlık mı vermişlerdi? Sonra, Laura

"Kimseye söylemedin, değil mi?" diye sordu. Sesi neden bu kadar paniklemişti?

"Hayır. Önce sana söylemek istedim. Yaklaşması en kolay olan sendin. Bana karşı çok iyiydin."

İçlerinden birinin hıçkırdığını duydum ve elimi ağzıma götürdüm. Bu gerçekten oluyor muydu? *Emily, Laura'nın çocuğu mu?* "Sen olduğuna inanamıyorum."

Emily tekrar konuştu. "Hayatım boyunca seni hayal ettim. Bilmek istediğim çok şey var."

Bununla birlikte, banyonun kapısını iterek açtım ve mesanem rahatlamak için çığlık atarak içeride kayboldum. Buna inanamıyordum. Bunun olduğuna inanamıyordum, kulak misafiri olduğuma inanamıyordum. Neden onu evlatlık vermişlerdi ki? Çok sevimli küçük kızları vardı. *Emily'nin Brad'e bu kadar takıntılı görünmesine şaşmamalı.* O zaman her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Ona aşık olduğunu sanıyordum ama aslında babasıymış. *Bu da ne böyle?*

Tüm öğrendiklerimi düşünürken gözlerim yuvalarından fırladı. Ama Laura neden bu kadar üzgün görünüyordu? Mutlu değil... sadece şok olmuş değil, gerçekten üzgündü. Tuvaleti kullanmayı bitirdiğimde ellerimi yıkadım ve spaya geri döndüm. Laura ve Emily hâlâ dönmemişti.

Hissettiğimden daha sakin davranmaya çalıştım ama Laura döndüğünde yalnızdı.

Gülümsememi bastırdım, başka tarafa baktım. *Lütfen ben patlamadan önce söyle.*

Neden yalnızdı? Emily neredeydi?

Bir anlık sessizlikten sonra içkileri sordum ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlayınca gidip getirmeyi teklif ettim. Aslında Emily'yi bulmak istiyordum. Tüm kızlar arasında kendimi en yakın hissettiğim oydu. Neler olup bittiğini açıklayabilecek biri varsa, o da oydu.

Laura ve Natasha'yı arkamda bırakarak kapıdan çıktım ve dışarıya doğru ilerledim. Emily'yi bulduğumda kumun üzerine diz çökmüş, yüzünü ellerinin arasına almıştı.

"Buraya gel," dedim, ellerimi zavallı kıza dolayarak. "Neler oluyor?" Hiçbir şey duymamış gibi davrandım.

"Önemli bir şey değil," dedi ama ona inanacağımı umuyormuş gibi bile yapamadı.

"Bir şey mi oldu?"

İç çekerek ayağa kalktı. "Ben bir aptalım. Bir hata yaptım."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen aptal değilsin. Hadi, bana neler olduğunu anlat."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmamalıyım. Konuşmalıyım... önce söylemem gereken başkaları da var. Özür dilerim. Karmaşık bir durum."

"Laura hakkında mı?" diye sordum ve sonunda bana bakmak için ellerini yüzünden çekti. Hemen konuşmayınca devam ettim. "Konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Yaptın mı?"

"Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim." Kollarımı boynuna doladım ve onu kucaklamak için kendime çektim.

"Sadece beni gördüğüne sevinir diye düşünmüştüm. Benimle tanıştığı için. Çok utandım. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Yıllardır ne söyleyeceğimin provasını yapıyordum ve bırakın ikisini, ailemden birini bulacağımı hiç düşünmemiştim."

"Utanmana gerek yok. Eminim seni gördüğüne sevinmiştir, tatlım. Sadece sindirmesi gereken çok şey var. Şu anda ikiniz için de çok yoğun duygular var. Onu biraz rahat bırakmalısın, tamam mı?"

"Ama neden? Mutlu olması gerekmez mi? Bir şey istediğim yok. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Onu tanımak. Nereden geldiğimi bilmek."

"Biliyorum," dedim, sırtını okşadım ve kulağına fısıldadım. "Ona biraz zaman ver, tamam mı?"

"Belki de Brad'le konuşmalıyım. Ona her şeyi anlatırsam belki kabul etmesini sağlayabilir. Belki heyecanlanır. Andy'nin söylediklerine bakılırsa o çok iyi bir baba."

Sırtını okşadım. "Brad ve Laura mükemmel ebeveynler ama biliyorsun, bu çok hassas bir konu." Duraksadım, her zaman kendime saklamaya yemin ettiğim bir şeyi ona söylemeye hazırlanıyordum. "En yakın arkadaşlarımdan biri üniversitedeyken bebeğini evlatlık verdi. Eminim bu durum Laura ve Brad'i de en az N- *Nicole* kadar etkiliyordur." Adını söylemeye başladım ama fikrimi değiştirdim. Nick'e sırrını asla açıklamayacağıma söz vermiştim ama Emily'nin bunu duyması gerekiyordu.

"Gerçekten mi?"

Uzaklaştığında başımı salladım ama ona bakarken göğsümde bir şey sıkıştı. Cildinin kaşlarının arasındaki tanıdık kırışıklığı hiç fark etmemiştim. Ya da gözlerinin kahverenginin yumuşak konyak tonunda olduğu gerçeğini. Bakmak için çok zaman harcadığım gözlerinin neredeyse aynısıydı. *Hayır. Bir* şeyler görüyordum. Onları hayal ediyordum. Bu mümkün değildi.

Nick'in bebeği Laura'dan değildi. Birlikte bir çocukları olmamıştı.

Ama olasılıklar neydi?

"Kaç yaşındasın, Emily? Ne zaman doğdun?"

"On üç Haziran, bin dokuz yüz doksan yedi," diye okudu, bana tuhaf tuhaf bakarak. "Neden?"

Yüz ifademi sabit tutmaya çalışarak hızlı bir zihinsel hesaplama yaptım. *Hayır.* "Aileni merak etmek için çok uzun zamanın oldu ve eminim onlar da aynısını yapmıştır." Aslında, en azından birinin yaptığını biliyordum. "O yüzden belki de Laura'nın istediğini yapmalı ve ona biraz zaman tanımalısın. Belki Brad'e söylemek kötü bir fikirdir. Ne de olsa onu en iyi o tanıyor." Brad'e söylerse, Brad ona gerçeği söyleyecekti. Onun babası olmadığını. Eğer bu ortaya çıkarsa, Laura'yı terk etme ihtimali çok yüksekti. Böyle bir şey olursa Nick'in benimle kalacağından emin olabilir miydim? Özellikle de kızları yeniden ortaya çıktığında? Ellerim titriyordu ve onları cüppemin ceplerine soktum.

"Sence benim hakkımda bir şeyler bilmek istemiyor mu?" Arkama baktım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken paniğe kapıldım. Ne olursa olsun, Brad'e söylemesine izin veremezdim.

"Öyle olduğuna eminim. Olumlu. Ama neden Laura'ya nasıl devam edeceğine karar vermesi için biraz zaman tanımıyoruz, tamam mı? Bak ne diyeceğim, bunu daha sonra konuşmak ister misin? Biraz daha mahremiyetimiz olduğunda? İstediğin kadar içini dökebilirsin." Omzumun üzerinden baktım. "Şu anda birinin kulak misafiri olma ihtimali çok yüksek. Yemekten sonra daha fazla konuşabiliriz. Sen ne diyorsun? Kızlar neden geri dönmediğimizi merak edecekler ve bence şu an için en iyisi Laura'nın isteklerine uyman ve onun sırrını saklaman." Bir kolumu ona doladım ve gülümsemeye zorladım. "Bütün bunları halledeceğiz, tamam mı?"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Emily sordu.

"Biliyorum. Sadece bunu doğru şekilde yapmamız gerekiyor."

Emily o zaman gülümsedi, ürkütücü derecede tanıdık bir gülümsemeydi ve boğazımda safra birikmesine neden oldu. "Teşekkürler, Megan. Sana gerçekten minnettarım."

"Bundan bahsetme," dedim. *Lütfen, bahsetme.*

O gece Emily için endişelenerek uyanık yattım. Neredeydi? Andy'ye ne söylemişti? Neden yemekten sonra benimle buluşma planına sadık kalmamıştı?

yemeğin ortasında kaçmak yerine? Düşüncelerim pencereden gelen bir sesle bölündü.

Tik, tik, tik.

O olup olmadığını merak ederek ayağa kalktım ama Laura'nın pencerenin dışında durduğunu görünce şok oldum. Nick uykudan uyanmaya başladığında karanlıkta geri sıçradım.

Çabuk hareket ettim. Ne yapıyordu? Bildiğimi biliyor muydu? Onu gördüğümü biliyor muydu?

Hiç düşünmeden yatağa geri döndüm. Onunla yüzleşmek istemedim. Yüzleşemezdim. Yorganı üzerime çektim ve gözlerimi kapattım, tam o sırada Nick doğrulup odaya baktı. Ses tekrar geldiğinde ayağa kalktı.

Tik, tik, tik.

Pencereye ya kum ya da taş atıyordu. Hangisi olduğundan emin olamadım. Birkaç dakika içinde pantolonunu giydi ve kapıdan çıktı. Fısıldaştıklarını duyabiliyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum. Ona söyleyecek miydi? Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı.

Sesleri giderek azalırken, kalbimin çarpıntısı onları bastırırken gözlerimi açtım. Artık kapı aralığında değillerdi. Pencereye baktım, kumun üzerinde yürümelerini izledim. Kulübeden uzağa.

Tekrar yataktan kayarak çıktım, kapıdan çıktım ve dikkatlice merdivenlerden indim. Beni görmesini istemiyordum. Laura ona söyleyecekse, ne düşündüğünü duymak istiyordum. Ona ne söyleyeceğini bilmek istiyordum. Beni mi seçecekti? Yoksa ona başka, bana başka bir şey mi söyleyecekti? Gerçeği öğrenmek için kalbimin kırılması riske girmeye değerdi.

Palmiye ağaçlarından oluşan bir kümeye doğru ilerlerken onları takip ettim ve sonunda durduklarında birinin arkasına saklandım. Rüzgâr hızlandıkça eteğimi tutarak derin derin nefes aldım. *Lütfen beni görmeyin.* Eğer beni yakalarlarsa, yaptığım şeyi inkar edemezdim. Bir elimi göğsüme koydum ve konuşmaya başladıklarında sessiz seslerini duymak için kendimi zorladım.

"Emily hakkında." Oh, Tanrım. Demek haklıydım. Ona anlatacaktı.

"Ne olmuş ona?" Nick sordu.

"Onda bir şeyler *var*. Fark ettiniz mi? Bir şeylerin peşinde olmasından endişeleniyorum." Nefesimi içime çekip dikkatle dinledim. Ne yapıyordu acaba? Konuşmanın bu şekilde ilerlemesini beklemiyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben sadece... Bizi buraya söylediği nedenlerle davet ettiğini sanmıyorum." Bir yağmur damlasının kafa derime çarptığını hissettiğimde elimi dudaklarıma götürdüm. Eğer

yağmur yağmaya başlarsa, kaçarlar ve beni burada bulurlar. Dinliyorum.

"Ne sebebi olabilir ki?" diye sordu. *Lütfen ona sebebini söyleme. Lütfen.*

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Onunla ilgili garip bir his var içimde. Ona güvenebileceğimizi sanmıyorum." Ne yapıyordu? Göz ucuyla suyun kenarında bir hareket yakaladım. *Emily*. Uzakta. Bizi göremiyordu, bize doğru bakmıyordu ama başını kaldırıp Laura'yı görürse, onu rahat bırakma tavsiyeme kulak asmayacağını biliyordum. Ve eğer Nick oradaysa, her şeyi bir araya getirebilir miydi? Onu durdurmalıydım. Ama nasıl?

"Bu Brad ve onunla mı ilgili?"

Ağacın etrafından dolanıp Laura ve Nick'in birbirlerine tamamen kapılmış bir şekilde durdukları yere baktım. Nick'in ona bakışı göğsümün sıkışmasına neden oldu. Eğer bir şans verilirse onu seçeceğini inkâr etmek mümkün değildi. "Peki ya o ve Brad?"

"Brad ona söylediğinde ne dedi?" *Neyi söyledim?* Nick'e Emily'den bahsetmiş miydi?

"Ona söylemedim... Önce seninle konuşmak istedim." Yere baktı ve kalbim sıkıştı. Gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Neden ben?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Nick..." Emily onun koluna uzandı ve o da geri çekilmedi. Sol tarafta Emily yaklaşıyordu. Sağımda bir ses daha duydum ve yukarı baktım. Brad kulübelerin arka tarafında sürünüyordu. Tamamen hareketsiz kalarak donup kaldım. Beni görürse oyun biterdi. Laura'nın, "Ve sana delice olabilecek şeyler söylediğim için asla deliymişim gibi davranmıyorsun," dediğini duydum. Büyük bir rahatlamayla Brad yürümeye devam etti, kulübemden bir ağaca, sonra bir diğerine geçti. Yakın ağaç kümesinin içine adım atmadı, dışarıda dolaşmayı tercih etti. Henüz ne söylendiğini duyamıyordu ama denemeye kararlıydı.

"Bu çılgınlık değil," dedi Nick. "Ben sadece neden bahsettiğinden pek emin değilim. Onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa Andy konusunda ciddi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ben-" Rüzgâr hızlandı ve onlara dönüp baktım. Daha fazla kalamazdım. Emily çok yaklaşmıştı, rüzgâr saçlarını her yöne savuruyordu. Onu nasıl fark etmemişlerdi? Laura başını Nick'in göğsüne yasladı, Nick de kollarını ona doladı ve ben de cevabımı aldım. Birbirleriyle birlikteyken kimseyi fark etmezlerdi. Tamamen kendilerine ait bir dünyada kaybolmuşlardı.

Sonunda rüzgâr dindi ve Emily geri çekildi ama bu, görüşümün gözyaşlarıyla bulanıklaşmasından önce olmadı. Brad'i gözden kaybetmiştim ama Emily yaklaşıyordu. Laura sonunda, "Muhtemelen bir şey yoktur," dedi. "Seni uyandırmamalıydım." Ağaçtan uzaklaştım, ağaçlardan ve Brad'in az önce ayrıldığı kulübelerin arkasından uzaklaştım ve sonuncusuna ulaşana kadar kumda olabildiğince hızlı koştum. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve kimsenin beni görmemesi için dua ederek ilerledim. Ağaç kümesine bir kez baktım ama bulunduğum yerden onları göremiyordum. Kamufle olmuşlardı, gerçeği hepimizden sakladıkları gibi dünyadan da saklanmışlardı.

Her birimiz onların yalanlarından zarar görecektik -Brad, Emily, ben.

"Emily!" Suya doğru ilerlerken sessizce seslendim. O da arkasına baktı, beni görünce şaşırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, arkasını dönmeye çalışırken tökezledi. "Sesini alçalt," diye fısıldadım rüzgâr yeniden eserken. Onu kendime doğru çektim ve koluna ulaşabildiğimde onu tuttum. o. "Bu tarafa gel de kimseyi uyandırmayalım."

"Yemek için özür dilerim," dedi. "Sadece üzgündüm. Laura'ya asla söylememeliydim. Benim yaptığım gibi değil. Artık kimsenin bilmesini istemiyorum. Aptalcaydı. Onlara ihtiyacım yok." Sarhoştu, elinde bir şarap şişesi vardı, kelimeleri bulanık ve çok gürültülüydü.

O bunu söylerken içimi bir rahatlama kapladı. "Tatlım, aptalca değildi. Özür dilemene de gerek yok. Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Düşünüyorum da, bilirsiniz, eğer benim etrafımda olmak istemedilerse... Eğer beni hayatlarında istemedilerse, belki ben de onların hayatlarında olmak istemiyorumdur."

"Gerçekten çok cesursun." Bu Andy'nin kalbini kırabilirdi ama pek çok kişiyi kurtarabilirdi. Emily'nin gitmesiyle Laura bu sırrı kendine saklayabilirdi. Nick asla bilmek zorunda kalmayacaktı. Parmağımdaki yüzükle oynadım.

"Öyleyse bunun doğru bir karar olduğunu düşünüyorsun?"

Yerinde sallanıyordu. "Öyle düşünüyorum," diye onayladım, kolunu okşayarak.

"Sadece," diye devam etti Emily. "Bence Brad bu kararı verme hakkına sahip olmalı, değil mi? Yani, beni tanımak isteyip istemediğini söyleyebilmeli. Laura istemiyor mu? İyi o zaman. Ama Brad adına konuşamaz." Ani ve yüksek sesli hıçkırıklar arasında saçmalamaya başladı. "Ama o kendi başına bir insan. Onu kontrol etmiyor. Bildiğim kadarıyla o da arkadaşın gibi. Belki de hep beni merak etmiştir. Belki de benden vazgeçmek bile istemedi. Ben

Bahse girerim onu o yaptı." Göğsünü dürterek sesini yükseltti. *"İşte buradayım, Brad-"* Elimi dudaklarının üzerine koyarak ileri atıldım.

"Şşşt, çok gürültü yapıyorsun."

"Çek ellerini üzerimden*!"* diye bağırdı ve elimi çekerek Onu.

"Emily, gecenin bir yarısı. Sadece yorgunsun. Sarhoşsun. Sen uyumaya ihtiyacım var, bunu düşünmek için." İyice düşünmem gerekiyordu. Bir plan yapmalıydım. En iyi hareket tarzına karar vermeliydim. "Sabah daha net olacaksın."

"Açıklık istemiyorum," diye hıçkırdı. "Ben bir baba istiyorum. Bunun farklı olmasını istedim. Beni istemelerini istedim."

Başımı salladım, omzumun üzerinden baktım. Çok gürültücüydü. Hem de çok. Yakında Nick, Laura ve Brad araştırmaya geleceklerdi ve o zaman gerçek ortaya çıkacaktı. Çok geç olacaktı.

"Sakinleşmen gerekiyor," dedim, daha yüksek sesle hıçkırmaya başladığında omuzlarını tutarak. "Lütfen Emily. Seni duyacaklar."

"Beni duysunlar!" diye bağırdı rüzgâr yeniden saçlarını savururken, kollarını iki yana açtı, yağmur damlaları hızla ve ağır bir şekilde düşüyordu. "Peki ya duyarlarsa? Belki de olması gereken budur, biliyor musun?"

"Hayır, hayır. Bence olmamalı."

"Sen ne biliyorsun ki?" diye bağırarak bana doğru itti. "Ona söyleyeceğim. Onu uyandırıp söyleyeceğim ve sonra hayatımda olmak istemezse, Manu'nun beni eve geri götürmesini sağlayacağım. İsterseniz hepiniz bu aptal adada kalabilirsiniz, ama ben nefret ediyorum-" Dondu kaldı. "Brad!" Kollarını sallayarak ayağa fırladı ve sahile baktığımda Brad'in tekrar kulübelerin yanına doğru yürüdüğünü gördüm. Kulübelerimizi boş olanlardan ayıran bir ağaç kümesinin gölgesinde saklanıyorduk ama daha fazla yaklaşırsa onu duyacağını biliyordum. *"Brad!"*

"Kapa çeneni!" diye bağırdım, elimle ağzını kapattım ve hiç düşünmeden onu aşağı ittim. Onu suyun altına ittim, suyun altına girerken şarap şişesinin elinden düşmesini izledim. Onun üstündeydim, içimi panik kaplamıştı. Ne yaptığımı biliyordum ama farkında değildim. Yapmam gereken şey buydu. Hayatta kalma modundaymışım gibi hissediyordum ve hayatta kalmamın tek yolu onun çığlıklarını durdurmaktı. Kendini yukarı iterek karşı koydu ama ben de onu aşağı ittim. Bir an için yeniden yüzeye çıkarken nefes nefese kaldığını duydum, onu daha uzağa, daha derine iterken kollarımın altında titrediğini hissettim. O kadar uzun süre mücadele etti ki... Hep böyle olacağını hayal etmiştim.

çok daha hızlı, çok daha az yorucuydu ama öyle değildi. Savaşmaya devam etmek, onu aşağıda tutmak, yağmur etrafımda yağarken kendimi çarpan dalgaların üzerinde tutmak için gücümün her zerresini harcadım.

Sonunda savaşmayı, mücadele etmeyi, yaşamayı bıraktığında, sanki yanıyormuş gibi bedenini bıraktım. Kollarım yandı, vücudum titredi. Yaptığım şeyin kanıtını taşımalarını bekler gibi ellerime baktım. Aldığım canın. Avucumda küçük bir kalp tılsımı olan altın bir bileklik vardı. Boğuşma sırasında bileğinden düşmüş olmalıydı. Nedense o bilezik beni her şeyden daha çok kırmıştı. Ben ne yapmıştım?

Bedeni yukarı doğru süzüldü ve ben onu ittim, ağladım ve farkındalık beni ezerken titredim. Bu onun gerçeğinden daha mı kötüydü? Ya yine de gerçeği ortaya çıkarsa? Ben ne yapmıştım?

Ceset yüzerek bana geri döndü ve ben de arkamı dönerek hızla uzaklaşıp kuma doğru geri döndüm. Kulübeye geri döndüğümde bacaklarım dizlerime kadar kumla kaplanmıştı. Nick dönmediği için rahatlamış bir halde içeri koştum. Bunun ne anlama geldiği konusunda endişelenecek gücüm yoktu. Aceleyle üst kata çıktım ve ıslak giysilerimi çıkardım, tüm vücudum kontrolüm dışında titriyordu. Onları bilezikle birlikte bir çantaya koydum ve aşağıya taşıdım, çantayı bavuluma atarken çıplak vücudum pencerelerden gelen ay ışığına maruz kaldı. Yarın kirli kıyafetlerle birlikte yıkatacaktım. Kuru giysilerimi giydim ve saçlarımı fırçaladım. Uçları ıslaktı, bu yüzden topuz yaptım. Nick fark edecek miydi? Bunun için endişelenecek zamanım yoktu. Kapıya doğru ilerledim, ellerimi göğsümün önünde sıkarak titremelerini durdurmaya çalıştım.

Kapıdan dışarı baktığımda Nick'in yürüyüşe çıktığını gördüm. Beni görmüştü. Görmüş olmalıydı. Nefesimi içime çekerek yatağa doğru koştum. Göğsüm çılgınca inip kalktı ve gözyaşlarıma rağmen gözlerimi sıkarak kapattım.

Yakalandığımdan emindim. Kapıda beni bir an gördüğüne dair her şeyime bahse girerdim ama beni rahatlatmak için tek kelime etmeden içeri girdi ve yatağına tırmandı. Dışarıdaki fırtınanın içinden gelen inkar edilemez çığlıkları duyana kadar sırtım ona dönük bir şekilde sessizce ağladım.

Onu buldular.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LAURA

MEVCUT GÜN

"D Görmüyor musun? Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım. Hepimizi korumak için," dedi Megan, gözleri korkudan çılgına dönmüştü. Geri çekildim

Dikkatli adımlar atıyordu. Buna inanamıyordum.

"O... sadece bir çocuktu," diye fısıldadım, dehşet içinde başımı sallayarak. "Sen kendini koruyordun."

"Belki," dedi Megan, dudaklarını birbirine bastırırken incecikti. "Ama aynı zamanda Brad'i de koruyordum. Senin çocuklarını."

"Çocuklarımın babası az önce işlediğiniz bir cinayetten dolayı tutuklandı!" Ağladım.

"Ben bunu istemedim. Boğulduğunu düşünmelerini istedim. İçki içiyordu. Bu akla yatkındı. Ama sen ve Andy zorlamayı, araştırmayı bırakmadınız. Soru sormayı bıraksaydınız, kimse tutuklanmayacaktı," diye akıl yürüttü.

"Nick seni terk etmesin diye onu öldürdün ama şimdi bizi birbirimize daha da yakınlaştırdın. Brad hapse girdikten sonra bizi ayrı tutmayı nasıl planladın? Çünkü eğer yapmadıysan, Emily bir hiç uğruna öldü!" Elimi karnıma götürdüm, midemin bulanacağından emindim. Dizlerim ağırlığımın altında titremeye başladı.

"Nick asla seninle olmayacak. Seni incitmek istemiyorum, Laura. Bundan sonra Nick'e ayrılmamız gerektiğini söyleyeceğim. Artık senin tarafından incitilmesine izin vermemeli. Bundan sonra olmaz."

Başımı öfkeyle salladım, Nick'i kaybetme fikri ayakta durabilmek için yatağa tutunmama neden oldu. "Nick bunu asla kabul etmez."

Kollarını kavuşturarak kararlı bir şekilde, "Başka seçeneği olmayacak," dedi. "Ya biz gideriz, sen onunla tüm ilişkini kesersin ve hepimiz hayatımızın geri kalanını güvenli ve huzurlu bir şekilde yaşarız ya da..." Arkasına baktı. "*Birini sonsuza* dek *susturma* işini öğrendiğime göre, sanırım bunu tekrar nasıl yapacağımı da bulabilirim."

"Beni *tehdit* mi ediyorsun?" Geriye doğru adım atarak talep ettim. Önce soluma, sonra sağıma baktım, bir silah arıyordum. İnanılmaz derecede yalnızdık.

"Bunu istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum, Laura. Gerçekten, istemiyorum. Bunun olmasını hiç istememiştim. Kimsenin başının belaya girmesini istemedim. Sadece Emily'nin bu sırrı kendine saklamasını istedim. Hepsi bu. Brad'in tutuklanmasını istemedim. Bileziği yerleştirdim çünkü cevaplar için bastırıp duruyordun. Emily'ye yaptıklarından, ona davranış şeklinden dolayı suçunu yükleyebileceğin birini istiyordun. Ben de sana bunu verdim. Bana polisin geleceğini söyledin. Kanıt için kulübeleri arayacaklarını söyledin ve ihtiyaçları olan kanıt bendeydi. Sana yardım ettim!"

"Hayır, Megan, yapmadın. Yardımını istemedim. Suçlu kişinin hapse girmesini istedim. Brad masum," dedim başımı sallayarak. "Bunu yapmana izin veremem."

"Gizlice kaçıp o bileziği yerleştirmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Nick'e karşı ne kadar iyi olursam olayım, içten içe onun yine de seni seçeceğini bilmemin ne kadar acı verdiğini biliyor musun? O gece Nick'le birlikte olduğunu bilmek kocanın kalbini ne kadar kırmış olmalı biliyor musun? Sana bakışı... Brad'i mahvetmiş olmalı. Nick konusuna hiç girmeyeyim bile. Onu ne kadar incittiğini biliyor musun? Birçok kez, tekrar tekrar. Sen sadece insanları incitiyorsun, Laura. Yaptığın şey bu. Suçlu olan sensin. Suçlarının bedelini ödemeyi hak eden sensin. Hepimiz senin suçlarının kurbanlarıyız!"

Başımı salladım, sözlerinin acısı inkar edilemezdi. "Hayır. Hayır. Bunu ben y a p m a d ı m. Mükemmel değilim ama *bunu* ben yapmadım. Polise doğruyu söylemek zorundasın."

"Yapamam," dedi bana doğru bir adım atarak. Hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu ama şimdi daha önce olmayan bir iddialılık vardı. Emily'nin onu böyle gördüğünü hayal ettim. Kızımın dünyadaki son görüntüsü.

O zaman ne kadar bencil olduğumu düşündüm. Megan ne kadar haklıydı. Sırrım nasıl da büyük bir yıkıma neden olmuştu. Brad'in benim sebep olduğum bir şey yüzünden mahvolmasına izin veremezdim. Bencilliğim yüzünden başka kimsenin acı çekmesine izin veremezdim.

"Megan, polislere söylemelisin. Bunun devam etmesine izin veremezsin." "Bunu yapmak istememiştim-"

"Ama sen yaptın!"

"Senin yüzünden!" diye bağırdı, bana doğru bir saldırgan adım daha atarak. "Yalanların yüzünden ve sadece tek bir harika adamla mutlu olamadığın için. İkisine de yol göstermek zorundaydın. Nick'in seni ne kadar sevdiği hakkında bir fikrin var mı? Ona ne kadar zarar verdin? Bunu düzeltmeye çalışan tek kişi benim-"

"Bu doğru değil-"

"Neyin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Yıllardır ona sadece acı çektirmeyi başardın ve o da seni korumak için cesur bir yüz takınıp her şey yolundaymış gibi davranıyor, ama onu kim koruyor? Onu gerçekten önemsiyor olsaydın bunu yapmazdın. Sahip olduğu tek şey benim."

"Bu doğru değil. O bana sahip. Bana hep sahip oldu. Bir kızı vardı, ama sen onu öldürdün-"

"Sen onu götürdükten sonra. Sana evlenme teklif edecekti ve sen onu evlatlık vermek istedin-"

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Bu doğru değil. Bir çocuk için hazır değildik!

Kabul etti!"

"Yapmadı. Hiç yapmadı. Bana sen olduğunu hiç söylemedi ama o bebekten vazgeçmenin kalbini ne kadar kırdığını anlattı. Annesiyle evlenmeyi ne kadar çok istediğini söyledi."

Başımı salladım. Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

"O her zaman senin söylediklerine uydu çünkü seni körü körüne seviyor ve sen o kadar bencilsin ki bunu hiç görmedin."

Onu iterek odadan çıkmak için hamle yaptım ama saçlarımdan tutarak beni geriye doğru savurdu. Yere düşerken bir elimi kafa derime attım, başım yüksek bir *TIK* sesiyle yere çarptı. "Bırak beni!"

Tıpkı Emily'ye yaptığı gibi bir elini ağzıma kapattı ve eli burnumu da kapatmak için yukarı kayarken gözlerinin karardığını gördüm. Beni öldürecekti.

Tüm gücümle karşılık verdim, boğuşurken onunla eşit durumdaydım. Nefes aldım, ciğerlerim hava almak için çığlık atıyordu ama eli hava alma şansımı engelledi. Dönerek kendimi onun elinden kurtardım ve sürünerek uzaklaşmak için hareket ettim. Beni tekrar kavradı, elleri boynuma dolanırken sırtımda oturdu. Ellerini sıkıca burnumun üzerine yerleştirdi ve

tekrar ağzıma aldım, geri çektim. Boynumun kırıldığını duydum ve donakaldım. Böyle mi bitecekti?

"Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen beni zorlama." Yalvarıyordu. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Seni incitmek istemiyorum."

Kıpırdandım ama o daha da geri çekildi. "Beni dinlemen gerek. Bana başka seçenek bırakmıyorsun," diye uyardı.

Deniyordum ama görüşümün kenarları giderek kararıyor ve bulanıklaşıyordu. Teninin tuzunun tadını aldım. Arkamızdaki kapının kapandığını duyduğumda başımın ağırlaştığını hissettim. Hayır. *Açılıyor*.

Bir kargaşa.

Ayak sesleri.

Oksijen.

Nefes al.

Nefes al.

"Bırak onu."

El dudaklarımdan çekilmişti. Nefes nefese kaldım, ellerim boğazımdaydı, nefesimi içime çektim ve etrafımda dönerek vahşi gözlerle saldırgandan uzaklaştım.

Natasha oradaydı. Ve Nick. Andy. Jaren. Manu. Polis. Bir polis memuru Megan'ı geriye doğru çekiyordu. Odadaki ses azalıyor gibiydi. Çığlıklar. Ağlama. Nefes almalar. Çok fazla insan. Hava almak için savaştım, ne kadar kolay geldiğine çok şaşırdım, ancak kafam hala bulanıktı.

Duvara yaslandım, nefes almaya çalıştım. Anlamaya çalışıyordum. Nick, Megan'ın yanından geçip bana doğru ilerlerken, "İyisin," diye fısıldadı. Bir

Memur diğer tarafımdaydı ama bana yaklaştığını hatırlamıyordum. Manu

arkasından, "Doktoru çağırın," diye seslendi. Kim olduğunu göremiyordum.

Natasha yanımda diz çöktü, gözleri yaşlarla doluydu. "Sadece nefes al. Biz buradayız."

Sadece nefes

al. Başımı

salladım.

Bunu

yapabilirim.

Nefes

alabiliyordum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

LAURA

BİR AY SONRA

I Sadece Nick, Andy ve ben vardık. Sahil boyunca yalnız yürüyorduk. Aramızda çok fazla ağırlık vardı. Söylememiz gereken çok şey vardı. Onun yerine sessizce hareket ettik.

Adadan döndüğümüzden bu yana geçen bir hafta içinde Brad polis gözetiminden serbest bırakılmış ve Megan suçlanmıştı. Natasha yandaki kulübeden çığlıkları duymuş, polisin dikkatini çekmiş ve nihayetinde hayatımı kurtarmıştı.

Megan hapse girdikten sonra bana olduğu gibi onlara da her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini anlatmıştı. Duruşmasına daha aylar vardı ama yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanmıyordum.

Brad ve ben ayrılmaya karar vermiştik. Beni aldattığım için, pek çok konuda yalan söylediğim için affedebilirdi ama onun cinayet işleyebileceğine inandığım için beni asla affedemeyeceğini söyledi. Tutuklanmasına izin verdiğim için.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Bugün hâlâ merak ediyorum... Buna gerçekten inanıyor muydum? Yoksa benim için uygun muydu? Onun böylesine korkunç bir şey yapmış olmasını ummak, itiraf etmeyi düşünmekten, hayatımı altüst etmekten ve kendim de dahil olmak üzere hiç kimseye itiraf edemediğim bir şeyi itiraf etmekten daha mı kolaydı benim için? Nick'e aşık olduğumu ve hep aşık olduğumu.

Megan pek çok konuda yanılmıştı ama çok önemli bir şeye dikkat çekmişti. Bencilliğimin değer verdiğim insanları incitmesine izin vermiştim. Natasha'dan saklamasını istediğim sırlar, kocama verdiğim acı, kızlarıma zarar veren ilişkimizdeki çatlak, neden olduğum terk edilme acısı

Emily bana geldiğinde kabul görmek istiyordu. Sevgi için. Zaman zaman hepimizin olduğu gibi bencil bir insan olmuştum ama bencilliğim pek çok şeyin pahasına olmuştu. Bu artık tamamen farkında olduğum bir kusurdu.

Değiştirmek için çalıştığım biri. *Değiştireceğim* biri.

Brad bir hafta boyunca kızlara bakarken, üçümüz vedalaşmak için Florida'ya uçmuştuk. Okyanus bizi Emily'ye daha yakın hissettirdi.

Kızıma.

Yaşayan tek akrabası olarak Nick ve ben onun küllerini alabildik ve onu çok iyi tanımasak da son istirahatgahının denizde olmasını isteyeceğine inanmak zorundaydım. Hayatı seyahat etmekle geçmişti, aşkı dünyayı keşfetmekti. Andy hep sıcak bir yerde emekli olmak istediğini söylemişti.

Özel plajımızın su kenarında durduk, hepimiz siyah giyinmiştik. Parlak ve güneşli fonda, sanırım yersiz görünüyorduk. İçimden bir ses hiçbirimizin okyanusu bir daha mutlu bir yer olarak görmeyeceğini söylüyordu.

Küpün kapağını çevirip durakladım. Geri dönmek için her şeyimi verirdim. Farklı bir karar vermek için. Verdiğim korkunç kararlar yolunda herhangi bir farklı karar. Ama yapamadım. Sadece ileriye gidebilirdim. Sadece oradan daha iyi seçimler yapabilirdim. Vazoyu ters çevirdim, küllerin bir kısmının rüzgarda dans ederek onu denize taşımasını izledim. "Güle güle Emily."

Durdum ve vazoyu Nick'e uzattım, o da aynısını yaptı. "Güle güle," diye fısıldadı vazoyu Andy'ye vermeden önce.

Andy akan gözyaşlarını saklamak için koyu renk bir güneş gözlüğü takmıştı. Vazoya sıkıca tutunmuş, ağlamaya devam ederken onu ters çeviremiyordu. Sessizce durduk. Gerekirse bir hafta boyunca orada durabilirdim. Andy veda eden son kişi olmalıydı, Nick ve ben bu konuda anlaşmıştık. Bir süre sonra elini k ü p ü n içine daldırdı, son avucu çıkardı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Son küllerinin de havaya savruluşunu izledim.

havaya ve sonra uçsuz bucaksız maviliğe.

Andy burnunu çekerek, "Bunu çok severdi," dedi. "Bütün bunlar."

"Evet, hoşuna giderdi. Gelebildiğine çok sevinirdi." Nick başını salladı ve Andy'nin sırtını hafifçe sıvazladı.

Eve döndüğümüzde ve tüm gerçekler ortaya çıktığında Andy bana Emily'nin onu gerçekten önemseyip önemsemediğini ya da onu kullanıp kullanmadığını sordu. Ona nasıl olduğunu anlattım.

onu ne kadar önemsediğini. Nick ve benim, ilişkilerinin devam etmesini sorun etmeyeceğimizi ne kadar umuyordu. Bu ona başka hiçbir şekilde veremeyeceğim huzuru getirmişti ve bu nedenle hayatımın geri kalanında saklamaktan memnun olduğum tek sırdı. Ama diğerlerine gelince, işim bitmişti. Geçtiğimiz hafta boyunca herkesten sakladığım tüm sırlarımı açığa vurmuştum.

Brad'e her şey hakkında gerçeği söyledim. Kızlara kardeşlerini anlattım. Nick'e onu sevdiğimi söyledim. Ona aşık olduğumu.

Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Günü gününe yaşıyordum ama bildiğim bir şey varsa o da dürüstlükle dolu olacağıydı.

Özverili

olmak.

Arkadaşlıklar

. Takdir.

Hayatımı her seferinde bir güzel gün, bir harika saniye olarak kabul ediyorum.

Her nefesi son nefesimmiş gibi alacaktım. Uzaklaşmak için döndüğümüzde Nick bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

Onu sevdiğimi söylediğimde, o da bana karşılık vermişti. Bir an bile tereddüt etmeden. Sanki hayatı boyunca bunu söylemek için beklemişti. İşte o zaman Megan'ın da Nick'in duyguları konusunda haklı olduğunu anlamıştım.

O yanımdayken, hiç bilmediğim bir huzur hissettim. Mükemmel olmayacaktı. Henüz ne olduğunu bile tanımlamamıştık. Ben hâlâ evliydim. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey vardı ama bildiğim tek şey, üzerinde anlaştığımız tek şey şuydu: Her günü geldiği gibi, her nefesi bize verildiği gibi alacaktık.

Kızımızın aksine biz hala nefes alabiliyorduk. Hâlâ acıyı, kaybı ve sevgiyi hissedebiliyorduk.

Bu açıdan şanslıydık. Acı çekecek kadar şanslıydık. Yaşayacak kadar şanslıydık.

Ve hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, bunu bir daha asla hafife almayacaktık.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

BIZE DENEYIMLERINIZDEN BAHSEDIN:

ISLA DEL AMOR geçen yaz hayatımızı değiştirdi. Umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz yerde bize perspektif verdi. Sahibi Manu, kaldığımız süre boyunca birkaç sıkıntılı duruma rağmen bize inanılmaz bir özen gösterdi, yukarıda ve öteye gitti. Spaya rahmetli kızımızın adını verdiği için ona özellikle teşekkür etmek istiyoruz. Gittiğinizde *Emily's Isle'ı* ziyaret ettiğinizden emin olun ve size çok iyi bakılacağını bilin. Bize bakıldı. Her şey için teşekkürler, Manu.

-Nick ve Laura London, ISLA DEL AMOR konukları

MÜKEMMEL KAÇAMAĞIN TADINI ÇIKARDINIZ MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Yorumunuz belki de gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma bir şans vermesi için cesaretlendiren şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu adresi
ziyaret edin: mybook.to/theperfectgetaway

Goodreads'te *The Perfect Getaway*'i ne
kadar sevdiğinizi herkese bildirin:
https://bit.ly/3mNfmr5

KIERSTEN MODGLIN'İN BİR SONRAKİ YAYININI KAÇIRMAYIN!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

E-posta listem için buradan kaydolun:
http://eepurl.com/dhiRRv
Metin uyarılarıma buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html
VEYA KM BOOKS yazıp 31996'ya gönderin

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese duyduğum minnettarlıkla bir *adayı* doldurabilirim.

Her şeyden önce, muhteşem kocama ve güzel küçük kızıma, yolun her adımında en büyük amigolarım olduğunuz için teşekkür ederim. Her başarımı sizinle birlikte kutlayamasaydım bu yolculuk çok daha az eğlenceli olurdu.

Beta okuyucum Emerald O'Brien'a, bu hikâyeye ilk bakan göz olduğun için teşekkür ederim. İşe yarayanları düzeltmeme ve yaramayanları temizlememe yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Favori karakterimizi benim kadar sevdiğin için özel teşekkürler ;)

Son derece yetenekli editörüm Sarah West'e, sisin içinden hikayeyi bulma yeteneğiniz için teşekkür ederim. İçgörüleriniz ve fikirleriniz için çok minnettarım.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine, kartal gözleriniz için ve hikayelerime değer katmayı asla ihmal etmediğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalıştığım için sonsuza dek minnettarım.

Sadık okuyucularıma - kitaplarımı incelemek için zaman ayıran, haberin yayılmasına yardımcı olan, bana e-posta gönderen, Facebook, Instagram veya web sitem aracılığıyla benimle iletişime geçen ve nerede olursanız olun beni destekleyen her birinize teşekkür ederim - bunu yapmak için yeterince iyi olup olmadığımdan şüphe duyduğum günlerde, beni cesaretlendiren sözleriniz devam etmemi sağlıyor. Bunu siz olmadan **asla** yapamazdım. Benim başarım sizin başarınızdır - bunu birlikte inşa ettik. Hikayelerimi okuduğunuz için çok minnettarım ve alçak gönüllüyüm.

Joy Westerfield, Sarah DeLong ve Shelly Reynolds'a, kitaplarımı sürekli desteklediğiniz için teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Hikâyelerime yeni gözlerin açılmasına yardımcı olmak için yaptığınız her şey. Lütfen sizi gördüğümü ve bunu asla unutmayacağımı bilin.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, size - bu kitabı okuyan kişiye. Bu çılgın hayalperesti desteklediğiniz için teşekkür ederim. Edebiyatı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Okur olduğunuz için teşekkür ederim. Bu ister ilk Kiersten Modglin romanınız ister yirmi ikinci romanınız olsun, umarım sizi her adımda tahmin etmeye ve eğlendirmeye devam etmiştir.

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, ödüllü psikolojik gerilim romanlarının Amazon'da en çok satan 30 yazarı ve International Thriller Writers üyesidir. Kiersten, kocası, kızı ve iki Boston Terrier cinsi köpeği ile Nashville, Tennessee'de yaşamaktadır: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen gerilim romanlarıyla tanınmaktadır ve okurları ona 'Twist Kraliçesi' lakabını takmıştır. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği ve kapalı alan meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
http://eepurl.com/b3cNFP
Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kierstenstwistedreaders
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin
www.amazon.com/author/kierstenmodglin

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik Parça

Başlangıç Sonra Daha İyi Seçim İyi

Komşular Şanslılar

Evet Dedim

Kayınvalide

Rüya İş Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Mahkum (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.